

✧ Lòng giam (NP)

✧ Tác giả: Đậ Tương

✧ Editor: Aochongdansieucap

✧ Số chương: 383

✧ Tình trạng: Chưa hoàn

✧ Thể loại: Ngôn tình, Tương lai , HE , Mạt thế , H văn , Dị năng , Lính gác dẫn đường , NP (4x1), Cường thủ hào đoạt.

✧ Cảm ơn Reine đã cung cấp bản convert.

~~~~~ Văn án ~~~~~

Lần đầu tiên Sơ Tích gặp mấy kẻ điên đó là 2 năm trước, bọn họ cứu cô và em gái, cô coi bọn họ như ân nhân.

Lúc đó, Sơ Tích không ngờ tới, ân nhân cô cho rằng thiện lương và tốt bụng, thật ra đều là ác quỷ đội lốt người.

Trong thế giới của lính gác và dẫn đường, cô cũng lắm chỉ là một kẻ bình thường, tìm mọi cách xoay xở để nuôi sống bản thân cùng em gái.

Bất ngờ thay, tới một ngày, cô bỗng trở thành dẫn đường.

Mới đầu, Sơ Tích chỉ muốn báo đáp ân tình năm đó.

Thế nhưng, đến hôm ấy, cô mới biết dẫn đường và lính gác là sự tồn tại thối nát tới cỡ nào.

Để dẫn đường "an ủi" cho lính gác, đòi hỏi phải trao đổi dịch thể giữa đôi bên.

Cô cứ như vậy, bắt lực bị họ kiểm soát, trơ mắt nhìn từng cây gậy thịt cắm vào hoa huyết của mình.

.....

Rất lâu sau, vào một ngày nào đó, cô nghe thấy hắn nói: Nếu cô muốn, hắn sẽ làm mọi thứ để cô chỉ thuộc về riêng hắn.

Không cần cô phải làm dẫn đường chung cho bọn họ.

Sơ Tích cười nhạt: Đều là súc sinh cả, khác nhau chỗ nào chứ.

Phải rất lâu sau, Lộ Hách mới nhận ra rằng, hắn là người đã lựa chọn một khởi đầu tồi tệ nhất cho tất cả mọi chuyện.

• Các nam chính phi xử × nữ chính xử. Có cưỡng chế, đạo cụ, dã chiến, dirty talk.....

• 4vs1. Nữ chính sẽ có 1 vài mối nhân duyên qua đường khác.

• Thông tin cơ bản của các nam chính:

Lộ Hách (S+): Đội trưởng mưu mô thâm trầm
【Dị năng: Phục chế】

Giang Tử An (S): Em trai bệnh kiều
【Dị năng: Thao túng】

Lộ Nguyên (S): Trung khuyển
【Dị năng: Đường hầm không gian】

Trịnh Chiết Hải (S): Mỹ nhân hung ác nham hiểm 【Dị năng: Hệ Thủy】

Phượng Thời Dịch (S): Chó điên cổ chấp
【Dị năng: Phân thân】. Có vợ là Đường Mục.

Chương 1: Chúc mừng cô đã trở thành dẫn đường

Editor: Aochongdansieucap

Những tòa nhà kim loại cao vút loé ánh bạc dưới tia nắng mặt trời.

Từ trên cao nhìn xuống, thành phố bên dưới được phân chia thành từng khu vực riêng biệt.

Vị trí trung tâm có một khu vực lớn được phủ xanh cùng với những tòa nhà cao vút tinh xảo. Tất cả đều không khác gì trước ngày tận thế.

Đọc theo các khu vực bao quanh bên ngoài vùng trung ương, khoảng cách càng xa xôi thì lại càng cũ nát. Có 4 vòng tròn đã được dựng lên trong phạm vi này. Từ sau vòng thứ 4 trở đi, hầu hết là những ngôi nhà thấp bé, tối tăm, cũ nát, mặt đất cũng bẩn thỉu, hỗn độn.

Đến vòng ngoài cùng bỗng trở nên phần hoa lạ thường.

Khu vực ước chừng rộng bằng hai vòng tròn lớn phát triển theo hướng hiện đại với đầy máy móc cơ khí, xe cộ qua lại nườm nượp, đem lại cảm giác tựa như những con đường công nghệ chỉ có ở tương lai. Xu hướng xanh hoá như vậy ngày nay quả thật không ít. Nam nữ ai nấy đều khoác lên mình bộ trang phục tinh xảo.

Sơ Tích sống trong thành Kỳ Tích lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy những điều này.

“Tiểu thư Sơ Tích, trước tiên, xin chúc mừng cô đã trở thành dẫn đường.” Một giọng nói đột nhiên vang lên phía sau cô, Sơ Tích thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn về phía người phụ nữ vừa lên tiếng.

Người phụ nữ trước mặc một bộ tây trang màu đen kết hợp với váy ngắn, trong tay còn cầm một màn hình điện tử, mỉm cười nhìn cô.

Sơ Tích mỉm môi, “Cảm ơn.”

Người nọ ngồi ở trên xô pha, dịu dàng nói: “Do số lượng người đến 18 tuổi mới biến đổi trở thành dẫn đường giống cô rất ít, cho nên bên phía chúng tôi yêu cầu cô kiểm tra thêm vài mục, chậm trễ chút thời gian, mong cô đừng để bụng.”

Ánh mắt của cô ta dường như rà quét khắp thân thể cô, như thể đang ngẫm đánh giá điều gì đó.

“Tôi sẽ giải thích về số liệu cơ bản của cô, cùng công việc trong tương lai nhé.” Cô ta cười cười nói, “Cô có thể gọi tôi là Lisa.”

“Đầu tiên, số liệu cho thấy năng lực hiện tại của cô ở cấp A, điều này quả thực rất hiếm, cho dù trong thay đổi tự nhiên thì cũng cực kỳ khó tìm. Các chỉ số năng lực đều rất cao, chứng tỏ rằng cô có thể trấn an được lính gác cao cấp, khả năng thích ứng tương đối lớn, đạt tới 80%, điều này có nghĩa là phần lớn lính gác đều sẽ không kháng cự sự an ủi của cô.”

“Đương nhiên, cũng có thể tính tương thích giữa cô và lính gác nào đó sẽ cao hơn mức trung bình, nhưng hiện tại, chúng tôi chỉ có thể tính toán dựa trên số liệu chung.”

“Sau khi cô trở thành dẫn đường, nếu cô không có đối tượng an ủi cố định, trung tâm dẫn đường sẽ sắp xếp cho cô một tháng 2 hoặc 3 người. Đây là điều bắt buộc, chỉ cần trở thành dẫn đường thì đều phải đảm nhận công việc này, đương nhiên sẽ có thù lao tương ứng. Nhưng theo tôi thấy, cô chắc hẳn đã có dự định về công việc từ trước rồi.”

Lisa nhìn vào mục nguyện vọng đã đăng ký, thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lại mỉm cười: “Quả thật, tôi không ngờ rằng trước kia cô chỉ là người thường mà lại biết tới tiểu đội Thâm Uyên sao?”

Sơ Tích vô thức nhớ đến vài bóng dáng đã cứu cô và em gái khỏi đồng đồ nát vào hai năm trước, khóe môi cong lên: “Ừm... Bởi vì trước kia bọn họ từng cứu chị em tôi.”

Vì vậy, sau khi nhận ra mình trở thành dẫn đường, ngay khi Sơ Tích điền vào mẫu đơn, điều đầu tiên cô làm là ghi cái tên này vào đó. Cô muốn trực tiếp nói lời cảm ơn với ân nhân của mình, nếu có thể giúp đỡ họ thì càng tốt.

“Tiểu đội Thâm Uyên đúng là một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ trong số các lính gác, toàn đội đều là cấp S, đội trưởng còn là S+. Bởi vì họ phải thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, cho nên nhu cầu đối với dẫn đường của bọn họ cũng rất cao, với cấp bậc của cô thì công việc này hoàn toàn không có vấn đề gì.”

“Tôi sẽ mang đơn đăng ký của cô qua trước rồi cô cứ trực tiếp tới đó là được. À, còn nữa, vì cô là dẫn đường cấp cao, dựa theo quy định thì Sơ Diệc - em gái cô sẽ chuyển từ khu vực bình thường thứ ba đến khu vực trung tâm, cô xem xem còn có ý kiến gì khác nữa không?”

Đây mới là nguyên nhân cốt lõi khiến Sơ Tích muốn trở thành dẫn đường, chỉ khi ấy, cô mới có đủ năng lực dẫn theo em gái rời khỏi nơi ăn thịt người kia.

“Tôi không có ý kiến gì.” Cô nói.

Lisa khẽ cười: “Cô yên tâm, sẽ có người đặc biệt được sắp xếp đi đón em gái cô. Chờ tới khi cô nghỉ ngơi, cô có thể đi tới vùng nội thành thăm người nhà. Đây cũng là ý nghĩa công việc của chúng tôi.”

Sơ Tích chân thành mỉm cười, vuốt tóc mai bên tai: “Được, vất vả cho cô rồi.”

“Cô cũng là dẫn đường sao?” Lần đầu tiên ra vào nơi này, cô không biết làm thế nào để phân biệt được thân phận của từng người, chỉ có chút cảm giác mơ hồ.

Lisa giải thích với cô ấy: “Đương nhiên rồi, chỉ là cấp bậc của tôi tương đối thấp, tôi là dẫn đường cấp D, tiếp nhận công việc như thế này có thể đổi lấy một ít điểm tích lũy, quy tắc sử dụng điểm không giống với người thường. Điểm tích lũy chúng ta dùng là dành riêng cho dẫn đường và lính gác. Chẳng qua, nếu cô gặp được lính gác, tôi tin chắc cô nhất định có thể phân biệt được.”

“Tôi đã gửi đơn đăng ký của cô tới tập đoàn Thâm Uyên rồi, bên đó sẽ cử người có chuyên môn liên hệ với cô. Thật ra chỗ đó rất gần, cô xem, mấy toà nhà bên kia đều thuộc về tập đoàn Thâm Uyên đó.”

Theo hướng Lisa chỉ tay, Sơ Tích nhìn về nơi cách đó không xa thấy một toà nhà cao chót vót chẳng kém gì trung tâm dẫn đường. Cửa sổ một mặt lạnh băng ngăn chặn mọi sự rình mò, vừa đồ sộ vừa thần bí.

“Tiểu đội Thâm Uyên có nhiều người như vậy sao?” Sơ Tích do dự hỏi, những gì diễn ra trước mặt vượt qua hết thảy sự mong đợi của cô.

Chỉ trong giây lát, Sơ Tích liền nhận ra Lisa đã đứng bên cạnh cô từ bao giờ, “Đương nhiên không phải, chỉ có lính gác cùng dẫn đường cấp thấp bị phụ thuộc làm chút việc vặt vãnh thôi, ví dụ như tôi, phụ trách liên kết giữa các bên, một vài người khác thì chịu trách nhiệm kiểm soát dữ liệu.”

“Hiện giờ, tiểu đội Thâm Uyên đã trở thành một tập đoàn với 8 đội trong đó, nhưng công việc trước mắt của cô đã được chuyển trực tiếp tới đội Thâm Uyên số 1. Cô là dẫn đường cao cấp, nên cô có quyền được lựa chọn.”

Không hiểu sao, Sơ Tích cảm thấy lời này có ẩn ý gì đó nhưng cô lại không thể diễn tả được.

“Hơn nữa, vẻ ngoài của cô rất xinh đẹp, dáng người cũng vậy, cực kỳ gọi cảm.” Lisa kín đáo khen ngợi.

Loại cảm giác này càng ngày càng kỳ lạ, tuy rằng lời khen của cô ta rất chân thành nhưng mang lại cảm giác kỳ quái khó hiểu, Sơ Tích chỉ có thể đáp: “Cô cũng rất xinh đẹp, Lisa.”

Sơ Tích nhận ra bản thân của hiện tại thực sự xinh đẹp hơn trước, sau khi thức tỉnh thành dẫn đường, thân thể bất tri bất giác xảy ra nhiều thay đổi.

Sống ở khu người thường số 3, sau khi ném qua "trái đắng" vài lần, cô liền nhận ra "đẹp" đối với một người bình thường, đặc biệt là hai cô gái trẻ đang ở tuổi vị thành niên mà nói cũng không phải chuyện tốt. Vì vậy, cô đã quen với việc che đậy bản thân từ lâu.

Tuy nhiên, sau khi biến thành dẫn đường, mái tóc cố ý cắt ngắn để che đi vẻ ngoài của cô chỉ trong một tuần đã dài tới eo. Làn da vốn khô sạm vì suy dinh dưỡng từ lâu bỗng trở nên sáng mịn như ngọc, toát ra vẻ tươi tắn, rạng ngời. Thậm chí, bộ ngực đã dừng phát triển thoáng chốc lại lớn thêm một vòng.

Tất cả mọi thủ đoạn dùng để che đậy đều trở nên vô hiệu.

Mỗi lần ngước mắt nhìn lên, cô đều có thể cảm nhận được sự vẫy gọi truyền đến từ vòng ngoài cùng. Nhờ có chính sách tuyên truyền mạnh mẽ trên phương diện này của Liên Bang nên Sơ Tích biết tại sao mình lại biến thành như vậy. Sau khi nhận ra lợi ích của việc trở thành dẫn đường, cô không chút do dự lựa chọn tới đây.

“Vậy nhiệm vụ của tôi coi như đã hoàn thành. Tiếp theo cô chỉ cần đi tới toà nhà của đội Thâm Uyên là được.” Cánh cửa máy móc đột nhiên mở ra, Sơ Tích nhìn thấy đứng một người đàn ông đứng bên ngoài.

Người đến là lính gác, đáy mắt nhuộm màu xanh đen, hấn liếc nhìn cô hai lần rồi quay sang nói với Lisa: “Kết thúc chưa, tôi đợi cô.”

Dựa vào trực giác của mình, Sơ Tích nhận ra lính gác này cấp bậc không cao. Trên người hấn có một loại năng lượng màu đen bám vào da thịt, cô không khỏi nhìn thêm vài lần, đây là lần đầu tiên cô dùng thị giác của một dẫn đường để quan sát lính gác.

Lisa vẫy tay chào Sơ Tích: “Hẹn gặp lại cô nếu có cơ hội. Cảm phiền cô đánh giá cho dịch vụ của tôi nhé.”

Sau khi Sơ Tích cho đánh giá năm sao xong, đi ra khỏi cửa liền nghe thấy Lisa nói: “Cảm ơn sự cống hiến của cô vì Liên Bang và thế giới.”

Cô gật đầu, lúc đi đến trước cửa thang máy, khoé mắt thoáng thấy Lisa bước vào một cái thang máy khác cùng người đàn ông kia.

Người này là đối tượng an ủi của Lisa sao?

Edit: 08/02/2025

Chương 2: Tình huống trong thang máy.

Editor: Aochongdansieucap

Bên trong thang máy đóng chặt cửa, áo vest của Lisa bị ném xuống đất từ bao giờ.

Người đàn ông xé rách chiếc áo sơ mi, ngậm một bên núm vú vào miệng, mút mạnh một phen rồi mới ngừng đầu hỏi: "Có phải cô chưa nói cho người mới đến là phải an ủi như thế nào đúng không?"

Mái tóc Lisa tán loạn xoã ở sau lưng, hai bầu ngực bị người đàn ông xoa nắn, giày vò. Về mặt dịu dàng vừa rồi đã biến mất, cô ta cười khẩy: "Dù sao, chung quy lại đều là bị "làm" cả thôi. Cấp bậc cô ta cao như vậy, đâu có giống như chúng ta."

"Hơn nữa, loại dẫn đường hoang dại như thế, một năm cũng chẳng có mấy người. Nếu nói rõ sự thật cho cô ta mà cô ả lại sợ hãi, hối hận mà từ chối, đến lúc đó điểm tích lũy của tôi còn bị trừ thêm."

Váy ngắn bên dưới bị đẩy tới trên eo, lộ ra chiếc quần lót chữ T ở bên trong, người đàn ông gảy một cái liền cắm luôn ngón tay vào bên trong tiểu huyết: "Mẹ kiếp, ướt quá."

Lisa bị đẩy vào góc thang máy, đôi chân bị nâng lên cao, lộ ra "rừng cây" đen nhánh: "Mau tiến vào đi, nhớ anh quá."

Người đàn ông cười khế, cúi xuống ngậm lấy bầu ngực, cắn lấy đỉnh hồng, hung hăng lôi kéo, một bàn tay giật mở thắt lưng trên eo, cởi trói cho gậy thịt dữ tợn, dương vật ma sát qua lại bên ngoài cánh hoa: "Ngực của cô gái kia to thật đấy, nhìn qua cũng phải cup D. Cái eo đó cũng nhỏ chẳng kém, chậC, đúng là vụ vật."

Lisa bị hấn cọ đến mức khó chịu, trợn trắng mắt: "Tôi biết anh thích ngực to. Vậy rốt cuộc có vào hay không đây, không vào tôi đi đấy."

Gậy thịt của người đàn ông cắm vào trong chóp mắt, cảm giác no đủ lấp đầy toàn bộ tiểu huyết.

"Đi cái gì mà đi, cô đi rồi, ai an ủi cho tôi? Cô muốn tôi khó chịu đến chết à?" Hấn kéo chân người phụ nữ lên, bắt đầu điên cuồng vận động. Tiếng dâm dịch bắn tung toé cùng tiếng da thịt va vào nhau vang vọng khắp toàn bộ thang máy.

Đình một tiếng, thang máy đã lên tới tầng trên.

Không gian được trang hoàng với tông màu vàng ấm áp và thoải mái, những chiếc đèn chùm treo trên cao thấp sáng rực rỡ, bốn phía bày biện thêm cây xanh, hết thảy đều khiến cho người ta được thả lỏng từ thể xác đến tinh thần.

Thế nhưng, chính trong không gian này lại tràn ngập không khí dâm mĩ.

Trong đại sảnh, người bị đè ra "làm" như Lisa không phải số ít, nam nữ quần quýt lấy nhau, để trần nửa người bước vào từng căn phòng. Cánh cửa vừa đóng lại, tiếng rên rỉ dâm dăng đều bị nuốt chửng.

.....

Sơ Tích đi ra từ cửa chính, đúng như Lisa nói, toà nhà của đội Thâm Uyên thật sự rất dễ phân biệt, hơn nữa còn rất gần đây. Cô xem chỉ dẫn trên điện thoại, chỉ cần đi bộ khoảng 25 phút là tới đích đến.

Với tư cách là một kẻ nhà quê mới lên thành phố, Sơ Tích cực kỳ thích thú với những thứ mà mình nhìn thấy.

Con đường lớn rộng rãi sạch sẽ, không khí trong lành, không có mùi vị thối nát, tanh tưởi, cũng không kẻ say rượu chốc chốc lại tiến tới quấy rối cô, hết thấy đều giống như một thế giới chỉ có trong mơ.

Những ngày tháng sau này, cô sẽ được sống ở một nơi tốt đẹp như vậy.

Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng khiến lòng cô tràn đầy mong đợi, đến bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Rõ ràng quãng đường phải mất 25 phút đi bộ thế nhưng Sơ Tích lại cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh. Trong khi cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì đã đến nơi.

Toà nhà của đội Thâm Uyên được bài trí sang trọng, người ra kẻ vào đều áo mũ chỉnh tề, phần lớn là tuấn nam mỹ nữ.

Điều này vốn rất bình thường, khi gen bước vào quá trình phân hoá đều phát triển theo hướng ngày càng ưu việt, đương nhiên, ngoại hình cũng nằm trong số đó.

Gạch men sứ sáng bóng phản chiếu rõ nét dáng người, Sơ Tích đi tới quầy lễ tân, cô chỉ mới báo tên, lễ tân đã báo với cô mọi thông tin mà cô cần: "Tiểu thư Sơ Tích, cô quẹo trái ở hướng bên này, sau đó đi thang máy tới tầng 19. Tại đó sẽ có dẫn đường chuyên biệt giới thiệu công việc cho cô."

Sơ Tích ghi nhớ đường đi rồi bước vào thang máy.

So sánh với sự nhộn nhịp ở lầu dưới thì thang máy có vẻ khá quạnh quẽ, ít nhất thì chỉ có một mình cô dùng.

Đợi đến khi cửa thang máy mở ra, một người phụ nữ trông có vẻ khá giống Lisa đã đứng ở cửa chờ cô: "Chào tiểu thư Sơ Tích, tôi là Nhạc Vi. Cô gọi tôi là Vi Vi hay Nhạc Vi đều được."

Người phụ nữ rất nhiệt tình nhưng lại không tạo cảm giác bức bách cho người đối diện mà tựa như đang như tắm mình trong gió xuân.

"Chào cô, Vi Vi." Sơ Tích nhẹ giọng đáp.

Nhạc Vi dẫn cô vào trong văn phòng. Không gian rộng rãi, sáng sủa, sạch sẽ mà đơn giản.

"Chào mừng cô đến với tập đoàn Thâm Uyên, để tôi giới thiệu sơ qua cho cô một chút. Tập đoàn Thâm Uyên tổng cộng có 8 tiểu đội, trong đó Lộ Hách là đội trưởng tiểu đội 1, các thành viên khác đều là cấp S; từ tiểu đội 2 tới tiểu đội 5 là cấp A, từ tiểu đội 6 tới tiểu đội 8 là tiểu đội cấp B."

"Tôi đã nhận được thông tin của cô, do cô là dẫn đường cấp A nên chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một hợp đồng riêng, mời cô xem qua."

Một màn hình sáng dày đặc chữ xuất hiện trước mặt Sơ Tích.

Cô cẩn thận đọc, Nhạc Vi bên cạnh giải thích thêm: "Nói ngắn gọn, đây là một bản hợp đồng dài hạn. Bởi vì đội 1 của chúng tôi thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, hơn nữa, xuất phát từ nhiều nguyên nhân khác nhau mà tỉ lệ tương thích giữa cả đội 1 với dẫn đường tương đối thấp, dẫn tới số lượng dẫn đường được yêu cầu rất cao. Chúng tôi sẽ trả cho cô mức lương hàng tháng là 100.000 điểm tích lũy."

Sơ Tích sửng sốt, con số này thật sự quá cao, điểm của lính gác và dẫn đường gấp 10 lần điểm của người thường. Nói cách khác, mỗi tháng cô có thể kiếm được 1 triệu.

"Thế này có phải là cao quá không?" Sơ Tích bất an hỏi, rõ ràng cô chỉ muốn cảm ơn người đã cứu mình, nhưng hiện tại lại kiếm bộn tiền từ tay bọn họ.

Nhạc Vi hơi bất ngờ, dường như không lường trước được rằng cô sẽ nói như vậy: "Ừm.... Bởi vì cấp bậc của cô rất cao. Với lại, do cô mới tới đây ngày đầu tiên nên có thể không biết, mức lương tối thiểu của lính gác và dẫn đường là 10.000 điểm tích lũy. Ở đây, muốn tồn tại thì rất đơn giản nhưng muốn sống tốt thì không dễ đâu."

Edit: 11/02/2025

Beta: 17/03/2025

Chương 3: Đẩy vào vực sâu

Editor: Aochongdansieucap

Hiểu rồi, tiền lương cao, tiêu phí cao.

Sơ Tích gật đầu, cười cười: "Tôi hiểu rồi. Đây là lần đầu tôi đến đây nên không hiểu lắm, mong cô thông cảm."

Nhạc Vi tiếp tục giới thiệu: "Ngoài ra còn có cả tiền thưởng, cái này sẽ do đội trưởng Lộ Hách quyết định. Cuối mỗi lần an ủi cô sẽ nhận được một số điểm tích lũy, thấp nhất là 20.000 điểm, không giới hạn số lượng cao nhất. Có đôi khi một tháng sẽ cần cô an ủi không chỉ 1 lần, cho nên điểm tích lũy chắc chắn cũng đủ để cô sinh hoạt."

“Vì cô chưa có chỗ ở trong thành, nếu như hợp đồng được ký kết thành công, chúng tôi sẽ chuẩn bị cho cô một căn phòng rộng khoảng 140 mét vuông. Cô có thể xem qua tấm hình này, đây là nơi đã chuẩn bị trước cho cô. Cô ký hợp đồng xong, mỗi tháng chỉ cần trả 10.000 điểm tích lũy là được.”

“Tập đoàn Thâm Uyên của chúng tôi có phúc lợi được xem như là hậu hĩnh nhất trong các công ty quản lý lính gác và dẫn đường. Đương nhiên, một phần cũng là vì cấp bậc của cô rất cao, những dẫn đường khác không được trả cao như vậy.”

Nhạc Vi tóm tắt ngắn gọn những dòng chữ lít nhít đó bằng vài câu đơn giản, Sơ Tích đã đủ hiểu sự hậu đãi của công việc này.

Cô nhận ra tầm quan trọng của cấp bậc dẫn đường từ trong miệng Nhạc Vi và Lisa, quan trọng đến mức quyết định được hết tất cả. Thái độ hoà hợp của bọn họ đối với cô phụ thuộc phần lớn vào cấp bậc của cô.

Dù nhìn thế nào đi nữa, đây đều là một bản hợp đồng cực kỳ hoàn hảo.

Cô ký tên rồi đưa hợp đồng cho Nhạc Vi.

“Thay mặt tập đoàn, hoan nghênh cô đã gia nhập cùng chúng tôi.” Nhạc Vi nhận lấy hợp đồng, duỗi tay về phía Sơ Tích.

Sơ Tích nắm lấy tay cô ấy, hai người đều mỉm cười.

Từ phía Nhạc Vi, cô biết thêm một số quy tắc liên quan tới lính gác dẫn đường.

Nói chuyện phiếm được một lúc, Nhạc Vi đột nhiên nhớ tới điều gì đó: “Có điều, tôi thấy báo cáo ghi rằng cô chưa từng an ủi bao giờ, trước kia cũng không sinh hoạt tình dục với người thường nào. Vừa mới bắt đầu đã chọn đội của Lộ Hách, liệu rằng có vất vả quá không?”

Sơ Tích hơi giật mình, khó hiểu nhìn cô: “Hà? Tình dục cùng an ủi có liên quan tới nhau à?”

Vẻ tươi cười của Nhạc Vi biến mất ngay tức khắc, cô nhíu mày, hỏi: “Dẫn đường đến hướng dẫn cho cô không nói qua điều này sao?”

“Nói cái gì?” Nhịp tim của Sơ Tích bỗng tăng vọt, trực giác nói cho cô biết có điều gì đó rất quan trọng đã bị cô xem nhẹ.

“Cô có biết an ủi là.....”

Lời còn chưa dứt đã bị một hồi chuông dồn dập cắt ngang, Nhạc Vi nói xin lỗi rồi đi sang bên cạnh vài bước, sau đó im lặng quay lại.

“Tiểu thư Sơ Tích, bên trên xảy ra chút việc ngoài ý muốn. Số lượng dẫn đường được sắp xếp cho kế hoạch ban đầu không đủ. Đội trưởng Lộ Hách và những người khác bây giờ rất cần một dẫn đường. Cô có thể phải thực hiện lần an ủi đầu tiên của mình.”

Cô ấy vừa nói vừa dẫn Sơ Tích đi vào thang máy, ấn vào tầng 28.

Thang máy lặng im không một tiếng động, Sơ Tích tiếp tục hỏi lại câu hỏi đang còn dở dang: “Vậy thì.... an ủi là gì?”

Cô bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ một cách bất thường, một loại cảm xúc hoang mang, lúng túng đã lâu không xuất hiện chợt nảy sinh. Cảm xúc ấy giống hệt như khi cô vừa phát hiện gương mặt của mình trở nên xinh đẹp hơn sau khi biến đổi thành dẫn đường, đó là loại cảm giác mờ mịt, không biết phải làm sao.

Nhạc Vi không giải thích tiếp, chỉ đáp: “Lát nữa cô sẽ biết được đáp án.”

Thang máy đi lên từng tầng một, mãi cho đến đến tầng 28.

Cửa thang máy mở ra, có bốn năm người đàn ông mặc áo vest đứng đợi bên ngoài, Nhạc Vi đi đến, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Đội trưởng Lộ Hách lần này bị ô nhiễm quá nặng. Cô cũng biết khả năng thích ứng của đội trưởng với dẫn đường rất kém cỏi, cho nên mấy dẫn đường đều bị dày vò đến mức sắp không chịu nổi nữa rồi mà cũng không giảm được bao nhiêu. Mới có 2 người được nâng đi rồi, hiện tại trong phòng còn một dẫn đường cấp A, nhưng theo tôi đoán cũng không khá hơn là bao.”

Toàn bộ công ty cũng chỉ có 4 dẫn đường cấp A, còn một người nữa đang trên đường tới.

“Nhưng mà, đây là lần đầu tiên dẫn đường Sơ Tích thực hiện việc an ủi.... Hiện tại đội trưởng Lộ Hách đang trong tình trạng như vậy..... Có thể cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Người đàn ông kia giương mắt nhìn về phía Sơ Tích, ngay sau đó liền hỏi: “Ký hợp đồng rồi à?”

“Vừa mới ký.” Nhạc Vi giải thích.

“Vậy cô còn do dự cái gì, đây là công việc của cô ấy.” Người đàn ông không hiểu tại sao Nhạc Vi vì còn chần chừ, “Tôi đã gọi lính gác trị liệu tới, đang đợi lệnh ở tầng 27 rồi.”

Nhạc Vi chậm rãi trả lời: “Cô ấy là dẫn đường hoang dã, dẫn đường trước đó không giải thích cho cô ấy an ủi là gì.”

Người đàn ông cũng im lặng một lát, nhưng lý trí cuối cùng vẫn vượt lên trên tình cảm: “An toàn của đội trưởng mới là điều chúng ta nên suy xét.”

“Cô ấy không cần ở lại đây lâu, dẫn đường Hoàng Di Tâm đang tới rồi. Cô ấy chỉ cần kiên trì một lát là được.”

Anh ta ngừng lại một nhịp, nói: “Trưởng thành luôn phải đối mặt với sự đánh đổi, tất cả chúng ta, ai cũng đều như vậy.”

“Để cô ấy vào đi.”

Ánh mắt của hai người va vào nhau trong không trung, cuối cùng chấm dứt bằng sự im lặng của Nhạc Vi.

Cô ấy bước về phía Sơ Tích, nói: “Xin lỗi cô, có thể phải cần cô đến an ủi, dẫn đường chúng tôi gọi vẫn chưa kịp đến.”

“Không cần nghĩ quá nhiều, cô chỉ cần thuận theo đội trưởng Lộ Hách là được.... Bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được phép giãy giụa...”

Tiếng nói chuyện của bọn họ rất nhỏ, nhỏ đến mức Sơ Tích căn bản không có nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người là gì, nhưng những lời nhắc nhở của Nhạc Vi không thể giúp cô bớt lo lắng, mà lại càng thêm khẩn trương.

Cảm giác khủng hoảng vẫn quanh quẩn ở trong lòng, không ngừng nhắc nhở Sơ Tích, nguy hiểm!

Cô nắm lấy tay Nhạc Vi, thần kinh căng thẳng tới cực hạn: “Nhạc Vi, an ủi rốt cuộc là cái gì?”

“Cô vào đi rồi sẽ biết.” Cánh cửa rộng lớn, nghiêm mật được mở ra, đôi tay đó đẩy cô vào, “Cô chỉ cần nhớ rõ, nghe theo đội trưởng là được.”

Trong nháy mắt, cửa lớn hoàn toàn khép lại.

Edit: 12/02/2025

Beta: 20/03/2025

Chương 4: Cường bức (H)

Editor: Aochongdansieucap

Căn phòng đóng kín tối tăm, bấy giờ, Sơ Tích thật lòng không muốn biết an ủi rốt cuộc là gì nữa.

Dù cho cô có cố gắng thế nào cũng không thể lay chuyển được cánh cửa lớn đã đóng chặt. Sau khi nhận ra không thể mở được, Sơ Tích bất lực dựa vào cửa.

Năng lượng màu đen đã hoá thành thực thể bao phủ dày đặc trong không khí, ngọt ngọt, ghê tởm, như thể có một bàn tay đảo qua đảo lại trong dạ dày.

Cô siết chặt tay, cẩn thận quan sát xung quanh.

Rộng quá.

Một khoảng không gian lớn không bày biện bất kỳ thứ gì nhưng lại toát ra vẻ thời thượng, vừa nhìn liền biết phải tốn rất nhiều tiền mới thiết kế được căn phòng này. Tuy không am hiểu về nghệ thuật nhưng Sơ Tích vẫn thấy bức tranh trên vách tường được vẽ rất đẹp.

Đi qua sảnh ngoài, bước chân của cô bỗng nhiên dừng lại, nỗi sợ hãi tột độ ập đến chạy dọc theo sống lưng.

Dù cho có là ai đi chẳng nữa, lần đầu tiên phải nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ sợ hãi.

Trên sofa rộng rãi, một người đàn ông cao lớn trần trụi đang ngồi đó. Mái tóc đen ngắn xoã tung trên trán, một tay đề lên đầu, một tay chống lên chiếc ghế sofa màu xanh đậm.

Người đàn ông vai rộng eo thon, cơ thể loã lồ với từng thớ cơ bắp mạnh mẽ, thân cao chân dài, không chỗ nào không tràn trề sức mạnh.

Thế nhưng, chỉ cần hạ tầm mắt xuống sẽ thấy cây côn thịt doạ người đang sừng sững hiên ngang đứng thẳng trong không khí, bốn phía ngoại trừ loại năng lượng khiến người ta khó chịu còn có một mùi hương tanh tưởi kỳ lạ.

Một người phụ nữ khác cũng khoả thân nằm dưới mặt đất, trên da thịt trắng nõn xuất hiện dấu tay màu xanh tím, cô gái như một con búp bê vải rách nát đang nằm ở đó, không hề phát ra tiếng la hét hay bất kỳ động tĩnh nào.

Hồ hấp của Sơ Tích dần trở nên căng thẳng, cô bắt giác lui về phía sau một bước.

Nhưng mọi việc đã muộn, từ khoảnh khắc cô bước vào căn phòng này, Lộ Hách đã phát hiện ra từ lâu. Dựa vào chút lý trí ít ỏi còn sót lại, hấn cau mày, ngẩng đầu nói: “Lại đây!”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt của mình. Dưới mái tóc hỗn loạn là ngũ quan sắc bén, tràn ngập tính áp bức và công kích, đường viền quai hàm sắc nét tựa như chính bản thân hấn, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đây là người không dễ chọc.

Đặc biệt là đôi mắt đen nhánh hấn tia máu đỏ đang nhìn chằm chằm vào cô, giống như dã thú, con người dựng đứng, khoá chặt lấy con mồi.

Càng miễn bàn tới thứ năng lượng màu đen che trời lấp đất kia đều toả ra từ người đàn ông này.

Sơ Tích nhận ra gương mặt của hấn ta, chính là người đã xuất hiện trong giấc mộng mỗi đêm của cô suốt mấy năm nay. Đáng vẻ người nọ bây giờ vẫn giống hệt như khi hấn cứu cô thoát ra khỏi đồng tàn tích.

Khi được hấn cứu lấy từ tay thần chết, người đó giống như vàng thái dương xuất hiện trong đêm mù tăm tối, bây giờ lại như ma quỷ khiến người ta e sợ.

Chân cô phát run, dây thần kinh căng lên như dây đàn, có thể đứt bất kỳ lúc nào.

Cô muốn chạy, nhưng thậm chí còn chẳng thể xoay người.

Trong chớp mắt, cơ thể cô bị kéo mạnh, ngã xuống sô pha.

Tay người đàn ông ấn lên vai cô, khuôn mặt đẹp tựa ác quỷ không chút biểu cảm, từ trên cao nhìn xuống Sơ Tích, chất giọng khàn khàn không phân biệt được cảm xúc, lạnh lùng hỏi: “Chạy cái gì?”

Loại năng lượng làm người ta cực kỳ bất an đột nhiên bị phóng đại gấp mấy lần, sắc mặt Sơ Tích trắng bệch, sức lực trên cánh tay người đàn ông tựa như một thanh sắt lớn đè trên vai khiến cô không tài nào thoát khỏi.

Hai chân hần quỳ bên hông cô, bàn tay nhẹ nhàng xé rách quần áo che phủ cơ thể cô gái.

Chiếc áo lót bị xé toạc ở giữa, lộ ra hai bầu vú trắng nõn, mềm mại, núm vú hồng hào nảy ra, cho dù đối mặt với cảnh sắc như vậy, gương mặt người đàn ông vẫn chẳng để lộ biểu cảm gì.

“Đừng mà..... Cầu xin anh..... Buông tha tôi.....”

Quần áo trên người đều bị xé nát, da thịt trần trụi hoàn toàn phơi bày trước mặt người nọ, Sơ Tích giãy giụa, hét lên xin tha.

Người đàn ông hoàn toàn không bị giọng nói của cô ảnh hưởng. Sự giãy giụa của cô gái trước mặt đối với hắn chỉ như mèo con cào người.

Bàn tay bắt lấy một bên vú non, da thịt mềm mại, mịn màng làm hô hấp của hắn thêm phần nặng nề.

Hắn dang rộng hai chân của người phụ nữ, âm hộ trắng nõn không có lấy một sợi lông, cánh hoa khép chặt, che đi đường hầm dẫn tới nơi sâu thẳm.

“A....”

Vòng eo Sơ Tích đột nhiên được nâng lên, nước mắt làm ướt đẫm tóc mai. Hai ngón tay của người đàn ông cắm vào hoa huyết, vùng đất bí ẩn chưa bao giờ bị xâm phạm bởi vật lạ dần bị phá khai, kéo theo một chút đau đớn nho nhỏ.

“Không được.... Đừng mà..... Cầu xin anh... Cầu xin anh....”

Đôi mắt Sơ Tích tràn đầy hoảng sợ nhìn hắn dùng côn thịnh thô to như cánh tay trẻ em cọ vào hoa huyết cô. Cô không thể nào thừa nhận được thứ to lớn như vậy.

Thế nhưng, cô lại tận mắt trông thấy người đàn ông chỉ tùy tiện cắm rút vào chỗ xấu hổ của cô mấy cái thôi, khi rút ra đã lây dính đầy nước sót nhớp nháp, trong suốt.

Mọi thứ đều quá mức kỳ lạ...

Tại sao lại thế này....

Gậy thịt khủng bố đột nhiên đâm vào thân thể cô, như một nhát rìu bổ xuống phần thân dưới khiến cả người bị chia làm hai nửa.

“A ——”

Cô hét lên một tiếng ngán ngùi, thân thể co rút vì đau đớn. Năng lượng màu đen đặc quánh từ trên người đàn ông cuộn cuộn không ngừng quấn chặt lấy cô.

Động tác của người đàn ông dừng lại, cảm giác vừa rồi khi xô xuyên qua thân thể cô gái cùng vết máu lấm tẩm trên thân dương vật cũng đủ cho hắn biết đây là gì.

Lộ Hách nhăn mày, nhưng tiểu huyết chặc chẽ không cho phép hắn lưỡng lự, năng lượng hỗn loạn mất kiểm soát dường như tìm được lối thoát, đục vọng mãnh liệt không ngừng bốc lên, cuối cùng hóa thành hành động.

Hắn cúi xuống, ấn chặt đôi chân ngọc ngà, điên cuồng vận động.

Edit: 13/02/2025

Beta: 26/03/2025

Chương 5: Khởi đầu tội tệ nhất (H)

Editor: Aochongdansieucap

Trên sô pha, hai chân người phụ nữ quỳ lên chiếc đệm mềm mại.

Cánh tay gầy nhỏ, trắng muốt bắt chéo sau lưng bị người đàn ông thô bạo nắm chặt. Dương vật dưới thân không ngừng cắm rút trong hoa huyết, tiếng trứng dái bạch bạch va đập vào miệng âm hộ, tạo ra vết ửng đỏ.

Hai bầu ngực đầy đặn liên tục va vào nhau, núm vú cương cứng, mái tóc đen dài lác lác hỗn loạn.

"Cầu xin anh.... Sâu quá.... A ha....."

Không biết đã kêu khóc bao lâu mà giọng nói đã dần trở nên yếu ớt.

Bàn tay to lớn buông tha cho cánh tay cô, Sơ Tích nằm bò trên sô pha nhưng mông vẫn bị cố định dưới háng người đàn ông, bắt lặc vênh lên.

Côn thịt bóng bở dữ tợn còn đang ra vào giữa hai mông, mỗi lần đâm vào là một lần bụng nhỏ bị cắm đến nhô lên, dịch thể dính nhớp, trong suốt không ngừng tuôn ra, nhỏ giọt giữa chân hai người.

Lộ Hách không trả lời cô, cánh tay thon dài ấn chặt lên vòng eo thon nhỏ, cơ bắp rắn chắc đầy nóng bỏng, hạn chế mọi cử động của cô.

Quy đầu đâm đến chỗ sâu, rớt cuộc, Sơ Tích lại cao trào thêm lần nữa trong tiếng ngâm nga.

Dâm thủy dồi dào tưới ướt gậy thịt, Lộ Hách rũ mi nhìn nơi thân mật dâm mị giữa hai người, tặc lưỡi một tiếng.

"Nhiều nước vậy sao."

Chất lỏng nhờn nháp gần như làm ướt nhẹp bắp đùi hai người. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc đồng hồ treo trên cao. Mới qua một tiếng đồng hồ mà người phụ nữ dưới thân hắn đã cao trào ba lần.

Xin tha còn thảm thương hơn bất kỳ ai thế nhưng miệng nhỏ bên dưới lại nhiều nước chẳng ai bằng, chỉ cần cắm vào liền quán lấy dương vật hắn, kéo ra liền mút chặt, dâm đãng mà không tự biết.

Lộ Hách qua loa vuốt tóc mái ra phía sau, hiếm khi để mắt tới người phía dưới mình.

Vậy mà lại là một gương mặt lạ lẫm.

Da trắng eo thon, ngực to mông mẩy.

Đúng là yêu tinh.

Cửa lớn bị đẩy ra, một bóng người vội vàng tiến vào nhưng khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt liền sững lại.

Loại năng lượng đáng sợ lan tràn ra tứ phía rõ ràng đã giảm đi rất nhiều, ngược lại, cảnh tượng hai người quán quýt lấy nhau đập thẳng vào mắt cô.

"Đi ra ngoài." Lộ Hách còn không thèm quay đầu lại, gậy thịt tăng tốc lao về phía trước. Hắn bẻ cặp mông đào sang hai bên, dương vật ra vào trong dâm huyết bị kẹp chặt. Lộ Hách cúi người, áp cơ thể mình lên lưng người phụ nữ, đẩy nhanh tốc độ.

Cánh cửa phía sau lại được đóng kín, hắn cũng chẳng mấy để tâm tới điều này, toàn bộ sự chú ý dồn vào cô gái bên dưới.

Thân thể cô gái cực kỳ mềm mại, cho dù đã cao trào không biết bao nhiêu lần vẫn cắn chặt lấy hắn. Lộ Hách dâng lên xúc động muốn bắn tinh, hắn nắm lấy mông cô, hung hăng đâm vào mấy chục cái rồi phun ra tinh dịch nóng bỏng, rớt trọn vào trong tiểu huyết.

Lộ Hách ngẩng đầu, hầu kết lên xuống vài cái, chờ tới khi bắn xong hắn mới rút gậy thịt ra, ngồi xuống sơ pha.

Gần chiếc ghế xuất hiện hộp thuốc lá không biết bị ai đánh rơi từ khi nào. Hắn tùy tiện cầm lên, trên hộp thuốc dính một đám dâm thủy ướt đẫm. Hắn lấy ra một chiếc bật lửa, ngậm điếu thuốc nhìn sang người phụ nữ đã ngất xỉu ngay bên cạnh.

Hai chân bị siết đến đỏ ửng, đối diện tầm mắt của hắn là tiểu huyết bị đâm đến sưng huyết, hỗn hợp tinh dịch hoà với dâm thủy lỏng lẻo chảy xuống, hai vú cũng bị đụng đến chín đỏ.

Cô nhắm chặt mắt, đôi môi đỏ thắm nhưng sắc mặt lại trắng bệch, hai hàng lông mày hơi nhăn lại.

Thỉnh thoảng, thân thể còn run rẩy trong vô thức, rõ ràng đã hôn mê nhưng vẫn khó che giấu được bộ dạng dâm mỹ.

Trong phòng yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hô hấp nhỏ nhỏ, Lộ Hách lo đểnh thả tay chống lên sô pha, khói thuốc chậm rãi phiêu tán trong không khí.

Hắn vào trong phòng, lấy ra hai bộ áo tắm đắp lên người hai cô gái đã ngất xỉu.

Lộ Hách lấy thêm một điếu thuốc, chỉ là lần này lại không châm lửa mà gọi người đang đứng chờ bên ngoài tiến vào.

"Đội trưởng." Nhạc Vi và người đàn ông vừa yêu cầu đưa Sơ Tích đi vào cùng nhau bước đến, chỉ huy cấp dưới mang hai dẫn đường trong phòng đi chữa trị.

Lộ Hách rời mắt khỏi người phụ nữ, tựa người vào sô pha, sau khi trải qua trận hoan ái, thanh âm nhuốm vẻ lười biếng, gọi cảm nhưng vẫn lạnh nhạt như mọi khi: "Dẫn đường mới tới sao lại thế này?"

Trên sô pha thậm chí còn rải rác vài giọt máu của cô.

Dẫn đường ở tuổi này không nên như vậy.

"Cô ấy là dẫn đường hoang dã hôm nay mới vừa đăng ký." Nhạc Vi giải thích, "Trong phần nguyện vọng công việc cô ấy đã ý điền tên tiểu đội Thâm Uyên, vậy nên được chuyển trực tiếp tới đây."

"Tôi vừa mới điều tra qua, cô ấy từng là người thường được anh cứu ở Vũ Thành hai năm về trước."

Vụt một tiếng, ngọn lửa bùng lên, điếu thuốc sáng loé ánh đỏ.

Qua làn khói, Nhạc Vi không thấy rõ vẻ mặt của Lộ Hách.

"Nhạc Vi."

"Cô thấy thế nào nếu tăng thêm một dẫn đường dành riêng cho đội 1?"

Tàn thuốc rơi xuống sô pha, cháy xém thành một lỗ nhỏ, Nhạc Vi ngơ ngác.

"Gì cơ?"

"Độ tương thích của tôi với cô ấy hẳn là rất cao, mới làm một hiệp mà tôi đã khôi phục bình thường. Tìm một cơ hội để cô ấy thử với những người khác xem." Ngón tay với từng khớp xương rõ ràng tay không đập tắt điều thuốc, vẻ mặt chẳng hề biến sắc.

Edit: 16/02/2025

Beta: 28/03/2025

Chương 06, Đêm tối xông vào cường hôn.

Editor: Aochongdansieucap

Khi cô tỉnh lại lần nữa, bầu trời bên ngoài đã tối đen như mực, chỉ còn vài đốm sáng thưa thớt của mấy ngôi sao xa xôi.

Cạnh giường có một chiếc đèn nhỏ chiếu sáng một góc phòng.

Chiếc giường mềm mại, êm ái tựa như kẹo bông gòn, nhưng sắc mặt của Sơ Tích lại xám xịt như tro tàn.

Nhạc Vi ngồi bên mép giường, thấy cô tỉnh lại liền rót cho cô một ly nước ấm, đặt ở đầu giường.

Sơ Tích thờ ơ với mọi hành động của cô ấy, đôi mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm lên trần nhà.

"Đẫn đường Sơ Tích, an ủi đều là vậy cả."

Nhạc Vi cũng chẳng thèm để ý đến bộ dạng của cô, tất cả những điều này đều nằm trong dự đoán của cô ấy.

"Tại sao?"

Sơ Tích quay đầu lại, mắt đen ngấn nước, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay tái nhợt, đôi môi cũng có dấu hiệu nứt nẻ.

Nhạc Vi mặt không đổi sắc chỉnh lại chăn cho cô: "Chúng tôi cũng rất muốn biết tại sao, hà có gì mà trao sức mạnh cho dẫn đường và lính gác, rồi lại phải dùng tới cách thức như vậy để xoa dịu hậu quả của việc sử dụng năng lượng."

"Như cô đã thấy, không ai có thể trốn thoát."

"Lính gác ở gần nguồn ô nhiễm sẽ bị ô uế, sau khi sử dụng năng lượng cũng sẽ bị nhiễm độc. Trước mắt, ngoại trừ phương thức an ủi mà cô đã biết thì không có biện pháp nào

khác. Còn dẫn đường, nếu trong thời gian dài không tinh lọc lính gác bị ô nhiễm, chỉ cần ba tháng là đủ để khiến cho một người có ý chí kiên định phải phát điên.”

“Phương pháp duy nhất hiện nay mà con người có thể áp dụng là phát hiện trước sự khác biệt giữa dẫn đường và lính gác. 12 tuổi kiểm tra, 16 tuổi phân hoá, đây là những nội dung mà chúng tôi phải học tập mỗi ngày.”

“Đương nhiên, tôi biết trước mắt cô rất khó tiếp thu được những điều này. Tôi đã chuẩn bị cho cô một phần tư liệu kỹ càng, cụ thể, cô có thể đọc nó trong thời gian nghỉ ngơi.”

Màn hình điện tử có tư liệu đầy đủ được Nhạc Vi đặt bên cạnh ly nước, cô ấy đứng dậy, hơi khom lưng cúi chào Sơ Tích rồi để lại cho cô không gian riêng.

Căn phòng yên tĩnh không có bất kỳ động tĩnh gì, ngay cả người nằm trên giường cũng tựa như một khúc gỗ, không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

Một lúc lâu sau, Sơ Tích chống tay ngồi dậy.

Cô cúi đầu, bình tĩnh cầm lấy thiết bị điện tử đặt ở trước mặt.

"Cạch" một tiếng, ly nước bên cạnh bị va vào rơi xuống thảm, nước bắn tung toé, tạo thành dấu vết sạm màu.

Sơ Tích không để ý đến cốc nước bị đổ, đôi mắt chăm chăm nhìn vào bản tư liệu dày đặc chữ.

Nó chi tiết đến mức có đủ cả video, bản ghi âm, thậm chí là số liệu nghiên cứu cụ thể.

Tất cả đã chứng minh cho Sơ Tích thấy, cô đã đặt chân tới một thế giới như thế nào.

Đôi mắt cô dán chặt vào đoạn video cuối cùng, bên trong là một người đàn ông ăn mặc chỉnh chu đứng trước ống kính, nói một cách kiên định và dứt khoát:

“Cảm tạ các vị đã công hiến cho Liên Bang và thế giới.”

Hoá ra, câu nói đó có nghĩa là vậy.

Ngón tay cô cứng đờ dừng lại tại chỗ. Chỉ vài giây sau, Sơ Tích thẳng tay ném màn hình điện tử xuống đất, chiếc chăn màu trắng ngà quấn quanh người cô tựa như một cái kén, mang lại chút cảm giác an toàn ít ỏi.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa rõ mồn một nhưng bên trong lại không hề có tiếng đáp lại.

“Dẫn đường Sơ Tích, em gái cô gọi tới cho cô, cô có muốn nhận cuộc gọi này không?”

Sơ Diệc!

Sơ Tích sực tỉnh khỏi giấc mộng, giọng nói đã lâu không cất lên lại có chút sắc bén: “Vào đi.”

Nhạc Vi cầm trong tay chiếc điện thoại đã được nối máy.

“Alo?” Cô nhận lấy điện thoại, nhỏ giọng hỏi, “Sơ Diệc à?”

“Chị ơi, cuối cùng chị cũng tỉnh lại rồi.” Phía bên kia điện thoại, giọng nói non nớt của cô bé lộ ra vài phần lo lắng, “Chị gái vừa nghe điện thoại bảo là chị mới hoàn thành xong công việc, mệt quá nên ngủ rồi.”

Sơ Tích ngẩng đầu, liếc nhìn Nhạc Vi đang yên lặng mỉm cười ở bên cạnh, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“An ủi vất vả lắm ạ? Em có hơi nhớ chị.” Giọng nói của Sơ Diệc có chút buồn bã. “Hôm nay có người đưa em tới trung tâm thành phố, còn sắp xếp cho em một căn phòng. Chị ơi, chừng nào chị mới về ạ?”

Cổ họng Sơ Tích như bị bóp nghẹt, di động bên tai nặng tựa ngàn cân.

“Em thấy môi trường ở trung tâm thành phố như thế nào?” Cô cố gắng vực lại tinh thần, khẽ hỏi.

“Tốt lắm ạ, nơi đây chỗ nào cũng đẹp, không khí nghe thì trong lành. Hơn nữa, mọi người đều rất lịch sự, dưới lầu còn có một đài phun nước nhỏ.....”

Những miêu tả rõ ràng như vậy cũng đủ để Sơ Tích hình dung ra được một khung cảnh cụ thể trong đầu mình.

“Chị ơi, sao chị lại chuyển nhiều điểm tích lũy cho em vậy?” Nói xong cảnh tượng hôm nay mình nhìn thấy, Sơ Diệc cảm thấy hơi bất an, tài khoản đột nhiên tăng thêm hàng triệu điểm đủ để một cô bé luôn sống trong cảnh nghèo túng như Sơ Diệc phải kinh ngạc khiếp sợ.

Ánh mắt Sơ Tích nhìn về phía Nhạc Vi, thấy cô ấy khẽ cười, gật đầu với cô, Sơ Tích thả lỏng mặt mày: “Đó là tiền lương hôm nay của chị. Em ở trung tâm thành phố mà trong tay lại không có chút điểm nào, chị không yên tâm.”

“Vậy chị có còn điểm tích lũy không ạ? Chị không cần phải đưa hết điểm cho em đâu, em cũng không dùng vào đâu mà.”

Sơ Tích mỉm cười, nói với cô bé: “Chị đâu có ngốc, đương nhiên là chị còn rồi. Không sao đâu, em ngoan ngoãn ở đó đợi chị, vài hôm nữa chị rảnh, chị sẽ tới thăm em.”

Bên kia yên lặng một lát mới ừ ừ đáp: “Vâng, vậy chị phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, đừng để sinh bệnh nhé.”

“Ừ, chị biết rồi.”

Cuộc gọi kết thúc, lúc này, Nhạc Vi mới lên tiếng giải thích: “Buổi chiều em gái cô có gọi điện tới đây, chúng tôi đã giải thích đơn giản cho cô bé. Tiền thưởng cho lần an ủi này của cô đã được gửi cho cô bé rồi.”

Sơ Tích dừng lại một chút, nói: “Cảm ơn cô.”

“Tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô cố ý đuổi khéo.

Nhạc Vi mỉm cười đồng ý, quay người rời đi.

Đèn cạnh giường bị cô tắt đi, ngay lập tức, toàn bộ căn phòng chìm vào trong bóng tối.

Cô thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại. Vừa mới tỉnh dậy nên cô cũng không muốn ngủ, nhưng hoàn cảnh yên tĩnh như bây giờ mới đem lại cho cô chút cảm giác an toàn.

“A ~ đây là dẫn đường đặc biệt mà đội trưởng chúng ta đã nhắc đến sao?”

Một giọng nam vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, Sơ Tích mở mắt liền bắt gặp ánh nhìn của chàng trai trẻ tuổi.

“Hoá ra chị không ngủ à.” Thấy Sơ Tích tỉnh dậy, chàng trai liền nở nụ cười. Cậu ta cũng để tóc ngắn, trên người mặc một bộ quần áo phong cách hip-hop, nhìn còn rất trẻ, “Em còn nghĩ bọn em đã tới chậm rồi cơ.”

Tầm mắt Sơ Tích lướt qua cậu ta, phía sau cậu còn có một người đàn ông cao lớn cường tráng. So với chàng trai trẻ năng động thì hiển nhiên anh ta cực kỳ trầm ổn. Trên trán người nọ có một vết sẹo chói mắt cắt ngang qua lông mày, chỉ thiếu chút nữa là chạm đến mắt.

“Em tên là Giang Tử An, anh ấy là Lộ Nguyên.”

Giang Tử An tỏ vẻ quen thuộc như thể đây không phải lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Sơ Tích không trả lời, cậu ta cũng không để bụng, miệng vẫn luôn mỉm cười, ánh mắt toát ra vẻ hài lòng.

“Trông chị gái rất hợp với khẩu vị của em.” Cậu ta liếm môi, bắt ngờ vươn tay ra.

Nhân lúc cô không phòng bị, Giang Tử An nắm lấy cằm cô, hung hăng hôn lên môi cô, đầu lưỡi quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho khuấy động một vòng, lúc tách ra còn kéo theo một sợi chỉ dài đầy ám muội.

“Hương vị của chị gái cũng không tệ, thơm quá đi thôi.”

Edit: 20/02/2025

Beta: 06/04/2025

Chương 07, Ép buộc, dụ dỗ.

Editor: Aochongdansieucap

Không di chuyển được...

Cơ thể bị sức mạnh nào đó điều khiển, cô chỉ biết mở to mắt, nhìn chàng trai trước mặt cười sáng khoái.

“Khả năng thích ứng của em với chị gái thật sự rất cao đó nha.” Giang Tử An ngạc nhiên ngược mắt lên, “Mới hôn chị có một cái thôi mà em đã khôi phục được cảm giác rồi này.”

Cậu ta như đưa bé tìm được một món đồ chơi rất thú vị, phấn khích rủ bạn đến chơi cùng: “Anh Lộ Nguyên, anh có muốn thử một chút không?”

Lộ Nguyên liếc nhìn cô gái đang bị Giang Tử An khống chế, chỉ có đôi mắt là còn cử động được, lông mi không ngừng run rẩy.

“Không cần đâu, đội trưởng chỉ bảo cậu đến xem thử, đừng làm mấy việc dư thừa.” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn tựa như cát sỏi va vào nhau.

Tay Giang Tử An đùa nghịch trên môi Sơ Tích, ngón tay quăn lầy đầu lưỡi khiến nó ướt nhẹp.

Cậu ta có chút mất hứng, nhưng Lộ Hách đã nói cậu không dám không nghe, “Dù gì chị ấy cũng sắp trở thành dẫn đường riêng của chúng ta rồi mà, chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra thôi.”

Nước bọt trên khóe miệng người phụ nữ không kìm được mà chảy xuống, Lộ Nguyên bình tĩnh nhìn cảnh tượng này: “Trước khi đội trưởng cho phép thì không được manh động.”

Giang Tử An tiếc nuốt thu tay lại, ngón tay phủ một tầng nước bọt của Sơ Tích, cậu ta vô tư bỏ vào miệng nhắm nháp, cười hì hì nói: “Nếu đã như vậy thì tạm thời bỏ qua cho chị gái nhỏ nhé!”

Nói xong cậu ta đi đến bên cạnh Lộ Nguyên.

Thậm chí còn lễ phép quay đầu, vẫy tay chào Sơ Tích: “Chị ơi, hẹn gặp lại lần sau nha.”

Lộ Nguyên đưa tay làm vài động tác, một đường hầm đen nhánh bỗng xuất hiện, màu đen dày đặc pha sắc tím kỳ lạ, hai người đàn ông bình tĩnh bước vào.

Giây tiếp theo, đường hầm tối tăm, kỳ quái co rút dữ dội, sau đó, hóa thành một chấm nhỏ rồi hoàn toàn biến mất.

“Khụ khụ.... Khụ....”

Cơ thể vừa mới bắt động của Sơ Tích trở lại bình thường, cổ họng bị sặc khiến cô liên tục ho khan.

Trong phòng vừa tối lại vừa yên tĩnh, chỉ sót lại tiếng ho khan của cô.

Sơ Tích lần nữa ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn không một bóng người, tựa như tất cả chỉ là ảo giác.

Chỉ có những giọt nước mắt rơi trên ga trải giường cùng cổ họng nóng bỏng không ngừng nhắc nhở cô đã trải qua chuyện gì.

...

Sắc trời ngày càng sáng, đúng giờ, Nhạc Vi gõ cửa phòng, mang bữa sáng tới cho Sơ Tích.

Cánh cửa mở ra, cô ấy mới phát hiện người trên giường không nằm nghỉ ngơi như cô nghĩ, mà lại ngồi bên mép giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động chỉ hơi nghiêng đầu, thờ ơ nhìn cô.

Cô ấy đem đồ đặt trước mặt Sơ Tích, ngoài thức ăn còn có một vài món đồ vệ sinh cá nhân.

Điều nằm ngoài dự kiến Nhạc Vi chính là, hôm nay Sơ Tích không tiếp tục phản kháng, ngược lại còn rất phối hợp, rửa mặt hay ăn cơm đều không cần cô khuyên nhủ.

“Giang Tử An và Lộ Nguyên đều là thành viên của tiểu đội sao?” Sơ Tích đột ngột mở miệng hỏi.

Nhạc Vi biết năng lực của Lộ Nguyên, dù lúc này Sơ Tích bất ngờ đưa ra câu hỏi, cô cũng chẳng lấy làm kinh ngạc mà còn kiên nhẫn giải thích.

“Đúng vậy, tiểu đội tổng cộng có 5 người. Ngoài đội trưởng cùng hai người đó còn có một lính gác là Trịnh Chiết Hải cũng cần phải an ủi. Phương Thời Dịch có dẫn đường riêng của anh ấy, không cần người khác.”

“Tôi đâu có quyền lựa chọn, không phải sao?” Giọng điệu Sơ Tích vô cùng bình tĩnh.

“Bắt đầu từ cuộc gọi tối qua của em gái tôi, tất cả đều là một phần trong kế hoạch của các người, đúng không?”

Căn phòng rơi vào khoảng không yên lặng, không có bất kỳ một tiếng động nào.

Chứng cứ, ép buộc, dụ dỗ.

Không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Mất một đêm để cô tự nhận ra, bản thân cô hoàn toàn có quyền chọn, cũng không thể nào trốn thoát.

Một đêm trôi qua đủ để cô khóc hết nước mắt, bây giờ, đôi mắt ấy đã tê liệt, dường như đã chết lặng theo con tim. Cho dù nghe thấy bất kỳ tin tức gì đều không có phản ứng.

“Vậy nên, chỉ cần mỗi tháng tôi hoàn thành việc an ủi, công ty sẽ trả điểm tích lũy đúng hạn, phải không?”

Nhạc Vi vẫn duy trì nụ cười tự nhiên, không do dự đáp: “Đương nhiên, về phương diện này thì cô cứ yên tâm. Tập đoàn có người chuyên môn phụ trách việc phát lương, chúng tôi cũng sẽ cố gắng kết toán cho cô sớm nhất có thể.”

Thứ bọn họ không thiếu nhất chính là điểm tích lũy.

Sau khi nhận ra Sơ Tích đã suy nghĩ thông suốt, Nhạc Vi cũng không làm phiền cô nữa, quay người rời đi.

Giống như Sơ Tích nói, nếu hôm nay cô còn chưa suy xét cẩn thận, bọn họ cũng có rất nhiều cách buộc cô phải chấp nhận. Nếu cô vẫn một mực kháng cự, bọn họ có thể để Sơ Tích tự mình trải qua cảm giác khó chịu đó.

Có thể suy nghĩ thấu đáo như hiện tại vẫn là tốt nhất.

Nhạc Vi trở về văn phòng, gọi vào số của Lộ Hách: “Đội trưởng, dẫn đường Sơ Tích đã tiếp nhận mọi chuyện rồi.”

“Ừm.” Âm thanh phía đầu dây bên kia lạnh lùng như băng tuyết, “Thân thể cô ấy sao rồi?”

“Tất cả đều bình thường, hôm qua chỉ là mệt mỏi quá độ, hạ thể không bị rách.” Khác hoàn toàn với dẫn đường ngất xỉu dưới thảm. Dẫn đường đó hiện giờ còn đang nằm trên giường không thể nhúc nhích, cho dù là lính gác hệ chữa trị thì cũng tốn công mất sức để chữa lành vết thương do lính gác khác gây ra, hơn là vết thương do bọn quái vật tạo thành.

Hiệu quả cũng không được tốt lắm, hiển nhiên, lần này cũng vậy, cho dù được chữa trị thì vẫn phải dựa vào năng lực tự hồi phục của dẫn đường mới vượt qua được

“Vậy buổi chiều ngày mai, để cô ấy tới thử xem.”

“Vâng.”

Edit: 23/02/2025

Beta: 13/04/2025

Chương 08, Ép buộc làm tình (H)

Editor: Aochongdansieucap

Trong chiếc thang máy quen thuộc, Nhạc Vi vẫn đứng ở phía trước cô.

Hai người không nói với nhau một lời.

Từ nãy đến giờ, sau khi Nhạc Vi thông báo hôm nay cần an ủi, Sơ Tích ừ một tiếng, kể từ đó, không có một âm thanh nào được phát ra.

Cửa thang máy mở ra, cô bắt gặp gương mặt quen thuộc, chỉ là hiện tại, Sơ Tích đã biết người đàn ông nói chuyện với Nhạc Vi tên là Dịch Minh. Anh ta kéo cánh cửa ra, dù nhìn thấy Sơ Tích mặt vẫn chẳng đổi sắc, bộ dạng y hệt như lần trước.

Cũng phải thôi, việc này đối bọn họ thì chẳng có gì to tát cả.

Ánh mắt cô nhìn thẳng về phía trước, bước vào phòng.

Bộ sofa hôm trước nay đã được đổi sang một bộ mới, chiếc sofa rộng rãi màu xám tro chiếm diện tích lớn.

Cô vừa xuất hiện, Giang Tử An là người đầu tiên mở miệng, vẫy tay chào: “Cuối cùng chị cũng tới rồi.”

Chàng trai thoải mái tựa người vào ghế sofa, vừa nhìn thấy cô liền ngồi thẳng dậy, khuôn mặt vốn đang buồn chán lập tức trở về thích thú.

Sơ Tích cũng nhìn thấy Lộ Hách tay cầm một chiếc thuốc ngồi ở bên cạnh, phía sau Giang Tử An là người đàn ông tên Lộ Nguyên hôm qua đi cùng cậu ta.

Bây giờ đang là ban ngày, làn da rám nắng của hắn vô cùng nổi bật. Lộ Hách và Giang Tử An đều không thấp nhưng hắn còn cao hơn hai người một chút, bàn tay lộ ra bên ngoài cũng to gấp mấy lần người bình thường.

Hắn đứng phía sau Lộ Hách, tựa như một con gấu nâu trung thành, âm thầm bảo vệ chủ nhân.

“Bắt đầu đi.” Lộ Hách vừa mở miệng, Lộ Nguyên liền tiến tới.

“Hôm nay.... Ai là người cần an ủi....” Cho dù biết trước nhiệm vụ hôm nay nhưng khi thấy Giang Tử An và Lộ Nguyên đồng thời tiến lại gần mình, cô vẫn nhịn không được mở miệng hỏi.

Giang Tử An nghiêng đầu, có vẻ hơi bất ngờ với câu hỏi của cô: “Đương nhiên là cả hai người bọn em rồi.”

“Âm thanh trong đầu em ồn ào muốn chết, em khó chịu quá, chị mau giúp em đi.”

“Tôi.... Hai người.... Không được.....”

Hai người không ngừng tới gần, sự việc ngày hôm đó xảy ra trên sô pha vẫn rõ mồn một trước mắt cô, đợi tới khi cả hai người để lộ gậy thịt kích cỡ chẳng kém Lộ Hách là bao, sắc mặt Sơ Tích đã tái nhợt đi trông thấy.

Ký ức bị "làm" điên cuồng tuôn ra trong đầu cô, cô chặc chấn nuốt không trôi. Hôm đó mới có một cái mà cô đã bị giày vò đến ngất xỉu.

"Chị gái không cần phải sợ, em đương nhiên sẽ giúp chị nha." Giang Tử An cười tươi rói nhưng trong mắt Sơ Tích, nụ cười này chẳng hề có chút ấm áp nào cả.

Giúp kiểu gì?

Giây tiếp theo, Sơ Tích liền nhận ra ngón tay cô không còn nằm trong tầm kiểm soát của bản thân, bị cưỡng chế chạm vào cổ áo, từ từ cởi từng nút thắt.

Từng món trang phục rơi xuống từ cơ thể cô tựa như bông tuyết.

Thân thể cô gái không ngừng run rẩy, nhưng mặc cho cô có sợ hãi nhường nào đều không ngăn được thứ sức mạnh đang thao túng cơ thể.

Làn da trắng nõn, mềm mại dần lộ ra, chiếc cổ thon dài, bầu ngực đầy đặn đứng thẳng, bờ mông căng tròn được phô bày trước mắt ba người đàn ông.

Sơ Tích vốn tưởng rằng sau khi mình suy nghĩ thông suốt rồi sẽ không chùn bước trước việc này.

Thế nhưng, khi ánh mắt ba người đàn ông chăm chú chiêm ngưỡng từng tấc da thịt mình, nỗi tuyệt vọng và xấu hổ ập đến khiến cô gần như sụp đổ.

Sau khi cởi sạch quần áo, cô thậm chí còn thấy mình tự giác bước về phía Giang Tử An đang tươi cười vui vẻ.

"Chị run gì chứ, sợ hãi đến vậy à?"

Giang Tử An ngồi trên sô pha, khống chế Sơ Tích ngồi trên đùi cậu, "Nghe nói chị là dẫn đường hoang dại em mới giúp chị đấy, chị không cảm kích em sao?"

Cậu ta thực ra là đang tìm cách trả đũa cô.

Đôi môi mỏng của chàng trai trẻ không chút ngại ngần ngậm lấy một đầu vú, một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại xoa bóp bộ ngực mềm nhũn, mút vào miệng gặm cắn, liếm hút không biết bao nhiêu cho đủ.

Mãi tới khi núm vú bị cắn đến phát sưng mới chịu nhả ra: "Vú của chị vừa lớn vừa mềm, vừa nhìn liền muốn cắn một miếng."

Ngón tay sờ vào kẽ mông, chọc ghẹo nói: "Hoa huyết của chị đều ướt đẫm rồi này, đã gấp không chờ nổi nữa rồi đúng không?"

Đôi mắt Sơ Tích đỏ hoe, lời lẽ dâm dăng của cậu ta khiến Sơ Tích chỉ hận không thể che lại lỗ tai để khỏi phải nghe thấy: “Em sắp nhịn không được muốn làm chị, chị gái đúng là đồ lẳng lơ, mới mút vú một chút đã chảy nước.”

Cô nằm ngửa trên sô pha, hai chân bị chàng trai dang rộng, thị lực tinh tường giúp cho ba người đàn ông có thể nhìn thấy hoa huyết hồng hào, non nớt đang dần hé mở.

Giang Tử An cởi quần áo để lộ làn da trắng bóc, mặc dù vóc dáng gầy hơn Lộ Hách và Lộ Nguyên nhưng cơ thể lại săn chắc đầy cơ bắp được tôi luyện sau biết bao trận chiến.

Cậu đỡ lấy dương vật, nhắm ngay vào hoa huyết Sơ Tích, quy đầu cỡ lớn phụt một tiếng liền cắm vào.

Cơ thể Sơ Tích đột nhiên căng cứng, cảm giác căng trướng quen thuộc lấp đầy tiểu huyết.

“A!”

“Chị kẹp chặt như vậy là muốn bám gãy dương vật của em sao?” Gậy thịt vừa tiến vào hoa huyết, Giang Tử An liền điên cuồng đong đưa eo, nơi giao hợp gấn phát ra âm thanh sắc tình.

“A a..... Căng quá..... Ôi..... A.....”

Không biết từ khi nào, miệng nhỏ vốn không thể nói chuyện bắt đầu vang lên tiếng rên rỉ ngắn ngủi.

Chàng trai dùng sức, cánh tay mạnh mẽ cơ bắp bóp chặt lấy eo nhỏ, tấn công dồn dập.

“A, dâm huyết nhiều nước quá. Thật sướng.”

Ánh mắt cậu ta dừng trên bụng nhỏ của Sơ Tích nhấp nhô theo từng cử động của côn thịt. Giang Tử An nổi hứng, ấn tay xuống vào vị trí đó rồi mạnh mẽ ra vào.

Khoái lạc mãnh liệt hoà cùng cảm giác tê dại không ngừng kích thích thân thể Sơ Tích, càng làm tỉnh, thân thể nhạy cảm, mềm mại lại càng tiết nhiều dâm dịch.

Mới làm được không lâu đã bị bức đến cao trào.

Dâm thủy phun ra liên tục làm ướt nhẹp lông mu dưới gậy thịt, lòng bàn tay vỗ vào mông cô: “Mẹ kiếp, nhiều nước quá!”

Lộ Nguyên vừa mới đứng cạnh Lộ Hách không biết đã bước tới chỗ cậu từ bao giờ.

Giang Tử An cười hì hì: “Anh Lộ Nguyên, bây giờ không thể nhường dâm huyết cho anh được, nếu không thì để chị gái liếm cho anh đi.”

Edit: 25/02/2025

Beta: 13/04/2025

Chương 09, Nhũ giao (H)

Editor: Aochongdansieucap

Dương vật sẫm màu của người đàn ông to lớn, cứng rắn. Nghe thấy lời nói của Giang Tử An, ánh mắt Lộ Nguyên chú ý tới gương mặt nhỏ của Sơ Tích.

Khuôn mặt trắng bệch ửng hồng, đôi môi đỏ thắm lấp lánh ánh nước, tiếng rên rỉ mờ ám thốt ra từ cái miệng nhỏ xinh. Đôi mắt vốn khấn trương dần chìm trong sóng tình.

Thay vì vẻ đáng thương như tối hôm qua thì đôi mắt ấy đã nhuốm đầy sắc dục.

“A..... Đừng mà.... Sâu quá.... A... Ha....”

Hai bầu vú trắng nõn đong đưa lên xuống theo nhịp, yết hầu Lộ Nguyên chuyển động liên tục, bàn tay nắm lấy một bên vú.

Quả thật mềm mại và căng đầy như hấn đã nghĩ.

Mịn màng như đậu hũ.

“Này, anh Lộ Nguyên, anh nhẹ tay chút đi, nhìn xem anh niết chúng thành hình dạng gì rồi kìa.” Giang Tử An đau lòng kêu lên.

Bầu vú trắng nõn nhũ bị bàn tay người đàn ông nắn bóp đến mức đỏ ửng, bàn tay còn tối màu hơn cả dương vật kia đặt trên bầu ngực căng tròn tạo thành hai sắc thái đối lập, hai bên vú bị ép mạnh vào nhau tạo thành khe hẹp ở chính giữa.

“Im miệng.”

Dục vọng kim nén bị xé toạc thành một lỗ hồng, Lộ Nguyên quát nhẹ.

Ánh mắt hấn vẫn đặt trên đôi vú đang bị mình chơi đùa. Trong lúc Giang Tử An làm tình, hấn cũng không buông tha cho bầu ngực non, cặp vú lắc lư bị hấn nắm trong lòng bàn tay.

“A.... Đau.... A.... Ưm ư....”

Người đàn ông cúi đầu, ngậm lấy miệng nhỏ đang kêu rên, nuốt xuống tiếng rên rỉ sắp bật ra, cuốn lấy đầu lưỡi bút rút không yên.

Lần này, Sơ Tích thậm chí còn không thể kêu ra thành tiếng.

Thân dưới bị chàng trai trẻ dùng gậy thịt liên tục cắm vào vùng đất thần bí, hai chân bị cậu ta giữ chặt lấy. Ngực, khoang miệng đều bị một người khác chiếm giữ, đầu lưỡi hai người quấn quýt triền miên, Sơ Tích nhanh chóng bị nuốt chửng.

“Hoa huyết của chị thật là nhiều nước.... Còn chặt nữa..... Có phải muốn ăn tinh dịch lắm rồi không.... Thoải mái đến vậy sao .... Hừm?”

Cho dù miệng bị bịt kín nhưng không có cách nào ngăn được thanh âm truyền vào từ lỗ tai, chẳng những vậy, những lời nói phóng dăng ấy lại khiến cơ thể cô càng thêm động tình.

Chiếc lưỡi không ngừng quấn chặt, mút lưỡi cô tê dại đến choáng váng.

Sau khi nụ hôn dài kết thúc, Sơ Tích lâng lâng mơ hồ, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, cô thờ hồng hộc, cả người mềm nhũn.

Bầu vú trắng nõn lúc này đã phủ kín dấu tay màu đỏ, giữa hai chân cô phun đầy dâm thủy.

Lộ Nguyên tự nhận mình chẳng hề dùng chút sức lực nào, nhưng dấu tay trên bầu ngực lại tố cáo sự nhẫn tâm và sức tàn phá của hắn.

Nếu đã như vậy thì tàn nhẫn một chút cũng đâu có sao.

Ngón tay dính nước bọt trong miệng Sơ Tích vuốt ve gậy thịt thô sậm, cô giống như là bé con được làm từ nước, dù là miệng trên hay miệng dưới đều ướt át chẳng kém gì nhau.

Dương vật cương cứng được vuốt ve, hấn cúi người, chen vào giữa bộ ngực mềm mại đã sưng lên, chân vắt ngang qua mặt Sơ Tích, trứng dái vỗ lên trên mặt cô.

Hai vú lại tiếp tục bị ép chặt vào nhau, nhưng lần này, dương vật trơn trượt, dính đầy nước bọt dâm vào khe hở ngay chính giữa, chỉ lộ ra nửa quy đầu.

Khoái cảm từ bầu ngực mềm mại không thua bất kỳ một tư thế làm tình nào.

Dương vật đen sẫm thô to dữ tợn ra vào giữa hai bầu ngực, đầu vú bị hấn nắm lấy, đùa bỡn trong tay.

Ngứa quá.

Không chỉ bầu ngực bị ép thành khe sâu dần tê dại mà cả núm vú và tiểu huyết bị dương vật lớn không cam lòng chịu thua dâm vào cổ tử cung cũng tê liệt theo, khắp người đều bị xúc cảm ấy chiếm giữ.

“A ha ——”

Dục vọng vượt lên tới đỉnh, không thể nào khống chế, Sơ Tích lại đạt cao trào.

“Mẹ kiếp!” Giang Tử An nhỏ giọng than. Cậu ta nhíu mày, thân thể căng cứng, rên nhẹ một tiếng, tay giữ chặt lấy eo Sơ Tích, duy trì tư thế cắm sâu trong hoa huyết, tinh dịch bắn vào lỗ nhỏ đang run rẩy kịch liệt.

Edit: 27/02/2025

Beta: 13/04/2025

Chương 10: Bản tinh vào tay cô (H)

Editor: Aochongdansieucap

Thân hình trắng trẻo, nhỏ nhắn vẫn đang run rẩy, gậy thịt đỏ sậm ma sát với nhũ thịt phiếm hồng.

Tiểu huyết hồng hào co rút, ướt nhẹp bởi dâm thủy, cửa huyết há ra như cái miệng nhỏ trống rỗng. Mắt thường cũng thấy được huyết thịt non mềm kia mấp máy liên hồi, trào ra dâm dịch vẫn đục.

Sau khi Giang Tử An bản tinh xong liền lui sang một bên, nhường lại chỗ cho Lộ Nguyên. Bàn tay cậu vẫn nắm lấy côn thịt mới bản qua một lần, dương vật rơi vào trạng thái nửa mềm nhưng chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ của Sơ Tích liền lập tức vươn mình ngạo nghễ.

Khuôn mặt nhỏ bị túi trứng che khuất khiến mặt mày người phụ nữ lúc ẩn lúc hiện. Ánh mắt của cậu dừng trên miệng nhỏ đang cất lực hô hấp, nói với Lộ Nguyên: “Anh Lộ Nguyên, anh không cấm vào tiểu huyết của chị ấy thì không giải phóng hết ô nhiễm được đâu.”

Cậu ta nhớ tới chiếc lưới mềm mại cùng hương vị nước bọt của cô gái.

Trong thời khắc quan trọng, Lộ Nguyên đột nhiên cảm nhận được túi trứng bị chiếc lưới ấm nóng liếm qua, thân thể bỗng căng cứng rồi bắn ra.

“Giang Tử An!” Vòng eo cùng bầu ngực dính đầy tinh dịch trắng đục, Lộ Nguyên nhú mày.

Giang Tử An cười khoái chí: “Thôi nào, anh Lộ Nguyên, em muốn giúp anh thôi mà. Em chỉ hỗ trợ chị ấy liếm túi trứng cho anh, có phải thoải mái lắm đúng không.”

Chỉ cần một vài thao tác, Lộ Nguyên đã chịu không nổi phải bắn ra, đúng là rất thú vị.

“Em muốn hôn chị.” Thấy Lộ Nguyên bước xuống khỏi người Sơ Tích, bàn tay Giang Tử An liền sờ lên ngực cô, tinh dịch đặc sệt chính là chất bôi trơn tốt nhất. Cậu ta chẳng hề ngại ngùng, xoa đều tinh dịch ra khắp bầu ngực Sơ Tích.

Mắt Lộ Nguyên tối sầm, tầm nhìn chuyển từ bờ môi đang khẽ thở dốc đến đôi chân mảnh khảnh khép hờ.

Giang Tử An mặc kệ Lộ Nguyên, cúi đầu ngậm lấy môi Sơ Tích.

Cậu không thao túng Sơ Tích nữa, chỉ mới quấn quýt với chiếc lưới mềm mại của người phụ nữ trong chốc lát mà da thịt cậu đã nóng bừng lên, cả người sôi sục.

Một bàn tay chơi đùa bầu ngực, một bên khác đỡ lấy gáy cô, tiếng nước tắm tắc tràn ra giữa hai đôi môi quấn chặt với nhau.

“Chị ngọt quá đi.” Gương mặt chàng trai toát lên vẻ thoả mãn, mút lấy giọt lệ vương trên khoé mắt cô.

Cậu ta cầm tay Sơ Tích nắm lấy dương vật đã cương cứng, đỡ cô tựa người dựa vào sofa, dịu giọng dỗ dành: “Chị mau giúp em đi, em hứa sẽ không cắm vào miệng nhỏ của chị đâu.”

Sơ Tích đã rơi vào trạng thái mơ màng, nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của cậu ta dán vào miệng mình liền vô thức cắn môi dưới. Chàng trai vẫn cười tủm tỉm, gậy thịt trong lòng bàn tay cô giật nhẹ.

Ngón tay Sơ Tích run rẩy, cô không tài nào tưởng tượng nổi nếu dương vật thô to này cắm vào miệng mình thì cô sẽ biến thành dáng vẻ gì.

Bàn tay cô gái bắt đầu chuyển động, ngón tay nắm lấy gậy thịt trơn trượt, tanh tưởi vuốt ve lên xuống, tần suất di chuyển rất chậm, động tác lóng ngóng cũng không mấy thoải mái nhưng Giang Tử An vẫn trầm mê trong đó.

Sơ Tích xấu hổ không dám nhìn bọn họ, đáng vẻ nhẫn nhin, như thể bị buộc phải chấp nhận đề nghị của cậu.

Tiểu huyết trắng hồng đối diện với dương vật ngăm đen, âm huyết ướt át hoàn toàn không cần chất bôi trơn. Ngón tay Lộ Nguyên cắm vào huyết thịt, moi ra tinh dịch dư lại bên trong tiểu huyết, sau đó mới chậm rãi đi vào.

Sơ Tích không biết hai người đạt thành sự ăn ý bằng cách nào, trận hoan ái vừa rồi tựa như mưa to gió lớn, giờ lại hóa thành mưa phùn liên miên.

Gậy thịt đồ sộ từ từ đi vào, bụng nhỏ chỉ vừa dâng lên cảm giác căng đầy liền chậm chậm rút ra.

Nhịp độ va chạm chín nồng một sâu cho phép tay cô vẫn có thể nắm lấy côn thịt Giang Tử An.

Giang Tử An phát hiện ra bàn tay Sơ Tích đã tê mủi. Sơ Tích tưởng rằng cậu ta sẽ không chế cô, loát tới khi cậu ta bắn ra nhưng Giang Tử An lại dùng hai tay bao bọc lấy tay cô.

Dùng tư thế này đưa đẩy vòng eo, túi trứng va vào lỗ khẩu đến tê dại, quy đầu ra vào trong lòng bàn tay tạo thành tiếng nhóp nhép.

Cậu hơi cong lưng, miệng nhỏ giọng rên rỉ, không ngừng đẩy nhanh tốc độ.

“A... Tay chị tuốt em sướng quá, có phải chị từng làm qua rồi đúng không?” Không cần Sơ Tích phối hợp, cậu ta tự mình vận động.

Lòng bàn tay bị dương vật cọ xát đến nóng bừng, dính nhớp, không rõ là mồ hôi hay âm thủy còn sót lại trên dương vật.

“Không có...” Chàng trai đỏ mắt nhìn Sơ Tích, chờ cô trả lời. Giọng của Sơ Tích đã khàn đặc từ lâu, mang theo tiếng thở gấp gấp, vừa yêu kiều vừa chọc người ta thương xót.

“Vậy sau này chị cứ thoải mái dùng dương vật của em luyện tập thêm nha.” Cậu liếm môi, ánh mắt sáng khoái đầy vẻ tà ác, hoặc có lẽ, đây mới chính là con người thật sự của cậu ta.

Trong lúc Sơ Tích ngờ ngác nhìn mình, Giang Tử An cong môi, siết chặt bàn tay nắm lấy tay cô, túi trứng co rút, thân thể căng cứng, lỗ niệu đạo phun ra dòng tinh dịch nóng hổi.

Dương vật bắn ra vừa nhiều vừa nhanh, tinh dịch vẽ ra một đường parabol rơi trên vùng xương hàm và cổ của cô gái, thậm chí, có vài giọt còn dính trên mặt cô.

Đợi đến khi bắn ra hết tất cả, Giang Tử An nhìn đám tinh dịch, thích thú cười: “A, cả cơ thể chị đều là tinh dịch của chúng ta, trông dâm đãng quá đi thôi.”

Cậu nghiêng người ngồi sang bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Lộ Nguyên vẫn đang bình tĩnh, thong thả.

Cậu ta không nhịn được tặc lưỡi mấy cái, rõ ràng đôi mắt sôi trào dục vọng nhưng vẫn nhẫn nhịn tới bây giờ, nếu là cậu đương nhiên không thể chịu được tới lúc này.

Giang Tử An muốn trêu chọc Sơ Tích vài câu nhưng lại bị giọng nói lạnh nhạt ngăn cản lại: “Tử An, đủ rồi.”

Tay Giang Tử An dừng lại giữa không trung rồi ngoan ngoãn thu lại, khoác lên sơ pha, nói với người vừa lên tiếng: “Anh không muốn thử sao?”

Edit: 05/03/2025

Beta: 28/07/2025

Chương 11, Ôm ở trong ngực để làm (h)

Lộ Nguyên như tên đã lên dây không thể không bắn nhưng nghe thấy Giang Tử An hỏi cũng quay đầu nhìn Lộ Hách.

Tay người đàn ông bung một ly nước đá, yên lặng không một tiếng động nhìn cuộc hoan ái của bọn họ.

Hắn không phải không có cảm giác, chiếc quần màu đen trên người cũng không che đậy được chỗ đang phồng lên, Lộ Hách không có ý giấu diếm, để mặc mọi người nhìn nhưng không hề có ý định tiến đến.

Giang Tử An vừa lên tiếng, Sơ Tích quay ngoắt mặt đi, đương nhiên không nhìn thấy túp lều dưới thân hắn.

Cô vốn dĩ không muốn nhìn thấy Lộ Hách, chính hắn là người đã huỷ hoại cô.

Không chỉ tàn phá thân thể, mà còn hủy hoại cả tinh thần.

Từ ân nhân biến thành ác quỷ đội lốt người.

Người từng cho cô sự ấm áp trong lúc cô bất lực nhất, cũng chính là người đâm cho cô một nhát dao khi rơi vào tận cùng tuyệt vọng. Phẫn hận, chết lặng, đủ loại cảm xúc phức tạp đan xen, rối ren như tơ vò.

“Hôm nay để dành cho cho các cậu kiểm tra độ tương thích.”

Ánh mắt Lộ Hách dừng trên gò má Sơ Tích, đôi mắt lạnh nhạt không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, hần uống cạn ly nước, nói: “Khôi phục không tệ.”

Năng lượng ô nhiễm tích tụ một thời gian đã giảm đi đáng kể.

Giang Tử An cũng cảm nhận được điều này. Nói cách khác, từ đêm nọ, sau khi cưỡng hôn Sơ Tích, cậu đã đoán được mức độ tương xứng giữa bọn họ rất cao, chẳng qua bây giờ càng thêm chắc chắn mà thôi.

Cảm xúc nóng nảy sâu dưới đáy lòng dần vơi đi, cơ thể nhẹ nhàng như vừa trút bỏ được gánh nặng.

Điều này thật quá đổi thần kỳ, suy cho cùng, bọn họ cũng từng “làm” qua không ít lần đường cấp A nhưng chưa bao giờ đạt được hiệu quả cao tới vậy, còn chưa kể chẳng mấy thoải mái.

Mà hiện giờ, không chỉ đội trưởng, cậu ta và Lộ Nguyên đều dễ chịu hơn nhiều, đây quả thực là việc ngoài ý muốn.

Dương vật Lộ Nguyên còn đang cắm trong hoa huyết Sơ Tích, nghe thấy Lộ Hách không có ý định gia nhập với bọn họ liền trực tiếp bế Sơ Tích lên.

Dáng người hần cao lớn, cánh tay dùng chút sức lực là dễ dàng nâng được Sơ Tích, vòng eo tựa lên hông hần, gậy thịt thô đen dính chặt lấy tiểu huyết.

Cảm giác thân thể treo lơ lửng trên không khiến người ta bất an, cánh Sơ Tích bám chặt bả vai Lộ Nguyên.

“Yên tâm, tôi sẽ không để cô ngã xuống đâu.” Gậy thịt bị tiểu huyết mút đến tê dại, thấy dáng vẻ lo lắng của cô, hần cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm bên tai.

Sơ Tích chưa kịp phản ứng lại, cơn thịt to lớn dọa người bắt đầu lao tới.

Hai bầu ngực cao vút đề lên ngực Lộ Nguyên, chúng đong đưa chen chúc vào nhau như một vũng bùn mềm, cọ lên bụng, lên ngực hần. Hoa huyết người phụ nữ ấm nóng sít sao, tầng tầng thịt non không ngừng mút vào, mang lại sự sung sướng khó tả.

“Ư..... Ha....”

Sơ Tích kêu lên một tiếng, Lộ Nguyên động eo, đẩy côn thịt cắm sâu vào trong, đụng tới nơi sâu nhất, hai viên tinh hoàn va vào hai cánh hoa tạo thành tiếng bạch bạch.

Tư thể rơi từ trên xuống thật sự cắm vào quá sâu. Hấn nâng cô lên cao, rồi lại thả xuống thật mạnh, dường như mỗi lần đều phải đào xới đến vùng đất sâu thẳm trong hoa huyết, như thể muốn cắm mở cổ tử cung, bụng nhỏ vừa đau vừa sưng, tiếng rên rỉ mị hoặc bật ra tựa như bản năng của thân thể.

Hai bầu vú lắc lư, va vào nhau dập dờn như sóng nước, tiếng rên rỉ bị đâm tới đứt quãng, thậm chí một câu hoàn chỉnh cũng nói không nên lời.

Tiếng ngân nga như bọc một tầng mật ong, vừa nũng nịu vừa mị hoặc, như đổ thêm dầu vào ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

“Ôi.... A.... Sâu quá... A.... Đừng má..... Ưm ư.....”

Dâm dịch chảy nhiều nhão khắp thân dưới, cô gái ôm chặt lấy người đàn ông, như cố nắm lấy cọng rơm cứu mạng lại càng toát ra vẻ quyến rũ lạ thường. Lộ Nguyên liếm chiếc cổ thon thả, cảm giác tê dại râm ran làm cô nổi da gà, cơ thể càng thêm khản trương.

Trận hoan ái này quả thực đã gây ra kích thích thị giác mạnh mẽ với hai người còn lại.

“Má nó!” Giang Tử An thấp giọng mắng, cổ họng khô nóng.

Dương vật mới bắn hai lần lại cương cứng.

Cần cổ ngựa ngáy quện với khoái cảm tính dục, trong đầu Sơ Tích loé lên ánh sáng trắng, thân thể run rẩy không ngừng, “A a....”

Hoa huyết co rút, đạt tới cao trào, dâm thủy nóng bỏng tươi ướt gậy thịt đen sậm, lúc sắp chảy ra lại bị hấn hung hăng đẩy ngược về tiểu huyết.

Lộ Nguyên nuốt nước bọt, sau đợt cao trào, dâm huyết như thể muốn ép sạch tinh dịch của hấn, trăm ngàn nếp gấp không ngừng mút lấy quy đầu, dâm thủy bắn ra khiến hấn cứng ngắc, da đầu tê rần.

Sự sáng khoái tột cùng khiến hấn càng thêm sung sức như chiếc máy đóng cọc không biết mỏi mệt. Hai chân cô gái bắt lực bị hấn nâng lên, điên cuồng cắm rút, sau hàng trăm cú va chạm mạnh mẽ, cuối cùng, dương vật đâm tới nơi sâu nhất trong hoa huyết, bắn ra tinh dịch nhớp nhúa, nóng hổi chẳng kém gì Giang Tử An.

Nóng đến mức cả người cô đều phát run, hoa huyết co chặt.

Dưới kích thích liên tục, tiểu huyết lại mất khống chế, ào ạt phun ra dâm thủy.

Sau cuộc hoan ái, thân thể Sơ Tích mềm nhũn, hai mắt thất thần được Lộ Nguyên ôm trong lòng ngực.

Trên người cô tràn ngập những dấu vết ám muội, cả người được bao bọc bởi lớp tinh dịch dính nhớp, bầu vú phủ đầy vết ửng đỏ, thân dưới còn hỗn độn hơn cả. Bất kể là cô, Lộ Nguyên, hay chiếc sô pha dưới thân đều ướt sũng bởi hỗn hợp tinh dịch hoà cùng âm thủy.

Trong không khí, chỉ còn sót lại tiếng thở hổn hển của Sơ Tích.

Ánh mắt của những người đàn ông tối sầm lại, sóng ngầm cuộn trào.

Edit: 03/05/2025

Beta: 06/10/2025

Chương 12, Muốn đánh cược không?

Cuối cùng, khi Lộ Nguyên bế Sơ Tích đi tắm rửa, cô đến cả đứng cũng đứng không nổi.

Cô được đặt vào bồn tắm chứa đầy nước ấm, rửa sạch hết tinh dịch trên người, rồi lại được ôm vào một căn phòng xa lạ, ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, Sơ Tích tự cười nhạo bản thân mình.

Da thịt đầy dấu vết loang lổ đã biến mất không chút tăm tích, hoa huyết thậm chí không thấy khó chịu chút nào, thậm chí cả người còn nhẹ nhàng, thoải mái lạ thường.

Hoàn toàn phù hợp với tư liệu Nhạc Vi đưa cho cô. An ủi lính gác sẽ mang lại tác động tích cực cho dẫn đường

Thật là....

Sơ Tích nhếch môi, nở nụ cười châm biếm.

Đám người Lộ Hách không biết đã đi đâu, tầng trên không có một ai, Sơ Tích không muốn tìm tòi nghiên cứu thêm, mặc quần áo vào rồi đi thang máy xuống.

Trở thành dẫn đường chuyên biệt, ý trên mặt chữ, cô chỉ cần phục vụ tiểu đội của Lộ Hách.

Phải tuân theo yêu cầu của Lộ Hách, không được phép an ủi người khác.

Sơ Tích thừa nhận khi nhìn thấy yêu cầu này cô đã bật cười. Làm sao cô có thể tiếp nhận thêm người nào, chẳng lẽ còn muốn tìm đàn ông tới làm cô à? Cái thế giới này, quả thật không thể nhìn nhận bằng con mắt của người bình thường.

Trở thành dẫn đường không phải không có lợi ích gì, ít nhất, Sơ Tích có thể tự do đi đến bất kỳ khu vực nào.

Cho dù là trung tâm thành phố hay là các khu vực bình thường, chỉ cần quét thẻ nhận diện, cô đều có thể đi vào.

Sơ Tích không đến trung tâm thành phố trước tiên, nhân lúc đêm tối, cô thay một bộ trang phục khác rồi quay lại nhà cũ của mình.

Khu vực ba là khu bình thường, đương nhiên cũ nát không sao tả nổi. Bức tường bên ngoài những ngôi nhà loang lổ, tối tăm. Xung quanh chỉ có tiếng chửi rủa âm ỉ cùng tiếng rên rỉ dâm dăng của phụ nữ.

Nhà Sơ Tích cũng chẳng khá hơn là bao, nội thất bên trong thì cũ nát, khăn trải giường giặt đến nổi trắng bệch, tất cả đều toát lên vẻ cùng cực, khốn khó.

Chiếc giường cũng chỉ loại giường lò xo kém chất lượng, mỗi lần xoay người là lại phát ra tiếng kéo kẹt.

Cô dờ dẫm nhìn lên trần nhà.

Cô đã sống suốt 2 năm trong cái nơi ồn ào, hỗn loạn như vậy, tất cả đều đã trở thành thói quen, ăn sâu vào trong tiềm thức.

Cô ở đây ba bốn ngày liên tiếp, tuy rằng cũ nát, nhưng tử lạnh trong nhà vẫn còn chút đồ ăn, lúc trước Sơ Diệc muốn mang đi nhưng Sơ Tích lại không đồng ý. Đã dọn vào trung tâm thành phố thì phải thưởng thức đủ thứ món ngon tại nơi đó, chứ không phải mấy thứ sắp hết này hạn thế này.

Bây giờ vào bụng Sơ Tích cũng coi như không lãng phí.

Điện thoại im ắng, chẳng hề có lấy một tin nhắn nào, tựa như lần an ủi mấy ngày trước chỉ là ảo giác.

Cô cứ lặng yên, không một tiếng động, đêm đến thì ngủ, ban ngày cũng không ra khỏi cửa, mấy nhà bên cạnh cũng không biết cô đã trở về.

Chỉ là sự bình yên này rốt cuộc vẫn bị phá vỡ.

“Thùng thùng.” Cánh cửa đáng lẽ không nên phát ra tiếng bị gõ vang.

Sơ Tích quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng kín.

Cô đứng yên tại chỗ, ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói của một người đàn ông: “Là tôi.”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô vẫn nhận ra chủ nhân của giọng nói này, đôi môi mím chặt, cô bước đến, mở cửa phòng ra.

Bên ngoài, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa. Dáng người cao lớn, vai rộng eo thon, toàn thân toát ra khí chất sắc bén, lạnh lùng như một thanh bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ. Trên mặt không để lộ biểu cảm gì nhưng vẫn mang lại cảm giác áp bách.

Vừa nhìn liền nhận ra không phải kẻ tầm thường, khác biệt một trời một vực với người ở nơi này.

Sơ Tích nhận ra rất nhiều người kín đáo để mắt tới chỗ cô.

Sắc mặt Sơ Tích lạnh băng, nhỏ giọng nói: “Đi vào đi.”

Người đàn ông nhấc chân, bước vào căn phòng nhỏ hẹp. Hắn không lấy làm kỳ lạ, tham gia cứu viện mấy năm nay, nơi tồn tàn hơn căn nhà này hắn thấy không ít, chưa kể, nơi này miễn cưỡng coi như sạch sẽ.

Cửa đóng lại, cắt đứt ánh nhìn sẫm soi từ bốn phương tám hướng, lúc này Sơ Tích mới hỏi: “Anh tới làm gì? Có việc cần nói thì gửi tin nhắn cho tôi là được.”

Lộ Hách đứng trong phòng khách, khoé mắt thoáng nhìn qua Sơ Tích đang đứng ở cửa. Toàn thân đầy vẻ cảnh giác, ánh mắt dần mất kiên nhẫn.

“Tâm sự.” Lộ Hách nói, “Dẫn đường chuyên biệt của chúng tôi tại sao không ở nhà, mà lại tới khu vực bình thường số 3.”

Sau khi quay lại không tìm thấy cô, bọn họ không cảm thấy bất ngờ. Suy cho cùng, Sơ Tích lớn lên ở nơi khác đương nhiên không giống dẫn đường trưởng thành trong Tiêu Hướng thành, cô vẫn còn giữ một phần giá trị quan của người thường.

Mấy ngày liên tục không thấy người đâu, bất động sản tặng cho Sơ Tích cũng không có dấu vết của cô, Lộ Hách sai người đi điều tra tung tích.

Lần cuối cùng cô quét thẻ nhận diện tại khu vực người thường số 3.

Vậy nên hắn mới tới đây.

Sơ Tích rót cho mình cốc nước nhưng chưa đưa cho Lộ Hách: “Cần tôi quay lại làm việc à? Nếu cần thì tôi sẽ về.”

Lộ Hách nhìn cô, khẽ cười một tiếng, bất ngờ đưa ra lời đề nghị: “Có muốn thử không?”

Cuối cùng, Sơ Tích cũng keo kiệt ném cho hắn một cái liếc mắt: “Gì cơ?”

“Thử xem cô có thể kiên trì tới mức độ nào.” Lộ Hách nghiêng người, đôi mắt đen trầm lắng như hồ sâu, “Ngày thứ bảy sau khi dẫn đường không an ủi lính gác sẽ bắt đầu lần động dục đầu tiên.”

“Nếu cô kiên trì được, vậy về sau việc an ủi do cô định đoạt.” Hắn tung ra một mồi nhử.

Hiển nhiên hắn đã nhìn ra Sơ Tích rất phản cảm với việc an ủi.

Nhưng nếu đã trở thành dẫn đường, cả đời này cô sẽ không thể rời khỏi lính gác, giống như lính gác không thể rời xa dẫn đường, đôi bên quấn chặt lấy nhau như dây leo, dây dưa đến chết không rời.

“Đương nhiên, nếu cô vượt qua được lần động dục này, muốn khiêu chiến lần động dục một tháng sau cũng không sao.” Lộ Hách không chút ngại nói.

Sơ Tích cười nhạo một tiếng, cô đã xem qua số liệu, đương nhiên biết lần động dục 7 ngày đầu còn có 30% người vượt qua, mà lần động dục một tháng sau, xác suất chịu đựng được đến nay vẫn là con số 0.

“Nếu tôi thắng thì sao?”

“Nếu cô chống chọi được qua lần động dục đầu tiên, sau này số người, cách thức, địa điểm, đều do cô quyết định.”

Edit: 08/03/2025

Beta: 13/11/2025

Chương 13, Động dục (H)

Chỉ cần nhớ lại lần trước Giang Tử An và Lộ Nguyên cùng nhau giày vò cô, Sơ Tích rất khó cự tuyệt đề nghị này.

Đã chấp nhận sự thật trở thành dẫn đường, vậy thì cô đương nhiên sẽ muốn nắm quyền chủ động trong tình huống này.

Biết đầu Nhạc Vi đưa cho cô thông tin sai, nhưng điện thoại của Sơ Tích có thể vào được mạng Internet, sau khi an ủi, toàn bộ hệ thống đều là các tin tức về lính gác và dẫn đường, muốn tra gì cũng đều có thể tìm được.

Mấy ngày nay, Sơ Tích đã thấy không ít, đương nhiên biết Nhạc Vi không nói dối.

Dẫn đường và lính gác chính là loại tồn tại thối nát như vậy.

Vì bản thân mình, cũng vì để em gái có thể sống trong một môi trường tốt hơn, những thứ này chỉ cần đày đoạ mình cô là đủ rồi.

Bây giờ Lộ Hách lại đề ra vụ cá cược, cho phép cô nắm lấy cơ hội chủ động trong mối quan hệ vốn đã bất bình đẳng này.

Trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ còn lại một mình Sơ Tích.

Lộ Hách để lại một câu tôi sẽ quay lại rồi rời đi.

Cô không hề nghi ngờ uy quyền của Lộ Hách, từ khoảng thời gian ở chung ít ỏi giữa đôi bên, cô đã nhìn ra Giang Tử An và Lộ Nguyên luôn tuân theo quyết định của hắn, cô cũng

quên không được, lần đầu tiên an ủi, người đàn ông đã đẩy cô ngã lên sô pha nhanh đến mức nào, dù hai người cách nhau đến năm sáu mét.

Hắn là lính gác cấp S+, là người đàn ông hiên ngang đứng trên đỉnh kim tự tháp đỉnh.

Vì vậy, nếu cô thắng trong vụ đặt cược này, chắc chắn hắn có thể dẹp yên tất cả những kẻ không phục.

*

Đến khoảng thời gian đã ước định, cả hai không hẹn mà gặp. Chuyện duy nhất nằm ngoài dự kiến của Sơ Tích là Lộ Hách tới rất sớm.

Chưa đến giữa trưa hắn đã đến rồi.

Có vẻ như người đàn ông này rất thích mặc áo sơ mi, chiếc áo sơ mi màu đen được thiết kế riêng vừa chừa lại tinh xảo, đồng thời cũng vô cùng nổi bật. Máy ngày nay, bởi vì sự xuất hiện của hắn mà toà nhà vốn ồn ào lại yên tĩnh lạ thường.

Sơ Tích dò hỏi một vòng mới biết, ngày đó có con ma men không biết sống chết tiến tới muốn lột quần áo của hắn. Kết quả, chưa kịp tới gần đã bị treo lơ lửng trên không rồi ném vào bãi rác cách đó 4-5 mét.

Cảnh tượng đó chắc chắn đã phá bỏ sức tưởng tượng của những con người bình thường. Mọi người lặng ngắt như tờ, chỉ dám đứng xa nhìn hắn, không dám lại gần thêm nữa.

Tất cả đều biết người đàn ông này chắc chắn là lính gác.

Hơn nữa, bọn họ cũng biết, cho dù là lính gác thấp kém nhất cũng sở hữu dị năng thần kỳ, khác biệt hoàn toàn so với những người thường như họ.

Cô im lặng mở cửa để hắn bước vào. Hai người ngồi trên sô pha, lần này Sơ Tích lại rót cho hắn một ly nước. So với chiếc cốc xinh đẹp và tinh xảo của hắn, chiếc cốc này hơi vàng, thủy tinh không đạt đến độ trong veo như thế.

Sơ Tích nhìn hắn uống hết một ly, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dày của mình: "Chỉ cần chờ đợi thôi sao?"

Bây giờ, cô vẫn chưa có cảm giác.

Lộ Hách quan sát cô gái ăn mặc đơn giản trước mặt mình, Sơ Tích mặc một chiếc áo thun trắng rộng thùng thình, mái tóc đen nhánh buông xoã phía sau lưng. Gương mặt còn vương nét ngái ngủ hơi ngẩng lên cũng khó giấu được làn da hoàn hảo, trắng nõn tựa như véo ra nước, đôi môi hồng phấn hơi mím lại, chau mày nhìn hắn.

"Nhanh thôi." Hắn nhắm tính thời gian lần động dục sẽ tới.

Sơ Tích không biết nhanh thôi rốt cuộc là bao lâu, cô cũng không muốn làm rối tiết tấu sinh hoạt của mình liền ăn bữa trưa mình đã chuẩn bị trước.

Nói thật, người đàn ông này thực sự có phần chướng mắt, cho dù hẳn chỉ ngồi yên không nói lời nào cũng chẳng hoà hợp với căn phòng chật hẹp này, làm người khác không thể làm ngơ trước sự tồn tại của mình.

Ánh mắt của hắn chạm phải đôi mắt cô, Sơ Tích cắn một miếng bánh mì, không nhìn hẳn nữa mà chú tâm vào việc của mình.

Vì thế, Lộ Hách dành khoảng thời gian rảnh rỗi này để xem dáng vẻ Sơ Tích nghiên cứu một đồng tư liệu, làm bộ như trong nhà không có ai, cô chăm chú xem tài liệu, hoàn toàn bỏ quên hắn.

Hắn nhìn lướt qua, tất cả đều là thông tin về các trường học trong trung tâm thành phố.

Dẫn đường chuyên biệt của bọn họ còn có một cô em gái chưa đến mười tuổi, vào đúng thời điểm nên đi học.

Ngón tay Sơ Tích liên tục lật giở tư liệu, cô quần gọn mái tóc buông xoã sau vai trong vô thức, lộ ra càn cổ trắng mịn, thậm chí còn dùng tay làm quạt, phe phẩy tạo gió.

Hiển nhiên, lần động dục này bắt đầu rồi.

Đợi tới khi Sơ Tích ý thức được mình đang động dục, trên người cô thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

Cảm giác nóng bừng khó tả khiến cô không thể bình tĩnh, thân thể ẩm ướt lại nóng lên, áo thun sau lưng ướt thành vệt nước, cô cố gắng rót một ly nước, một ngụm uống hết cả cốc.

Hơi nóng dần bốc lên, ban đầu chỉ là khô nóng, nhưng dần dần liền thay đổi theo một hướng khác.

Hoa huyết bắt đầu tự động tuôn ra đâm thủy làm ướt quần lót. Cổ họng nóng ran, uống bao nhiêu nước cũng không thể hạ hỏa, quần áo trên người hoàn toàn ướt nhẹp, bám dính nhớp vào da thịt.

Cảm giác choáng váng liên tục bốc lên, so với việc say rượu thì vẫn giữ được một phần lý trí, cho nên càng cảm nhận rõ ràng sự khát cầu của cơ thể.

Thật là khó chịu, tiểu huyết trống rỗng co rút từng cơn như chờ mong cái gì đó.

Trong mắt Sơ Tích, Lộ Hách ngồi trên sofa tựa như hồ nước mát, còn cô là lữ khách lạc lối trên sa mạc khô cằn.

Không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, Sơ Tích lao đảo chạy về phòng ngủ, cô khóa trái cửa, ngã mạnh xuống giường.

Thế nhưng cảm giác khô nóng kia nào có buông tha cô. Sơ Tích cởi sạch quần áo đã ướt đẫm mồ hôi ném sang một bên, thân thể trần trụi tiếp xúc với hơi lạnh trong không khí, cả người khoan khoái thở ra một hơi.

Đáng tiếc, cảm giác mát mẻ này chỉ duy trì được trong vài phút, tiếp sau đó là cảm giác khô nóng gấp bội phần.

Chẳng cần ai động vào, núm vú đã cứng nhắc, dáng vẻ mưòi phần mê hoặc, da thịt khao khát sự vỗ về, động chạm. Cô đưa tay, xoa bóp bầu ngực mềm nhũn.

Cặp vú bị bàn tay nhéo vãn về, cảm giác tê dại mang lại chút thỏa mãn ít ỏi.

“U.....”

Edit: 09/03/2025

Beta: 13/11/2025

Chương 14, Cúi đầu khuất phục (H)

Không đủ, vẫn không đủ.

Cô ghét bỏ bàn tay mình quá nhỏ, không thể mơn trớn hết toàn bộ.

Tất cả những việc này thật sự rất xấu hổ, nhưng khi lòng bàn tay véo lên núm vú lại làm Sơ Tích đạt được khoái cảm, thoải mái đến run rẩy.

Thậm chí, cô còn muốn nhiều hơn thế nữa, muốn được người khác liếm núm vú.

Dưới vòng eo nũng nịu là hoa huyết trống rỗng, chỉ mới chạm tay vào cô liền cảm nhận được dịch thể róc rách chảy ra.

Nâng ngón tay kia lên, dâm dịch trong suốt lóng lánh kéo dài thành nhiều sợi chỉ giữa kẽ tay.

“U'm.....” Sơ Tích cọ xát hai chân.

Ngứa quá đi.....

Cổ họng khát khô, chỉ muốn uống thật nhiều nước.

Cô chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng được trận động dục đến mức này, đầu óc tỉnh táo, thân thể...

Mất kiểm soát.

Cô biết mình không nên làm gì, nhưng bàn tay lại run rẩy xoa nắn hạt đậu nhỏ. Mỗi lần ngón tay trượt qua, cảm giác căng thẳng và nóng bức trong cơ thể lại được dịu đi một chút.

Không việc gì, chỉ là tự an ủi thôi mà, nào có thua kém đám đàn ông đâu.

Cô tự tẩy não mình.

“Ha..... Ummm.....”

Thân thể mẫn cảm không cần cô phải xoa bóp mạnh tay, mới có mấy chục cái, bàn tay cô chợt dừng lại, thân thể cong lên, lần đầu tự cao trào.

Dục vọng được thỏa mãn khi cô đạt đỉnh giúp cô tạm thời thả lỏng trong chốc lát, thân thể trần trụi phủ phục xuống giường.

Cô không ngờ tới, cách một cánh cửa, tiếng thờ dốc nghẹn ngào của cô lại rơi trọn vào tai Lộ Hách.

Tiếng rên rỉ khi đạt tới cực khoái khác hoàn toàn với tiếng kêu đầy bất mãn trước đó. Ban đầu là kim nén trong im lặng, ngay sau đó là tiếng thờ dốc bật ra khi khoái cảm thăng thế.

Cho dù không nhìn thấy nhưng hẳn thừa biết cô đang làm gì.

Lộ Hách dựa vào ghế sofa, ngửa đầu, ánh mắt nhuốm đầy dục vọng nhưng không hề nóng nảy, con mắt vẫn chưa học được cách ngoan ngoãn cúi đầu, hẳn phải kiên nhẫn chờ đợi.

...

Một lần cao trào không đủ để huyết thịt nóng bỏng, căng chặt được thỏa mãn.

Ngược lại ngày càng trống rỗng, càng thêm khao khát được lấp đầy.

Làn da trắng nõn đã nhuốm màu hồng phấn từ bao giờ, khăn trải giường bị thân thể cô cọ đến nhăn nhúm, chỗ nào cũng dính dâm thủy.

Cô tựa lưng vào đầu giường, lông mi run rẩy bất an nhìn ngón tay mình, đầu ngón tay đầy đặn, trắng nõn, mềm mại tựa ánh ngọc.

Nhưng đây không phải là lúc để thưởng thức, chỉ biết run lên, kêu gào trong sự dầy vò....

“Phụt.” Một tiếng.

Ngón tay mảnh khảnh tách mở cánh hoa, hai ngón tay cắm vào tiểu huyết.

“Ha..... A..... Ummm.....” Hàm răng cắn chặt, ngăn chặn tiếng rên rỉ khẩn trương sắp bật ra từ đôi môi.

Ngắn quá, nhỏ quá.

Muốn thứ thô to hơn nữa cắm vào cơ.

Ham muốn lại trở dậy, không thể bị dập tắt bởi những động tác thủ dâm qua loa của cô.

Cô nhăn nhin đến nỗi cả người đều đỏ mồ hôi, cô biết rõ bản thân mình thực sự thèm khát thứ gì.

Muốn dương vật lớn của đàn ông hung hăng cắm vào, mạnh bạo nghiền nát tử cung. Muốn đôi môi ấy ngậm lấy núm vú ngứa ngáy khó chịu, dù mút hay hút, chỉ cần đừng bỏ rơi nó là được.

Cửa phòng luôn đóng chặt kêu kẹt một tiếng rồi mở ra.

Một người phụ nữ loã thể, lão đảo bước ra, hai bầu vú nặng trĩu bị nắn bóp đến đỏ lên, vùng đất dưới eo nhỏ ướt lầy lội.

Thậm chí có thể nhìn thấy hoa huyết đang không ngừng tuôn trào mật ngọt.

Cả người cô thấm đẫm hương vị dâm mĩ.

Mặc cho Sơ Tích bước ra với dáng vẻ như vậy, Lộ Hách vẫn không nhúc nhích. Sơ Tích cầm bình nước, không rót ra cốc mà đổ hết vào miệng.

Cô uống vừa nhanh vừa vội, phần lớn nước từ trong bình đổ ra bên ngoài, chảy xuống xương quai xanh tinh xảo, chảy dọc theo bầu vú rồi nhỏ xuống.

Vẫn khó chịu.

Trên người cô không có lấy một chỗ khô ráo, dù là tiểu huyết hay cơ thể. Đôi mắt từ trước đến nay luôn nhìn bọn họ với vẻ căm ghét, oán hận giờ đây cũng tràn đầy nước mắt.

Dục hỏa khó nén khiến cô tủi thân rơi nước mắt.

Cô bỗng nhiên oà khóc thành tiếng, dường như không để tâm tới bất kỳ chuyện gì nữa, cảm xúc mãnh liệt khiến lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Lộ Hách.....” Lần đầu tiên, cô gọi cái tên chỉ thầm nhắm trong lòng suốt bao đêm mỗi khi giật mình tỉnh giấc. Từ sau khi trở thành dẫn đường, Sơ Tích chưa bao giờ gọi tên bất kỳ ai trong số bọn họ.

Cô biết, lần này lên tiếng cũng đồng nghĩa với việc cô chấp nhận cúi đầu.

Không cam lòng, thực sự không cam lòng.

Vì sao, vì sao cô không thể nằm trong nhóm 30% kia.

Dục vọng trong thân thể tra tấn cô đến mức sắp sụp đổ. Những ham muốn nguyên thủy khó mà kìm nén trút xuống âm âm như lồng giam, tựa như một cái kén dày, không ngừng cắn nuốt, đè ép thần kinh yếu ớt của cô.

“Giúp tôi.” Giọng nói khàn khàn, khô khốc, mang theo tiếng nức nở.

Yếu ớt, đáng thương, nhỏ bé, bất lực.

Đáy mắt Lộ Hách loé lên một màu đen tối, đầu lưỡi lướt qua vòm miệng, giống như tượng đá cứng đờ bỗng được trao cho sinh mệnh. Hắn chậm rãi đứng lên, cất bước tiến tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, đáp: “Được”

Edit: 10/03/2025

Beta: 13/11/2025

Chương 15, Chủ động muốn tình địch (h)

Cánh tay của người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần nhấc tay một cái liền bế Sơ Tích ngồi lên đùi mình.

Chiếc ghế sofa nhỏ hẹp, không đủ mềm mại cũng không đủ rộng rãi, chỉ riêng dáng người cao lớn của Lộ Hách thôi là đủ chiếm gần hết diện tích. Lúc này, cô đang ngồi trên đùi hắn, cả người trần trụi, mà người đàn ông lại áo mũ chỉnh tề.

Lòng bàn tay lạnh lẽo như ngọc áp vào eo cô, làm dịu sự khô nóng trên thân thể. Nước mắt Sơ Tích đã khô cạn, dục vọng đè bẹp lý trí, chiếm lĩnh thân thể.

Cô thô bạo cởi quần áo Lộ Hách, chỉ muốn chạm vào làn da của người đàn ông.

Cơ thể vốn ấm áp hơn cô bây giờ lại mang tới sự khuây khoả mỗi khi chạm vào. Trong nháy mắt, tay cô liền nắm lấy gậy thịt cô từng thấy ghê tởm.

Dương vật thô bỉ, khó coi vô cùng, một tay cô khó mà nắm hết. Quy đầu to lớn lộ ra, gân xanh quấn quanh gậy thịt khiến nó càng thêm dữ tợn.

Ánh mắt của Sơ Tích đã rơi vào mê mang, cho dù nhìn thấy dương vật đáng sợ như vậy cũng không chùn bước.

Cô nâng mông lên, không chút do dự ngồi xuống, nuốt trọn cơn thịnh, từ từ hưởng thụ cảm giác cơn thịnh khai phá từng nếp gấp trong hoa huyết được an ủi đến cao trào. Dâm thủy bên trong trở thành chất bôi trơn, gậy thịt thô to hơn cả ngón tay cắm sâu vào trong mật huyết.

Kích thích kịch liệt khiến thân thể cô căng cứng, ngón tay nắm chặt bám lấy vai Lộ Hách.

Ở bên ngoài chỉ còn lại một đoạn ngắn chưa cắm vào, Lộ Hách ấn eo cô, đẩy hông về phía trước.

“A ha.....” Sơ Tích suýt chút nữa bị đâm đến phun nước.

Bầu ngực gần như đè hết lên mặt Lộ Hách, làm hắn ngừng thở trong giây lát .

Tuy ngày thường, Lộ Hách luôn trưng ra vẻ mặt lạnh tanh nhưng lần này, khi cặp vú tròn đầy, mềm nhũn rời đi, hắn lại cười khẽ một tiếng. Lộ Hách há mồm, ngậm lấy núm vú bị Sơ Tích chà đạp đến thê thảm, cô vẫn không thấy thỏa mãn, lại đẩy núm vú còn lại đến bên miệng hắn.

Lộ Hách sớm biết Sơ Tích kiên trì không được bao lâu nhưng lại không ngờ rằng dưới tác dụng của lần động dục này lại khiến cô như biến thành một con người khác hoàn toàn, vừa dâm dăng vừa lẳng lơ.

Dẫn đường như cô, có thể tương thích được với hắn cùng đám người Giang Tử An thì khi động dục thân thể lại càng thêm mãnh cảm, cơn khát tình cũng mạnh hơn nhiều so với dẫn đường khác. Nếu nói mức ảnh hưởng của động dục với bọn họ là 100%, thì Sơ Tích sẽ là 130%.

Một dẫn đường hoang dã, thậm chí còn không trải qua khoá huấn luyện dẫn đường cơ bản thì sao có thể vượt qua nổi?

Từ lúc bắt đầu đã định sẵn rằng Sơ Tích không thể chiến thắng vụ đặt cược này.

Hai núm vú bị mút đến phát sưng, Sơ Tích chống trên vai hắn, lắc mông đong đưa.

Dâm dịch nhớp nháp giúp gây thịt được hoa huyết mút vào càng thêm sảng khoái. Tiểu huyết vẫn không thỏa mãn, co rút liên tục.

Nơi giao nhau giữa hoa huyết cùng dương vật nước chảy lênh láng.

“Vì sao? A.... Vì sao.... vẫn khó chịu quá đi...” Thọc vào rút ra như vậy chỉ thoải mái hơn một chút so với việc lên đỉnh, thân thể vẫn bứt rứt không thôi. Vai Lộ Hách bị cào thành nhiều vết xước.

“Chỉ có tinh dịch của lính gác mới có thể làm dịu được cơn động dục.” Ngón tay Lộ Hách đặt trên lưng cô, nhẫn nại giải thích cho cô. Giọng nói vốn lạnh nhạt lúc bấy giờ lại nhuốm đầy dục vọng.

Lông mày Sơ Tích nhăn lại, như thể cô đang oán trách tại sao Lộ Hách lại không bắn.

Chỉ liếc mắt một cái, Lộ Hách liền đọc hiểu suy nghĩ của cô, hắn đã mất kiên nhẫn với động tác chậm chạp của cô nàng. Lúc này, hắn lại càng không kiên nhẫn, nâng bắp đùi cô lên, hung hăng dâm thọc.

Nguồn năng lượng màu đen vốn ẩn mình bên trong thân thể không biết thoát ra từ khi nào, bủa vây ra tứ phía.

Động tác của người đàn ông vừa mạnh vừa tàn nhẫn, huyết thịt gát gao cắn chặt lấy côn thịt, cuốn nó vào trong. Mỗi lần hắn chuyển động là lại một lần phần thịt non kia co rút, Sơ Tích cười trên người hắn rên rỉ khẽ khàng.

Vòng eo bị làm đến nhũn ra, cô ngửa đầu ê a ngân nga, tiểu huyết động dục lại thêm động tác hung hãn của Lộ Hách mà lại càng hút chặt, gấp gáp muốn người đàn ông phun ra tinh dịch mà nó muốn thì mới bằng lòng bỏ qua.

“U’m a..... Quá sâu rồi..... Chậm một chút..... A ha.....”

Không còn là tiếng kêu rên đầy kìm nén mà là từng tiếng ngân nga mê hoặc lòng người.

Chân cô đột nhiên kẹp chặt lấy eo hắn, ngón tay nắm chặt, cả người run rẩy, phun ra dòng dâm dịch từ nơi sâu thẳm trong hoa huyết.

Quần áo ném sang bên cạnh bị ép đến nhăn nhúm, ngay cả chiếc quần dài cũng dính đầy nước của cô.

Tuy hắn biết Sơ Tích nhiều nước nhưng giờ phút này mới nhận ra cô còn nhiều hơn hắn tưởng.

Lộ Hách hung mãnh cắn rút không biết mệt mỏi, dương vật đâm vào lối đi trơn ướt, chọc phá miệng tử cung đến tê nhức. Người đàn ông thản nhiên nhìn cô gái run rẩy trong lòng mình.

Hắn ngẩng đầu, thấy gương mặt xinh đẹp ấy hoàn toàn chìm đắm trong nhục dục. Bờ mông bị va chạm vang lên từng tiếng bạch bạch, mắt cô khép hờ, đôi môi anh đào hé mở, đút quăng bật ra tiếng rên rĩ.

Thân thể cô nhạy cảm đến mức như thể đã được "dạy dỗ" vô số lần.

Edit: 11/03/2025

Beta: 13/11/2025

Chương 16, Cách "làm" dẫn đường (H)

“U’ a..... Không chịu được nữa rồi..... A.....”

Sơ Tích đã cạn kiệt sức lực, cao trào mấy lần liên tiếp chỉ trong khoảng thời gian ngắn khiến thân thể cô mềm nhũn như sợi mì.

Lộ Hách ôm cô vào lòng, tiếp tục cuộc mây mưa, hai vú không ngừng ma sát với ngực người đàn ông, núm vú sưng lên thỉnh thoảng lại cọ vào ngực, vào bụng hắn.

Cọ đến nổi ngực cả hai đều ngứa ngáy.

“Mới nửa tiếng đồng hồ mà cô đã lên đỉnh ba lần.” Bàn tay to lớn của Lộ Hách bóp chặt cặp mông căng đầy, cứ nâng lên rồi lại thả xuống, như đang đáp lại tiếng rên rĩ của Sơ Tích.

Cô lại muốn chạy, tuy rằng hai người vẫn đang gắn bó khăng khít với nhau, nhưng tay cô không còn đặt trên người hắn như lúc nãy, mà lại dùng chút sức lực nhỏ bé, tỏ vẻ kháng cự.

“Không ngựa nữa à?”

Ngựa, đương nhiên là ngựa, nhưng cao trào ba lần trong thời gian ngắn cũng giúp thân thể cô vơi bớt cảm giác khó chịu.

Cô cảm giác tiểu huyết sắp bị đâm thủng, mỗi lần cắm vào là một lần Sơ Tích hồn bay phách lạc.

Ngựa quá, trướng quá đi! Dương vật thô dài hoà cùng dòng năng lượng cứ quấn chặt lấy cô, theo động tác thọc rút, chảy vào thân thể của cô, khiến Sơ Tích căng đầy muốn chết.

Hoa huyết dâm đãng thành thật hơn nhiều so với cô gái, nó không phút nào ngơi nghỉ cắn nuốt lấy dương vật ngoại cỡ, liệu mình cuốn lấy quy đầu hắn.

Cái miệng nhỏ vẫn phát ra tiếng rên rỉ thờ gáp, Lộ Hách cúi đầu, chiếm lấy đôi môi cô gái.

Chiếc lưỡi thơm tho vừa tiếp xúc cùng kẻ xâm nhập liền vô thức quấn lấy nhau.

Tiếng rên rỉ không thể thoát ra biến thành tiếng rầm rì nho nhỏ, Sơ Tích như một đứa trẻ tham lam, hút hết thứ nước bọt giúp xoa dịu sự xáo động trong cơ thể, không bỏ sót chút nào.

Nụ hôn của cô vô cùng trúc trắc, ngang ngược như ma đói tranh cướp thức ăn, động tác vội vàng, không thể che giấu được điều gì.

Thân thể cô đang kêu gào đòi lấy tinh dịch.

Lộ Hách không có ý định nương tay, hắn ấn Sơ Tích xuống đất, quần áo rơi rải rác tạo thành tấm thảm. Hắn giữ lấy chân cô, vòng eo đưa đẩy mạnh mẽ như máy đóng cọc.

Người phụ nữ nằm ngựa trên đất, gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng. Từ góc độ này, Lộ Hách có thể thu hết toàn bộ biểu cảm của Sơ Tích vào trong mắt.

Bình thường hắn không thích dùng tư thế này, bởi vì hắn sẽ nhìn thấy gương mặt của dẫn đường.

Từ trước đến nay, hắn luôn yêu cầu bọn họ quay người lại, dùng tư thế doggy hung hăng cắm vào, cứ phát tiết như vậy cho đến khi bọn họ không chịu nổi mà ngắt đi, cuộc hoan ái thô bạo này mới kết thúc.

Cứ hết người này lại tới người kia.

Cứ kéo dài cho tới khi nguồn năng lượng ô nhiễm giảm xuống tới mức hắn có thể kiểm soát được thì quá trình an ủi dài dòng mới dừng lại.

Mỗi dẫn đường tiếp xúc với hắn chẳng khác gì khách qua đường, vậy có cần phải nhớ không?

Không.

Lộ Hách đẩy nhanh tốc độ, mãnh mẽ cắm vào mấy chục cái. Một tay nắm chặt lấy vú, bàn tay còn lại bóp eo cô. Mỗi lần cắm vào lại sâu đến không tưởng, khiến Sơ Tích vừa khóc vừa thở hổn hển. Túi trứng bạch bạch va vào âm hộ, ngón tay Sơ Tích siết chặt cánh tay người đàn ông đến mức trắng bệch.

“A.....”

Tinh dịch nóng rực bất ngờ phun ra, xuyên qua miệng tử cung, bắn tới nơi sâu nhất. Sơ Tích ngơ ngác nhìn trần nhà, thân thể liên tục co rút vì trận cao trào sau cùng.

Mệt quá.

Lộ Hách ôm cô, bắn gần một phút mới buông ra.

Căn phòng vừa tràn ngập tiếng rên rỉ bỗng rơi vào yên tĩnh. Sau khi tinh dịch Lộ Hách bắn vào trong tử cung, qua vài phút ngắn ngủn, cảm giác khô nóng của Sơ Tích dần hạ xuống.

Qua mười phút sau, thân thể trở về trạng thái bình thường như chưa từng động dục.

Chỉ còn hoa huyết bị làm đến tê dại, đau nhức cùng núm vú sưng to do bị mút cắn, liếm láp nhắc nhở rằng cô vừa mới cầu hoan với Lộ Hách như thế nào.

Cô đứng dậy, giữa hai chân như nhớp tinh dịch chảy ra từ hoa huyết.

Hai chân mỏi ròi, cô cúi đầu, nhìn đồng quần áo hỗn độn trên mặt đất, nhăn mày ngồi xuống sô pha.

Áo sơ mi của Lộ Hách còn lộn xộn hơn cả, hần loã thể, ngồi sang một bên.

“Anh định về kiểu gì?” Chỗ cô ở không có có quần áo cho Lộ Hách thay.

“Gọi người đưa một bộ tới là được.” Lộ Hách mở điện thoại ra, mở phần tin nhắn.

Sơ Tích cầm giấy lau hỗn hợp dịch thể trắng đục giữa hai chân, bước đến tủ, lấy một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào người.

Trong thời gian chờ đợi, Lộ Hách tựa vào sô pha, không hề giấu giếm cơ thể trần trụi, toát ra vẻ phóng khoáng, mạnh mẽ, Sơ Tích cầm cái thảm, ném lên eo hắn.

“Vì sao nhất định phải là tôi? Dựa vào danh tiếng của tiểu đội Thâm Uyên chắc chắn có thể tìm được không ít dẫn đường.”

Sơ Tích bình tâm lại, chủ động nhắc vấn đề này.

Sau khi tìm hiểu, Sơ Tích biết được tỉ lệ giữa dẫn đường và lính gác trong Tiêu Hưởng thành đang là 4:6, mấy năm gần đây dần có xu hướng đạt tới tỉ lệ 3:7.

Điều đó chỉ là khó khăn với lính gác ở tầng chót, còn với tiểu đội Thâm Uyên, đây chắc chắn không phải vấn đề to tát gì.

Việc bỏ công tốn sức tới khu vực bình thường số 3 để tìm cô, còn đề ra vụ đặt cược này không giống tác phong bình thường của họ.

“Tôi nghĩ Nhạc Vi đã giải thích với cô vấn đề liên quan tới tính tương thích rồi.”

“Đó là phát hiện mới sau các cuộc nghiên cứu của mấy năm gần đây, hiệu quả an ủi của một vài dẫn đường với lính gác rất thấp, sau khi lấy mẫu điều tra đã phát hiện ra thứ gọi là tính tương thích. Dẫn đường có tính tương thích tác dụng trên phạm vi rộng có thể đạt hiệu quả tốt với nhiều lính gác, còn dẫn đường có phạm vi ảnh hưởng nhỏ chỉ có thể an ủi một vài lính gác nhất định, với lính gác nằm ngoài phạm vi này thì hiệu quả an ủi sẽ rất thấp.”

“Lính gác cấp S hầu hết đều nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của các dẫn đường, do đó, hiệu quả an ủi cực kỳ kém.”

“Nói một cách đơn giản hơn, tôi làm một dẫn đường cấp A thì có thể khôi phục một cánh tay. Một dẫn đường cấp B khôi phục một bàn tay. Còn nếu làm cô, tôi có thể lấy lại được lý trí.”

Edit: 12/03/2025

Beta: 13/11/2025

Chương 17, Quan điểm sắc bén của cô.

“Làm 1 người bằng cả 4 người. Nếu là cô, cô sẽ chọn như thế nào?” Đáp án rất rõ ràng nhưng Lộ Hách vẫn cố tình đặt ra câu hỏi.

Vấn đề đơn giản như vậy, chỉ cần không ngốc thì đều biết nên chọn như thế nào.

Sơ Tích lại nói: “Cho nên, đội trưởng Lộ Hách đang muốn tôi đồng cảm với anh sao?”

“Ngần ấy năm làm mấy trăm dẫn đường rất phiền nhĩ?”

Gương mặt vốn luôn lạnh băng của Lộ Hách bỗng cứng lại, quan điểm của Sơ Tích về vấn đề này thật sự quá mới lạ, nhưng nói vậy cũng không sai.

“Mỗi ngày chỉ biết làm tình như con lợn giống động dục, thấy phiền là lẽ đương nhiên, không phải sao?” Hắn ngồi trên sô pha, trên người chỉ có một chiếc chăn che giữa hai chân, vết cào trên bắp vai rõ mồn một, không thềm để tâm tới câu hỏi chất vấn của Sơ Tích.

Lúc này đến phiên Sơ Tích nói không nên lời.

“Thật ra tôi không cần cô phải đồng cảm với chúng tôi, tôi muốn nhắc nhở dẫn đường Sơ Tích phải chuyên nghiệp hơn một chút.”

“Cô là dẫn đường hoang dã, còn chúng ta đều là lính gác đều đã trải qua việc kiểm tra, đo lường tư chất. Sau khi phân hoá thành công liền tiếp nhận an ủi. Ai thêm để tâm tới suy nghĩ của một đám trẻ mới 15,16 tuổi. Nếu cái gì cũng cần phải đồng cảm, thì e rằng không thể đồng cảm hết được.”

“Nếu không muốn an ủi, xác suất tử vong trong lúc thực hiện nhiệm vụ sẽ tăng lên gấp bội. Thế giới này, kẻ thích nghi được mới có quyền được sống.”

“Nếu đã không thể thay đổi được quy tắc này thì đành phải thuận theo nó, cô nói có đúng không, dẫn đường Sơ Tích.” Lộ Hách hời hợt nói.

Giọng điệu hần nhẹ nhàng băng quơ, tựa như quá khứ trong miệng hần là việc con con không đáng để nhắc tới.

“Lúc cô còn là người thường đương nhiên sẽ có một đồng quy tắc của người thường, dẫn dắt cuộc sống của cô hướng tới viễn cảnh tốt đẹp của người thường.”

“Nhưng hiện tại, cô đang là dẫn đường, tôi nghĩ cô là người thông minh, thừa biết nên làm như thế nào.” Lộ Hách mỉm cười nhưng chẳng hề có chút thân thiện nào.

Đúng lúc này, tiếp đập cửa vang lên, Lộ Hách bực tức chặn, đi ra mở cửa. Dịch Minh tay xách theo túi đang đứng bên ngoài cửa thấy Lộ Hách xuất hiện ở đây lại chẳng lấy gì làm lạ, cũng không hỏi vì sao lại yêu cầu mang quần áo tới, chỉ im lặng như một cái bóng.

Khi có yêu cầu mới lộ diện.

Nhận quần áo, Lộ Hách ăn mặc nghiêm chỉnh đứng ngay cửa.

Ánh mặt trời bên ngoài rất dễ chịu, bốn phía vô cùng yên tĩnh, lặng im đến mức nghe được tiếng kim rơi, toà nhà to như vậy lại im ắng đến đáng sợ, như thể mọi người đều đã chết hết.

“Đúng rồi, mai kia bớt thời gian quay lại Tiêu Hướng thành một chuyến, Chiết Hải đã trở lại, hai người vẫn chưa chính thức chào hỏi nhau.”

Lời hần nói quả thực giống như thông báo thời gian làm tình, Sơ Tích mím môi, chỉ ừ một tiếng. Cánh tay khoanh lại trước ngực, chờ hần rời đi.

“Đã đánh cược thì phải chịu thua.” Hần nhắc nhở.

Sơ Tích vẫn chẳng tỏ thái độ gì.

Hần quay người, đi được hai bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện gì đó: “Dựa theo tính lực của người thường, phòng chỗ này của các cô cách âm không tốt đâu.”

“Cái gì cơ?” Cô nhú mày.

Sơ Tích dường như nhận ra được điều gì đó, sắc mặt thay đổi.

Àm——

Cửa phòng bất ngờ bị sập vào, thái độ không chào đón rõ ràng rành rành.

Sợi tóc lòa xòa bên tai khẽ lay động trong làn gió thoảng qua lúc cánh cửa đóng lại, Lộ Hách không nhìn cánh cửa nhà Sơ Tích nữa, quay lại nói với Dịch Minh nói: “Đi thôi.”

Bước chân hai người ngày càng xa, chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Trong phòng, Sơ Tích ngồi sụp xuống đất, tựa lưng vào cánh cửa.

Cô nghĩ một lúc mới nhận ra ẩn ý trong câu nói cuối cùng của Lộ Hách.

Lần động dục tới đột ngột và dữ dội khiến cô kêu rên một cách mất kiểm soát. Mấy năm nay ở nơi này, dù là chủ động hay bị động, đã không ít lần cô nghe thấy những âm thanh mờ ám đó nhưng không ngờ rằng, tới một ngày, mình sẽ trở thành người bị nghe lén.

Hắn không sớm không muộn đề cập tới vấn đề này, nhất định phải canh lúc sắp đi mới nhắc tới.

Sơ Tích nghiêng răng, đè lại cơn tức giận.

Từ dẫn đường như Lisa, Nhạc Vi rồi đến Lộ Hách, tất cả bọn họ đều phá vỡ giá trị quan bình thường của cô, đắp nặn lên một thế giới quan mới.

Sơ Tích thật sự phải cảm ơn bọn họ.

Từ những lo sợ, bất an ban đầu cho đến khi nhìn thấu ý nghĩa của việc an ủi. Tới lần an ủi tiếp theo, cô đã dần dần chết lặng.

Chỉ là nụ cười trên khóe môi ấy thế nào cũng không thể tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Sau cùng, bọn họ đã đạt được mục đích của mình.

Hoan nghênh cô chính thức gia nhập Tiêu Hướng thành.

XX: Bọn họ thật sự đáng thương quá đi. Họ biến thái như vậy là có nguyên do, tất cả đều vì cái thế giới ăn thịt người này mà.

Sơ Tích: Đau lòng cho đàn ông là khởi đầu sự bất hạnh của chính bạn.

Edit: 12/03/2025

Beta: 20/11/2025

Chương 18, Lần đầu gặp gỡ Trịnh Chiết Hải.

Ông trời không chiều lòng người, hôm qua trời còn nắng đẹp thì đến khi Sơ Tích quay lại khu vực của lính gác và dẫn đường, bầu trời đã phủ một màu u ám.

Độ ẩm trong không khí cao khiến người ta cảm thấy toàn thân lúc nào cũng ẩm ướt, nhớp nháp.

Mất một ngày để Sơ Tích dọn dẹp toàn bộ căn nhà rồi khoá nó lại.

Buông bỏ những kỷ niệm cuối cùng của những tháng ngày khi cô chỉ là một người bình thường.

Sau này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, cô sẽ không bao giờ quay lại căn phòng ở khu vực bình thường số 3 này nữa.

Trên đường trở về, Sơ Tích luôn trò chuyện với Sơ Diệc qua điện thoại, mãi cho đến khi vào nhà mới, cô mới chuyển cuộc gọi thoại thành video.

“Chị ơi, căn phòng này rộng quá.” Đừng nói là Sơ Diệc, ngay cả Sơ Tích - người lần đầu đặt chân đến đây cũng phải kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cô tới đây từ lúc nhận phòng tới bây giờ, sau khi trở thành dẫn đường chuyên biệt, Nhạc Vi đã đổi căn phòng 140m² thành căn phòng lớn hơn, rộng chừng 200m².

Nội thất được bài trí rất tinh tế, ngăn nắp và sáng bóng. Phòng khách rộng rãi chiếm toàn bộ một tầng lầu.

Đồ gia dụng đều đầy đủ cả, mỗi món đều mới tinh, chỉ cần nhìn lướt qua liền nhận ra sự tận tâm của người chuẩn bị.

Sơ Tích đứng yên tại chỗ, khẽ đáp một tiếng.

“Chị ơi, chị có mệt lắm không? Chị được cấp căn phòng lớn như vậy, có phải công việc vất vả lắm đúng không chị?” Sau câu cảm thán ban đầu, Sơ Diệc quan tâm hỏi han chị gái.

Điều này có lẽ là do con nhà nghèo thì thường trưởng thành sớm. Trước kia, Sơ Diệc đã từng chứng kiến cảnh Sơ Tích vất vả kiếm từng đồng tiền, cho nên phản ứng đầu tiên liền nghĩ rằng công việc cô đang làm rất cực nhọc.

Sơ Tích ngồi trên sofa, căn phòng được thiết kế riêng phù hợp cho nữ giới, đồ trang trí trong nhà phần lớn đều sử dụng những tông màu ấm áp.

“Chị vẫn ổn, em thì sao, đã quen với chỗ ở mới chưa?”

“Chị Nhạc Vi tìm một chị gái ở trung tâm thành phố giúp em làm quen với môi trường mới, chị ấy cũng đề cử mấy ngôi trường nhưng em muốn chị chọn giúp em cơ.”

Sơ Tích nhớ tới tập tài liệu Nhạc Vi đã gửi cho mình, mấy hôm nay xảy ra quá nhiều việc, cô suýt chút nữa thì quên mất, “Được, để lát nữa chị xem xem.”

Dù là sự quan tâm tới nơi ở hay Sơ Diệc, tất cả đều khiến cảm xúc của Sơ Tích với Nhạc Vi trở nên vô cùng phức tạp. Cô không thể quên được ngày mà Nhạc Vi dẫn cô vào thang máy, cũng không thể lờ đi những việc mà cô ấy đã làm ở hiện tại.

Tất cả như nghẹn ở cổ họng.

Ring ring.

Cuộc gọi video bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang Sơ Tích lấy lại tinh thần, màn hình điện thoại hiện thị một dãy số xa lạ, đây là di động mới cô được cấp sau khi tới khu vực của lính gác và dẫn đường.

Sơ Tích ngừng lại một giây rồi nói với Sơ Diệc: “Chị nghe điện thoại trước nhé, chắc là có nhiệm vụ mới.”

Sơ Diệc đã nói chuyện với Sơ Tích một hồi lâu, tuy rằng cô bé chưa muốn phải tạm biệt chị, nhưng vẫn hiểu chuyện đáp: “Vậy chị làm việc đi nhé!”

Video dừng lại, cô nhận máy.

“Alô.”

“Quay về rồi chứ?” Đầu bên kia điện thoại đầu là giọng nói trầm thấp trước sau như một của Lộ Hách, “Buổi tối đến đây một chuyến.”

“Chị sắp tới đây sao? Vậy thì em không đi nữa.” Âm thanh ồn ào xung quanh khiến Sơ Tích nhận ra ngay đó là giọng nói của ai.

Sơ Tích nhìn đồng hồ trên điện thoại, đi bộ từ đây tới trụ sở mất khoảng 10 phút.

“Được, 7 giờ tôi sẽ đến.” Cô bình tĩnh nói.

Người ở đầu dây bên kia không trả lời, cái miệng nói liên thanh của Giang Tử An hình như bị thứ gì đó chặn lại, chỉ phát ra tiếng kêu thất thanh. Sơ Tích không quan tâm tới chuyện xảy ra giữa bọn họ, trả lời xong liền cúp máy.

Trong nhà cái gì cũng không thiếu, Sơ Tích đi dạo loanh quanh một vòng mới nhận ra cô thật sự không cần mua thêm gì nữa. Sơ Tích vừa kiểm tra lại điểm tích lũy của mình.

Sau cuộc hoan ái lần trước do động dục, Lộ Hách đã chuyển cho cô một trăm nghìn điểm.

Điểm tích lũy khổng lồ chỉ là một dãy số lạnh lẽo, không giống như tiền bạc nắm trong tay.

Sơ Tích đứng trước gương toàn thân, kiểm tra lại trang phục của mình lần cuối, mở cửa, mang dù đi đến công ty.

Cô ngựa quen đường cũ, bước vào thang máy quen thuộc.

Hôm nay, người đứng gác ngoài cửa không phải Dịch Minh mà là một gương mặt xa lạ. Cô lơ đãng liếc qua một cái rồi đẩy cửa bước vào.

Phòng khách rộng rãi nay lại ồn ào nhộn nhạo.

“Ui ui, anh Lộ Nguyên, đừng thấy chết mà không cứu, cứu em....” Giang Tử An kêu gào thảm thiết, trên màn hình điện tử lớn hiện lên một loại trò chơi đối kháng, trong tay Giang Tử An và Lộ Nguyên đều đang cầm điều khiển từ xa.

Lộ Hách ngồi phía trong cùng của sofa, miệng ngậm thuốc, tóc mái đen nhánh được cắt ngắn hơn trước, nhìn thoáng qua liền thấy sống mũi thẳng tắp.

Ngồi ở bên trái sofa là một người đàn ông lạ mặt cô chưa bao giờ gặp qua.

Sơ Tích bước một chân vào, hấn liền ngược mắt lên.

Trực giác của lính gác nhạy bén đến đáng sợ, trên mặt đất rõ ràng được trải thảm, Sơ Tích cũng không phát ra tiếng bước chân nhưng mấy người bọn họ đều nhận ra sự hiện diện của cô.

“Chào cô, tôi là Trịnh Chiết Hải.” Trịnh Chiết Hải gấp sách lại, đứng lên lịch sự chào hỏi Sơ Tích.

Có thể là vì tiếp xúc quá nhiều với những kẻ bất thường, tới khi đụng phải cách chào hỏi bình thường tới mức không thể bình thường hơn lại khiến Sơ Tích thấy thật vi diệu.

Cô mau chóng lấy lại bình tĩnh, đáp: “Chào anh, tôi là Sơ Tích.”

Giang Tử An ném điều khiển trong tay sang một bên: “Cuối cùng chị cũng tới. Đã mấy ngày rồi em không được gặp chị đó.”

Sơ Tích nhìn bọn họ, mấy người trước mắt không biết đã làm gì, trên người phủ một tầng ô nhiễm dày đặc. Mấy ngày nay cô đã tìm hiểu thêm, biết việc sử dụng dị năng và tiêu diệt dị chủng đều làm tăng ô nhiễm.

Khi đạt đến một tỉ lệ nhất định sẽ nằm ngoài quyền kiểm soát của lính gác, buộc dẫn đường phải an ủi để tình lọc bớt.

Hiện tại, trong căn phòng này, người đàn ông xa lạ tên Trịnh Chiết Hải chính là người nghiêm trọng nhất.

Đôi mắt lãnh đạm yên lặng nhìn cô, so với những người khác thì hẳn trông có vẻ gầy hơn một chút, làn da trắng lạnh, mặt mày hờ hững, hàng mi dài hơi cong lên che đi đôi mắt sâu thẳm đầy thần bí, kết hợp với chiếc kính kim loại sắc bén càng khiến hẳn thêm phần trí thức.

Mái tóc mềm mại bồng bênh, không thô cứng như đám người Lộ Hách.

Nhưng mà lính gác không thể nào lại bị cận thị được, cho dù là lính gác thấp kém nhất cũng vậy.

“Đây là anh Chiết Hải, anh ấy mới vừa trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Trông vẻ ngoài của anh ấy như vậy nhưng siêu mạnh luôn nha.” Giang Tử An ở bên cạnh, cười đùa nói.

“Còn một người nữa là anh Thời Dịch chị cũng chưa gặp qua, trừ khi có nhiệm vụ còn không thì hiếm khi anh ấy xuất hiện, anh ấy lúc nào cũng ở nhà bồi đắp tình cảm với chị Đường Mục.” Cậu ta hết như một cái loa ồn ào, nói hết câu này tới câu khác.

“Đi tắm rửa trước đi, ống quần cô bị ướt rồi kia.” Trịnh Chiết Hải mở miệng, ngăn chặn Giang Tử An tiếp tục lải nhải.

Ngoài trời đang mưa, đi bộ đến đây giẫm vào mấy vũng nước là điều khó tránh khỏi .

Nghe hẳn nói vậy, Sơ Tích liền cúi đầu nhìn xuống.

Hắn còn rất chu đáo chỉ hướng phòng rửa mặt.

“Đợi đã.” Sơ Tích nghe thấy Giang Tử An gọi mình lại.

Cô quay đầu nhìn, Giang Tử An đang cầm hai lá bài trong tay, hai lá đều úp xuống, để lộ mặt sau lá bài về phía cô. Cậu ta cười tủm tỉm, đôi mắt tràn ngập mong chờ: “Chị ơi, chị rút một tấm đi.”

“Em sợ lát nữa chị không sức để chọn.”

Sơ Tích đảo mắt nhìn những người khác, mọi người đều không lên tiếng phản đối, cô nhún mày: “Đây là cái gì?”

Giang Tử An cười: “Bí mật nha, chị phải chọn một lá em mới có nói cho chị được.”

Nhìn từ mặt sau, hai lá bài này đều giống y hệt nhau.

Sơ Tích tùy tiện chọn một tấm: “Bên trái.”

Giang Tử An bật cười, giơ lá bài lên cao, giọng điệu phấn khích lạ thường: “Em biết ngay chị với em rất có duyên mà.”

Edit: 16/03/2025

Chương 19, Dị năng của hắn (H)

Sau cùng, vẫn không ai giải thích cho Sơ Tích hiểu lá bài tây vừa nãy có nghĩa là gì.

Cô chỉ thấy cái nhíu mày khó nhận ra của Lộ Hách cùng với gương mặt tươi cười rạng rỡ của Giang Tử An.

Ôm nghi vấn này trong lòng, Sơ Tích và Trịnh Chiết Hải người trước người sau bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm.

Dòng nước ấm áp nối đuôi nhau chảy xuống từ bả vai, làm ướt toàn bộ thân thể. Tay Sơ Tích cầm vòi hoa sen, không ngừng xả nước từ cổ trở xuống. Mái tóc dài được buộc gọn sau gáy, chỉ chừa lại một vài sợi vương lại vô tình bị nước thấm ướt, làn da phiếm lạnh do dính nước mưa bên ngoài dần nhuộm màu hồng phấn.

Hơi nước mờ mịt phủ kín toàn bộ phòng tắm, cô chợt nhận ra hình như mình đã đợi trong phòng tắm lâu lắm rồi.

Tay cô đặt trên công tắc, đang định tắt nước đi ra ngoài thì trong phòng bỗng vang lên một tiếng "cạch", cửa phòng tắm đang đóng chặt bất ngờ mở ra.

Sơ Tích theo bản năng giơ tay che ngực lại.

Luồng khí nóng như thể đã tìm thấy đường để trốn thoát, từng dòng khí trào ra cửa phòng, còn chưa kịp thoát đã bị một bàn tay mảnh khảnh nhốt lại.

"Tôi....." Sơ Tích đang định mở miệng giải thích nhưng đến khi bắt gặp ánh mắt của người đàn ông lại bỗng im bật.

Không biết Trịnh Chiết Hải đã tháo kính ra từ khi nào, đôi mắt trầm lắng hằn tia máu.

Sơ Tích bị nhìn chăm chăm đến nỗi da gà, trong lúc hoảng hốt, cô không thể phân biệt được đây liệu có phải người mình vừa gặp bên ngoài hay không, trước đó lạnh nhạt, khách sáo bao nhiêu thì bấy giờ lại âm u, nham hiểm bấy nhiêu.

"A ——"

Cô sợ hãi kêu lên, những giọt nước chảy trên người cô bất ngờ kết lại với nhau, kết thành từng dòng nước quán trên da thịt.

Đây là....

Dị năng của Trịnh Chiết Hải.

Bàn tay đang ôm ngực bị dòng nước cuộn dâng như dây thừng dần dần tách ra. Người đàn ông thong thả đi từ cửa đến trước mặt cô, ánh mắt lần la trên từng tấc da thịt của cô gái.

Sơ Tích bị dòng nước trôi chặt, trốn không thoát, đi cũng không xong.

Mặt người đàn ông tựa sát vào hõm cổ Sơ Tích, chỉ thiếu chút nữa là hôn lên đó nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng hít vào mùi hương trên thân thể cô gái, hơi thở ấm áp phả lên vai cô khiến vùng da đó ngứa ngáy râm ran.

Bàn tay nâng hai bầu vú, lướt qua vòng eo mà không mang theo bất kỳ sự mờ ám nào, cuối cùng ngừng lại ở hoa huyệt.

Hai ngón tay cắm vào, tách mở cánh hoa, sau đó lại rút ra.

Dâm thủy lây dính trên ngón tay để lại dấu vết rõ ràng, lúc này, hắn mới mở miệng: “Tắm rất sạch.”

Chỉ vài động tác đơn giản nhưng lại khiến thân thể Sơ Tích run lên.

“Đổi nơi khác được không..... Đừng làm ở chỗ này.....” Bị dòng nước trôi chặt khiến cô vô cùng bất an, Sơ Tích kinh hoàng, thất thố nói, cô không thể kìm được nỗi sợ hãi đang bùng lên trong lòng. Hai người cách nhau rất gần, bấy giờ, Sơ Tích mới chú ý tới nốt ruồi lệ ở đuôi mắt người đàn ông vừa bị gọng kính che khuất.

Hắn rất đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy giờ đây lại xen lẫn chút tà khí, cái ác sâu trong cõi lòng như thể đã thoát khỏi mọi trói buộc, lấn át cả lí trí.

Trịnh Chiết Hải chẳng nói chẳng rằng, chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi thông thả cởi quần, côn thịt thô to bắn ra ngoài, gậy thịt cong cong, quy đầu to lớn đã ứa ra chất lỏng trong suốt, hiển nhiên đã nhẵn nạy rất lâu.

“Tôi thấy cô rất thích phòng tắm đây chứ, tắm lâu như vậy cơ mà.” Hai dòng nước tách hai chân cô, lộ ra tiểu huyết phần nộn. Ngón tay Trịnh Chiết Hải vân vê âm vật, lúc nặng lúc nhẹ xoa nắn, kích thích, “Vừa hay tôi cũng rất thích.”

“Đừng..... Ừm.....” Mới đùa bỡn một chút mà tiểu huyết mẫn cảm kia đã co rúm vào.

Tư thế này làm cho Trịnh Chiết Hải thấy rõ miệng huyết non mềm mấp máy hút vào như thế nào.

Ánh mắt hắn càng thêm sâu thẳm, dục vọng luôn đè nén chột tuôn trào như thác nước. Hắn ép chặt thân thể Sơ Tích vào tường, hung hăng hôn lên môi cô.

Bầu ngực no đủ cọ vào quần áo hắn, chiếc lưỡi nhỏ nhỏ bị quấn chặt trong khoang miệng, xoắn xuyết từng tấc một.

Môi hồng bị ép mở ra, chiếc lưỡi to lớn thô bạo chiếm mảnh đất màu mỡ ấy, không để lại chút nào khe hở nào cho cô.

Vòi hoa sen rơi trên mặt đất vẫn tiếp tục phun ra từng dòng nước thấm ướt quần của người đàn ông nhưng lại không chạm tới mu bàn chân hắn.

“Ừm... A... Ha...” Lưỡi bị mút đến phát đau, khoang miệng bị kẻ xâm phạm liếm láp không sót một góc nào, hơi nóng không ngừng bốc lên cùng nụ hôn cuồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông làm đầu óc Sơ Tích rơi vào mê man.

Mãi tới khi chiếc lưỡi kia rời đi, đôi mắt cô đã phủ một tầng hơi nước.

Tuy nhiên, điều làm Sơ Tích không tiếp nhận được là dị năng của Trịnh Chiết Hải, dòng nước nhẹ nhàng uốn lượn bò qua hai bầu vú, dừng lại trên quầng vú.

Quấn quanh từng vòng như một con rắn nhỏ đang tuần tra lãnh thổ của mình.

Tê ngứa quá!

Chỉ có núm vú không được chạm vào khiến cô khó chịu, vặn vẹo thân mình.

“Thích không?” Giọng nói của Trịnh Chiết Hải trầm thấp, không mang nét trong trẻo của tuổi trẻ như Giang Tử An, cũng không lão luyện, chững chạc như Lộ Nguyên nhưng lại trầm ấm đầy cuốn hút.

Cảm giác lan ra từ bầu ngực quả thực muốn bức người ta khó chịu đến phát điên, Sơ Tích lưỡng lự hồi hồi, cuối cùng bật ra một từ: “Ngứa...”

Câu nói ấy rơi vào tai Trịnh Chiết Hải chẳng khác gì đang làm nũng.

Ngón tay hắn nhéo một bên núm vú như cách hắn đùa bỡn với âm vật cô. Bàn tay hết xoa nắn lại kéo núm vú căng ra, tiếng ngâm nga đứt quãng cùng hàng mi không ngừng run rẩy là minh chứng cho cảm xúc xao động của cô gái.

“Bên kia hay bên này?” Dương vật rõ ràng đã cương đến căng cứng nhưng Trịnh Chiết Hải vẫn chẳng hề tỏ vẻ nóng nảy.

Gương mặt nhỏ xinh nằm dưới thân hắn đã sớm phủ lên rặng mây đỏ ửng, sau một hồi bị trêu chọc càng thêm phần kiều diễm.

Cảm xúc tê dại nơi đầu vú tăng theo cấp số nhân hết như có con kiến bò qua, vừa nhột vừa bứt rứt. Cô uốn éo thân mình, dòng nước trên người cũng vặn vẹo theo khiến cảm giác tê ngứa lan ra toàn thân.

“Muốn...” Sơ Tích cắn môi dưới, giọng nói pha lẫn tiếng nức nở.

“Muốn cái gì?” Hắn hỏi.

Edit: 14/04/2025

Beta: 02/03/2026

Chương 20, Tới đây hôn tôi (h)

Sơ Tích mím môi.

Yết hầu Trịnh Chiết Hải chuyển động liên tục, đuôi mắt khẽ cong lên tạo thành một đường cong nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại bình thản như mặt hồ phẳng lặng.

Dòng nước đang trườn quanh ngực cô bỗng đột ngột gia tăng tốc độ khiến cảm giác ngứa ran cũng tăng theo.

Bầu ngực được hấn đùa bỡn thoải mái khuấy khoả bao nhiêu thì bên còn lại bị bỏ rơi lại càng bứt rứt, khó chịu bấy nhiêu.

Hạ bộ của người đàn ông không biết đã chống lên cửa hoa huyết từ bao giờ. Thân thể bị giày vò trong từng cơn khoái cảm, cảm lòng không nổi mà phun ra lượng lớn dâm dịch.

Quy đầu bắt ngờ đâm vào hoa huyết lập tức bị dâm thủy xối cho ướt đẫm.

Tiểu huyết nhỏ hẹp chặt chẽ bao bọc lấy quy đầu, Trịnh Chiết Hải nhăn mày, rên nhẹ một tiếng, phá tan từng nếp gấp, cắm sâu vào trong. Dây thừng nước nâng chân cô gái lên, trong không gian mờ mịt hơi nước, chậm rãi chuyển động rồi tụ lại với nhau.

Thân thể bị dây thừng mảnh dẻ treo lơ lửng trong không trung, hai chân bị trói, đôi tay cũng bị quán chặt, buồng thông ở phía sau.

Ngực bị ép đứng thẳng, trên bầu vú còn có dòng nước riu rít xoay tròn mãi không thôi.

Thân thể mãi cảm run rẩy vì đủ loại kích thích.

Gậy thịt thô to dễ dàng tiến vào nhục huyết ẩm ướt nhưng cảm giác căng đầy vẫn làm Sơ Tích khó chịu kêu thành tiếng.

Dương vật cương cứng đúng lúc cọ xát đến điểm mẫn cảm trong hoa huyết, chỉ cần cô hơi cử động liền ngứa ngáy như có lông chim vuốt qua.

Sơ Tích không thể chịu đựng được nữa.

“Xin anh.... Dừng ngón tay....” Dù là ngực hay tiểu huyết đều ngứa ngáy khó nhịn. Cái cảm giác mơn trớn lửng lơ ấy khiến thân thể cô gái run rẩy, chìm nổi trong cơn mê dại.

“Được.” Ngón tay người đàn ông thuận theo ý nguyện néo hai núm vú. Đầu vú được tra tấn một hồi liền khuấy khoả không ít.

Khi hai dòng nước rút đi, Sơ Tích đã thờ hờn hển vì bị trêu chọc.

Cô không dám coi khinh bất kỳ tên đàn ông nào nữa, ấn tượng ban đầu về Trịnh Chiết Hải hoàn toàn sụp đổ.

Hai chân run rẩy chân lại bị dây thừng nước quán lấy, đong đưa lên xuống, dùng hoa huyết ướt đẫm vuốt ve dương vật gân guốc của người đàn ông. Miệng hoa huyết bị căng đến không còn nếp gấp, dâm thủy không ngừng chảy xuống, phủ lên côn thịt lớp nước nhờn nháp, sáng bóng.

“A ha..... Ừm....”

Quần áo người đàn ông đã ướt đẫm, hắn cời phăng ra, ném xuống đất, ngón tay không chạm vào đầu vú mà lại cạy mở đôi môi cô.

“Há miệng, vươn lưỡi ra đây.” Hoa huyết nhỏ hẹp phía dưới mút chặt lấy người anh em của hắn, vòng eo thon nhỏ chỉ cần một bàn tay cũng đủ ôm trọn.

Nhưng người đàn ông vẫn chưa thấy thỏa mãn, giọng nói khàn khàn đầy gọi cảm ra lệnh cho Sơ Tích đang bị làm thoải mái đến mơ màng.

Sơ Tích bị dương vật thao đến mắt không chế, miệng nhỏ hé ra, hai mắt đăm lẹ nhìn Trịnh Chiết Hải.

Hắn liếm môi, thân thể dán lên người cô gái, hai bầu ngực không hề che đậy đụng phải ngực hắn, xúc cảm mềm mại, căng đầy khiến người ta chỉ muốn tiến gần thêm một bước.

Tuy vậy, tâm tư Trịnh Chiết Hải lại dồn vào môi Sơ Tích, răng môi quán quýt làm hắn cảm giác được năng lượng xao động trong cơ thể dần biến mất.

Cảm giác đó hoà cùng tình dục lại có chút gây nghiện.

Sau khi Sơ Tích ngoan ngoãn vươn lưỡi ra, hắn hơi cúi đầu, “Lại đây hôn tôi.”

Gương mặt tái nhợt của người đàn ông dần nhuốm lên sắc hồng nhưng giọng điệu vẫn nhạt nhẽo như trước, ánh mắt nhìn về phía Sơ Tích mang theo ý cảnh cáo, như thể chỉ cần cô tỏ vẻ không phối hợp liền sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì khiến cô không tài nào gánh nổi hậu quả.

Đầu lưỡi hồng nhuận nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, run rẩy tiến vào lãnh địa của kẻ lạ mặt.

Chiếc lưỡi thô to đã chực chờ từ sớm lại chẳng hề có động thái gì, tựa như đang đợi sự chủ động của cô.

Hai người gần nhau đến mức có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt đối phương. Ánh mắt Sơ Tích chạm phải đôi lông mày đang nhíu lại của Trịnh Chiết Hải, vừa nóng nảy lại vừa kìm nén.

Hàng mi nâng lên bất an khép lại, đầu lưỡi vừa tiến vào chốn xa lạ cũng chủ động tấn công.

Cô mạnh dạn cuốn lấy chiếc lưới kia, so với sự tàn nhẫn của người đàn ông thì động tác của cô lại hết như con thú non, khẽ khàng liếm láp, sức lực chẳng lớn mà lưới lại ngắn, cô chỉ đành cố gắng thu hẹp khoảng cách, gần như hoà cùng hơi thở với Trịnh Chiết Hải.

Môi răng quần quýt phát ra từng tiếng tấm tắc, trói buộc trên thân thể khiến cô chỉ có thể ngửa đầu tiếp tục nụ hôn. Hô hấp của Trịnh Chiết Hải ngày càng nặng nề, hấn ép thân mình sát chặt người cô.

Sơ Tích tựa vào tường, bàn tay to lớn của người đàn ông giữ lấy khuôn mặt cô gái, từng chút chiếm lại thế chủ động.

“Ừm ừm.....”

Dương vật mới cắm vào bắt đầu chuyển động, Sơ Tích đột nhiên tròn tròn mắt, nhưng cằm bị nắm chặt nên chỉ đành bắt lực tiếp nhận nụ hôn.

Nước bọt không kịp nuốt chảy xuống từ khoé môi.

Cánh tay của cô áp vào vách tường lạnh băng, mái tóc dài được buộc sau lưng, do ma sát kịch liệt mà dây chun đã rơi xuống đất từ bao giờ, sợi tóc óng ả, đen nhánh, xoã ra phía sau gáy.

Edit: 17/05/2025

Beta: 06/02/2026

Chương 21, Mị hoặc câu nhân (H)

Sơ Tích chẳng còn sức để tâm tới mái tóc đã bị hơi nước thấm ướt.

Cảm giác hôn môi đến nỗi hít thở không thông chiếm lấy trí óc, dâm huyết bị cơn thịnh liên tục va chạm, chân tay cô thì bị trói chặt, dòng nước tuôn ra không thô ráp như dây thừng mà trơn trượt như cá chạch lướt trên da.

Mềm mại nhưng lại trói rất chặt, càng quá đáng hơn là dây thừng quấn trên thân thể không ngừng kích thích thần kinh của cô.

“Ừm ừ..... A ha...”

Cơ thể Sơ Tích căng cứng, hoa huyết phun ra một lượng lớn dâm dịch, vòng eo run rẩy. Trịnh Chiết Hải cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi đáng thương của cô, cô gái híp mắt, cả người run lên từng đợt.

Dâm dịch ẩm ướt tưới lên lông mu cùng gậy thịt.

Sơ Tích lên đỉnh.

Hoa huyết giờ đây còn chặt chẽ hơn lúc ban đầu, mỗi lần ra vào đều có thể nghe thấy phần thịt non mềm bị đâm vang lên từng tiếng bạch bạch.

“A.... Không cần..... Đừng mà.... A....”

Dòng nước mảnh dẻ như những con rắn nhỏ chậm rãi bò xuống bắp đùi, mục tiêu là âm đế sưng đỏ, nó vừa đụng tới nơi nhạy cảm kia liền gặp phải sự phản kháng mãnh liệt của Sơ Tích.

Thân thể mới vừa đạt tới cao trào vốn chẳng tài nào chịu nổi sự trêu chọc.

Cả người Sơ Tích ướt đẫm, nhất thời chẳng phân biệt nổi là do nước trong phòng tắm hay là do mồ hôi và dịch thể của cô.

Tiểu huyết mấp máy mút lấy côn thịt, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, gương mặt ửng hồng chìm trong khoái cảm vương đầy nước mắt, cô thực sự chịu không nổi.

Trịnh Chiết Hải bỗng tăng tốc, động tác thọc vào rút ra nhanh đến chóng mắt, cặp mông bị cố định chặt chẽ với côn thịt của hắn, đôi mắt đen sâu thẳm cũng nhuốm đầy dục vọng, nào còn vẻ lạnh nhạt như ban đầu.

Đôi mắt u ám nổi lên từng đợt sóng ngầm mãnh liệt, như thể chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ chẳng nề hà mà làm Sơ Tích đến chết.

Mỗi lần ra vào, dương vật thô to đâm đến lút cán, hoa huyết non mềm bị động tác cuồng dã của người đàn ông cắm đến sưng điên lên.

“A ——”

Cách một cánh cửa, tiếng kêu dâm mỹ hoà cùng tiếng nước chảy trở thành bản hoà tấu, nhóm lên lửa dục trong lòng những người đàn ông.

Trò chơi vốn rất thú vị cũng chẳng còn lực hấp dẫn, Giang Tử An ném tay cầm sang một bên, ánh mắt không ngừng liếc nhìn cánh cửa bên kia.

“Anh này, anh Chiết Hải sẽ không chơi hồng chị gái chứ? Từ trước đến nay, lúc nào anh ta cũng là người chơi tàn nhẫn nhất đấy.” Tiếng rên rỉ vui thích cực độ vang lên bên tai, cậu vốn ở độ tuổi khí huyết tràn trề, thân dưới sớm đã phồng thành một đống.

Lộ Hách chẳng thèm ngẩng đầu: “Hắn biết chừng mực hơn cậu nhiều.”

Giang Tử An bực bội gãi đầu: “Aizzz, mẹ nó, em muốn đi vào quá.”

Tiếng thân thể va chạm bạch bạch như lời nguyện quanh quẩn bên tai.

Giang Tử An ôm lấy chiếc gối đặt trên sofa, nghiêng người hỏi: “Anh Lộ Nguyên, anh nghĩ chị gái còn chịu được em không? Anh Chiết Hải chắc cũng làm được hai lần rồi, em lại làm thêm một hiệp nữa vừa kịp lúc.”

Lộ Hách cuối cùng cũng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn một cái: “Không thiếu gì thời gian cho cậu đâu.”

Tập bài tây vừa nãy dùng để rút thăm nhiệm vụ lần sau của bọn họ.

Cả đội sẽ chia thành hai nhóm nhỏ, đội A gồm có Giang Tử An, Lộ Nguyên và Phương Thời Dịch, hắn với Trịnh Chiết Hải sẽ ở đội B.

Khu ô nhiễm lần này bọn họ phải đi có hai lối vào.

Sơ Tích bốc thăm là để quyết định cô sẽ đi theo đội nào, chuyện có thể khiến Giang Tử An vui vẻ đến vậy đương nhiên là vì cô bốc trúng đội A.

Giang Tử An lắc lắc ngón tay, gương mặt trẻ trung anh tuấn tỏ vẻ không tán đồng: “Không, cái này không giống nhau, anh không thấy làm chị ấy rất sợ hãi sao, vẻ mặt của chị ấy rất đáng yêu, phản ứng thân thể cũng chẳng kém cạnh.”

“So với việc an ủi, cảm giác làm tình cùng chị Sơ Tích cũng sợ hãi hết nấc.”

“Thật muốn làm cái miệng nhỏ xinh đó, anh Chiết Hải vậy mà lại để chị ấy chủ động hôn mình, có phải anh ta sắp điên rồi không.” Thanh âm rặng môi quăn quýt mơ hồ phát ra quả thực chọc cho lòng người ngứa ngáy.

Lộ Hách đặt tư liệu trong tay xuống bàn: “Cậu có sức suy nghĩ mấy cái này không bằng ngẫm lại về khu ô nhiễm mới xem.”

Nghĩ tới chuyện hữu ích chứ không phải tường thuật lại những chuyện xảy ra trong căn phòng kia cho bọn họ thêm lần nữa.

Giang Tử An nhìn vào nhìn đồng tư liệu: “Để em xem xem, mê cung à, hiện tại khu ô nhiễm càng ngày càng kỳ quái. Trước kia còn đỡ, chỉ cần vọt vào đánh giết lung tung một trận là xong. Bây giờ ngược lại càng ngày càng biết ẩn mình rồi.”

“Điều này chứng minh rằng dị chủng bắt đầu có trí tuệ, ngay từ đầu chỉ là xuất hiện chỗ hổng mới khiến người ta phát hiện ra, hiện tại không gian đang từ từ bị xé rách, bắt đầu gây ô nhiễm ra ngoài thực địa.”

“Gần đây, tốc độ ô nhiễm của những thành phố nhỏ hình như càng ngày càng nhanh.” Giang Tử An vô thức cảm thán, cậu nhớ trước kia không nhanh đến vậy.

Ánh mắt Lộ Hách đột nhiên nhìn về phía Lộ Nguyên: “Lộ Nguyên?”

Giang Tử An chớp mắt.

“Vâng.” Lộ Nguyên nói, “Có việc gì thể anh?”

“Lộ Nguyên, hình như cậu rất để ý dẫn đường Sơ Tích.” Lộ Hách chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra thái độ của hắn với Sơ Tích không bình thường, hắn hiểu Lộ Nguyên, đương nhiên càng nhìn thấu điều này hơn ai hết.

Giang Tử An tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Lộ Nguyên, có sao?

Lộ Nguyên bị phát hiện cũng không phủ nhận, hắn nói: “Nghe nói, trước đây cô ấy cũng được anh cứu.”

Sự thật là vậy, thế nhưng Lộ Hách chưa bao giờ đề cập tới chuyện này trước mặt Sơ Tích, thậm chí còn coi như chưa từng có việc gì xảy ra.

“Cậu là lính gác, cô ấy là dẫn đường, đương nhiên kết cục không giống nhau.” Lộ Hách lạnh nhạt lý trí đáp, hắn chủ động đứng lên, đặt tay lên vai Lộ Nguyên, “Huống chi, cậu mang họ Lộ.”

Edit: 19/06/2025

Beta: 12/03/2026

Chương 22, Làm nũng

Cuộc đối thoại trong phòng khách chẳng kéo dài được bao lâu, chờ thêm gần hai mươi phút, cánh cửa kia cuối cùng cũng mở ra.

Trịnh Chiết Hải đã thay một bộ quần áo mới, mái tóc mềm mại cũng được sấy khô hơn nữa, cặp kính mắt được đeo lên. Thoáng nhìn qua vẫn là người đàn ông lãnh đạm, cao ngạo như ngày thường.

“Khả năng thích ứng quả thực rất cao.” Hắn thông thả bước tới chỗ mấy người đang tụ tập, ngồi lại vị trí ban đầu, ngón tay đề lên tập văn kiện được đặt ở một bên.

Thấy hắn xuất hiện, Giang Tử An hứng thú bưng bưng, chẳng thèm quan tâm Trịnh Chiết Hải nói cái gì mà lập tức đi tới cánh cửa bên kia.

Trên giường, rõ ràng là chủ nhân của tiếng kêu hồi nãy.

Cô gái trần trụi nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, trên người không có dấu vết loang lổ, toàn thân sạch sẽ đến kỳ lạ nhưng lại toát ra vẻ mỏi mệt, chẳng còn sức nhấc nổi tay.

Bờ mông tròn trịa đầy đặn phô bày ngay trước mắt như một quả đào chín mọng, vừa trắng vừa hồng, làm người ta chỉ muốn nhắm nháp một phen.

Giang Tử An nhìn mà khát khô cả họng, hắn biết anh Chiết Hải có thói sạch sẽ, đương nhiên, đối với dẫn đường an ủi hắn, sau cùng, bất kể thế nào cũng đều được tắm rửa sạch sẽ. Hơn nữa, hắn hiếm khi làm dẫn đường bị thương, nhưng cậu bình thường thì chẳng bao giờ tuân theo cái chuẩn mực ấy.

Giang Tử An lật người Sơ Tích, để cô nằm thẳng trên giường.

Hàng mi dài run rẩy hé mở, người phụ nữ nhìn thấy cậu đến, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

Giang Tử An thấy đôi môi cô bị mút đến phát sưng, đến cả khóe miệng cũng hơi trầy da. Cậu chợt nhớ tới lời nhận xét vừa rồi của Trịnh Chiết Hải về cô, cảm giác khô nóng trong cổ họng càng thêm rõ ràng.

“Không được....” Sơ Tích bất lực lắc đầu, đôi môi bị gặm cắn quá lâu chỉ hơi động là lại đau.

Cô thật sự chịu không nổi nữa rồi.

Giang Tử An cúi đầu nhìn xuống giữa hai chân, hoa huyết hồng hào sưng lên, bộ dạng chẳng khác hơn miệng nhỏ bên trên là bao.

Ngay khi Sơ Tích cho rằng Giang Tử An sẽ bỏ đi, bỗng nghe thấy cậu mở lời: “Em giúp chị liếm tiểu huyết, sẽ không đi vào.”

Trong lúc Sơ Tích còn kinh ngạc đến ngây người, cậu khom lưng, chôn đầu vào hoa huyết.

Đầu lưỡi ẩm áp tán công chốn u cốc, liếm qua âm đế và miệng huyết.

Dâm dịch ướt át chảy ra liền bị chiếc lưỡi cuốn hết vào khoang miệng.

“A.....”

Thân thể Sơ Tích đột nhiên căng cứng, tay Giang Tử An giữ lấy hai chân, không cho cô khép lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, dường như cậu ta rất hứng thú với mọi cảm xúc được cô gái biểu hiện ra ngoài.

“Dù là miệng trên hay miệng dưới của chị đều ngọt quá đi.” Cậu ngẩng đầu, sống mũi cao thẳng dính đầy dâm thủy của Sơ Tích, đầu lưỡi liếm một vòng quanh khoé môi.

Hoa huyết bị thao đến sưng đỏ tựa như trái đào chín mềm, tay cậu nắm lấy mông tròn, liếm láp hai cái, nộn huyết như thể bị ép phun ra nước đào thơm, bắn tung toé.

Chiếc lưỡi ẩm nóng khác hẳn với sự xâm lược của dương vật, cực kỳ dịu dàng, cơn khoái cảm lại lần nữa ập đến.

Hồ khẩu của Giang Tử An giữ lấy phần háng trơn bóng đương nhiên nhận ra vòng eo đang dần căng cứng của người phụ nữ.

“Chị khẩn trương như vậy làm gì?” Cậu lại ngẩng đầu, xoa eo cho cô.

Cậu ta không khống chế cô, chỉ thấy mỗi cử chỉ nhỏ của cô đều phát ra mị lực mê người.

Sơ Tích nắm lấy tay cậu, Giang Tử An đột ngột dừng động tác, cô dùng sức, nhẹ nhàng kéo tay cậu lên trên. Cậu có chút tò mò, không biết cô định làm gì bèn thuận theo động tác của cô.

Chỉ thấy Sơ Tích áp bàn tay cậu lên gương mặt nhỏ xinh, hai tay ôm lấy mu bàn tay cậu, đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh nước, giọng nói mềm mại, khẽ thủ thỉ: “Tôi không chịu được.... Cầu xin cậu...”

Giang Tử An sửng sốt vài giây mới phản ứng lại.

Cậu ta nhìn không được, thấp giọng mắng: “Má nó.”

“Sao chị lại làm nũng như vậy chứ?” Bàn tay bỗng nhiên đảo khách thành chủ, vuốt ve gương mặt cô, đổi lại là cậu, dù cho có khổng chế thân thể cô cũng chẳng làm ra hành vi đáng yêu thế này.

“Chị biết lách luật lắm nha, đến em cũng phải mềm lòng rồi nè.” Cậu có chút bất mãn, chép miệng một cái, ánh mắt quét qua hoa huyệt vài lần, dưới cái nhìn đáng thương của cô chỉ đành lòng buông tha.

Giang Tử An thở ra một hơi thật dài, gương mặt bỗng ghé sát vào mặt Sơ Tích, khoảng cách không đến một centimet, “Vậy lần tới chị phải bồi thường cho em, biết chưa?”

Chỉ cần không phải lần này là được.

Sơ Tích trốn tránh nghĩ.

Thấy cô gật đầu đồng ý, Giang Tử An nhận được lời hứa hẹn, rốt cuộc cũng thôi không chọc ghẹo cô nữa, bước xuống giường.

Cậu còn cẩn thận lấy chăn trên giường quấn Sơ Tích kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mãi đến khi cánh cửa hoàn toàn khép lại, khoá cửa phát ra tiếng kêu rặng rặc, lúc ấy, Sơ Tích mới dám thả lỏng, cô cuộn tròn trong chiếc chăn mềm mại, cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn vài phần.

Giang Tử An vừa bước ra khỏi cánh cửa kia, chẳng lấy làm lạ khi đối diện với ánh mắt của mấy ông anh ghim thẳng vào mình.

Cậu buông tay: “Lần đầu tiên chị ấy làm nũng với em như vậy, em đương nhiên là mềm lòng rồi.”

Khoé miệng cậu vẫn luôn giương cao, trong mắt toàn là ý cười, toát ra vẻ ngông nghênh đắc ý.

Bàn tay đút vào túi áo hoodie trước bụng, Giang Tử An vừa đi vừa nói: “Thể lực của chị ấy còn kém lắm, đến cả anh Chiết Hải còn nuốt không trôi, sau này làm sao có thể chịu được cả đám chúng ta chứ.”

Thấy vẻ tự phụ của cậu ta, vài người chẳng thèm bận tâm, quay mặt đi, Lộ Hách lên tiếng: “Từ từ rồi sẽ quen dần thôi.”

Giang Tử An đặt mông ngồi xuống ghế sofa, khuôn mặt cà lơ phát phơ cuối cùng cũng nghiêm túc: “Được rồi, vậy bây giờ chúng ta bàn bạc về khu ô nhiễm lần này đi.”

Edit: 20/06/2025

Beta: 12/03/2026

Chương 23, Phương Thời Dịch và Đường Mục

“Có phải chị đang nghĩ, tại sao anh Lộ Nguyên có dị năng không gian mà chúng ta còn phải lái xe đúng không?”

Đã ba ngày kể từ lần an ủi trước, đến hôm nay, Sơ Tích mới biết lá bài mình chọn lần trước nghĩa là gì. Bây giờ, cô cùng Lộ Nguyên và Giang Tử An đang ngồi trong một chiếc xe việt dã tiến thẳng về cửa của Tiêu Hưởng thành.

Thấy cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghi hoặc, Giang Tử An chủ động hỏi.

Sơ Tích liếc mắt nhìn Lộ Nguyên đang ngồi phía trước lái xe, nhẹ nhàng ừ một tiếng đáp lại cậu.

“Bởi vì dị năng của anh Lộ Nguyên cũng có hạn chế, chỉ có thể đến những nơi đã từng đi qua, khu ô nhiễm lần này căn bản không đi thẳng tới đó được, cho dù anh ấy đưa chúng ta tới nơi gần đó nhất thì chúng ta vẫn phải đi thêm một đoạn nữa, đương nhiên lái xe sẽ thích hợp hơn. Dù sao anh Lộ Nguyên nhớ đường rất giỏi, khi quay về chúng ta có thể dùng dị năng để trở về luôn.”

Tất cả những thứ này đều vô cùng lạ lẫm đối với Sơ Tích, từ chiếc xe việt dã đã được cải tạo cho đến khung cảnh phồn hoa, sầm uất bị bỏ lại đằng sau chiếc xe. Dần dà, xung quanh càng thêm hoang vắng, không có lấy một bóng người. Cô mơ hồ nhớ lại, lần đầu tiên cô được ngồi trên chiếc xe như vậy là khi cô cùng em gái được giải cứu và đưa về thành phố vệ tinh*.

(*Thành phố vệ tinh hay Đô thị vệ tinh: là đô thị nằm trong một vùng đô thị lớn với vị trí gần với thành phố trung tâm của vùng đô thị đó. Nguồn: Wikipedia)

Ngón tay chạm vào mặt kính lạnh băng, không gian phía sau lưng lộ ra một khoảng trống nhất định khiến Giang Tử An có cơ hội dán sát cô, trông như thể Sơ Tích đang được cậu ôm trong lòng.

“Chị yên tâm, không ai nhìn thấy chúng ta đâu.” Hơi thở của chàng trai phả vào tai cô, tề đại như có dòng điện chạy qua.

Sơ Tích không muốn bàn luận với cậu về vấn đề thấy hay không thấy, trực giác nhắc nhở cô rằng đề tài này sẽ phát triển theo hướng nguy hiểm, cô quay đầu lại, chuyển chủ đề: “Không phải lính gác Phương Thời Dịch cũng tới à, tại sao tôi không không gặp anh ta.”

Đây là lính gác duy nhất không cần cô trấn an.

Giang Tử An cũng không vội vàng, cậu ngồi về chỗ cũ, lấy một chai nước ở bên cạnh đưa cho Sơ Tích: “Anh Thời Dịch không đi cùng xe với chúng ta, bọn em đã hẹn sẽ gặp nhau tại cổng. Một lát nữa chị sẽ thấy anh Thời Dịch thôi, a, còn có chị Đường Mục nữa.”

Đường Mục có lẽ chính là dẫn đường của Phương Thời Dịch.

“Chị Đường Mục là vợ anh Thời Dịch đó nha.” Giang Tử An cười đùa nói.

Danh từ xa lạ này quả thực làm cho Sơ Tích vô cùng hoài nghi, ở Hướng Tinh thành còn có quan hệ như vậy sao?

“Mặc dù Tiêu Hướng thành không thể giải quyết loại quan hệ này nhưng mà anh Thời Dịch đã lôi kéo chị Đường Mục tới thành phố trung ương làm giấy chứng nhận, tuy rằng chẳng có tác dụng gì nhưng anh Thời Dịch lại rất vui.”

Dường như nhận thấy vẻ kinh ngạc của Sơ Tích, Giang Tử An không chút lưu tình đánh vỡ ý tưởng nảy ra trong đầu cô, “Chuyện thế này hiếm khi xảy ra, anh Thời Dịch ca và chị Đường Mục vốn là thanh mai trúc mã, trước khi kiểm tra năng lực đã quen biết nhau từ lâu, sau này hai người trùng hợp lại trở thành dẫn đường và lính gác.”

“Hơn nữa, anh Thời Dịch là cấp S, mà chị Đường Mục chỉ là dẫn đường cấp B, nhìn chung là chị Đường Mục cũng vất vả lắm.”

Cậu mở chai nước, thấy Sơ Tích vẫn cầm chai nước mình vừa mới đưa liền đổi hai chai cho nhau, nhẹ nhàng vận nắp rồi uống một ngụm nước: “Nhưng theo lời của anh Thời Dịch thì vợ là của mình, làm nhiều hơn vài lần cũng đều là tình thú vợ chồng cả ý mà.”

“Anh Thời Dịch là một kẻ điên, lát nữa chị gái đừng có lại gần chị Đường Mục nha.” Giang Tử An nhin không được than vãn, “Anh Thời Dịch có tính chiếm hữu siêu cao với chị Đường Mục, đến cả em còn thấy anh ấy biến thái.”

Lộ Nguyên vốn luôn trầm mặc lúc này lại mở miệng: “Đừng nghe cậu ta nói bậy, cậu ta là đàn ông, cô là phụ nữ, cô kết bạn với Đường Mục thì chẳng có vấn đề gì.”

Giang Tử An nhún vai, coi như đồng tình với lời nói của Lộ Nguyên. Quả thật, cậu là đàn ông con trai, đương nhiên không giống với phận đàn bà con gái như Sơ Tích.

Mà xu hướng tính dục của chị Đường Mục rõ ràng là nam.

Qua đôi ba lời kể của bọn họ đủ để khiến cho Sơ Tích cảm thấy Phương Thời Dịch là một kẻ nguy hiểm. Nói dễ hiểu hơn, ở cái tiểu đội này, làm gì có kẻ nào bình thường, bây giờ đến cả cô cũng thấy mình dần trở nên bất thường giống bọn họ.

Cô có sự tò mò về hai người kia, nhưng chỉ dừng ở một mức nhất định, tất cả suy nghĩ đều chỉ đặt trong lòng.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ càng ngày càng thoáng đãng, càng ngày càng hiu quạnh, không có những toà nhà cao vút mà chỉ còn lác đác một vài cây cổ thụ đứng trơ trọi ở ven đường.

Cuối cùng, cả ba người cũng đến được trạm kiểm soát.

Biển số xe của bọn họ hình như đã được báo cáo trước, sau khi máy móc rà quét một lượt liền lập tức cho qua. Dễ dàng như lấy xe ra khỏi gara chứ không phức tạp như trong tưởng tượng của Sơ Tích.

Tại cánh cửa đó, trong lúc lơ đãng, Sơ Tích liền cảm nhận được sự hiện diện của một lính gác không hề thua bọn Giang Tử An.

Ra khỏi trạm kiểm soát mấy trăm mét, từ xa nhìn qua, Sơ Tích liền thấy một chiếc xe việt dã màu đen y hệt loại mình đang ngồi.

Hai người đứng trước mũi xe dường như đã phát hiện ra bọn họ, trong đó có một người đàn ông cao lớn hiên ngang đang đứng chờ.

“A, bên đó chính là anh Thời Dịch cùng chị Đường Mục kia.” Giang Tử An kêu lên.

Edit: 21/06/2025

Beta: 12/03/2026

Chương 24, Chị phải giữ lời hứa.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Phương Thời Dịch và Đường Mục, Sơ Tích chỉ cảm thấy hai người đều rất cao.

Ngay cả khi dậy thì thêm thì cô cũng chỉ cao 168cm. Mà mắt thường nhìn qua, cô đoán Đường Mục phải cao hơn mình nửa cái đầu.

Người phụ nữ có dáng người hoàn hảo, đôi chân thon dài được giấu dưới chiếc quần jean, trên người khoác một chiếc áo khoác rộng, tóc dài được buộc gọn thành kiểu đuôi ngựa, làn da trắng nõn, mặt mày mang nét anh khí. Lúc không cười toả ra vẻ lạnh lùng xa cách ngàn dặm, khiến người ta không dám tiếp cận.

Phương Thời Dịch cao lớn chẳng kém gì Lộ Nguyên, ước chừng cao đến 2m.

“Lần này mấy người còn mang theo cả dẫn đường cơ à.” Đường Mục vừa nhìn thấy Sơ Tích còn có chút bất ngờ, quay đầu nhiu mày nhìn về phía Phương Thời Dịch, “Phương Thời Dịch, sao anh không nói chuyện này với em.”

Giang Tử An không quên giới thiệu cho cô nàng: “Chị Đường Mục, sau này chị Sơ Tích chính là dẫn đường chuyên biệt của tiểu đội chúng em.”

Phương Thời Dịch liếc mắt nhìn Sơ Tích, bình tĩnh giải thích cho Đường Mục: “Trước đó anh cũng định nói với em, kết quả lúc đấy lại bắt đầu khó chịu, đến thời điểm đó rồi ai còn nghĩ tới chuyện ấy nữa chứ.”

Hắn tùy tiện tìm một lý do, còn không quên bồi thêm vài câu: “Cũng đâu phải dẫn đường của anh, em để ý như vậy làm gì.”

Đường Mục lườm hắn một cái.

Cô nương ngừng cười với Sơ Tích: “Ngại quá, lần đầu gặp mặt tôi cũng không có quà gì tặng cho cô. Nếu có gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói với tôi nhé.”

Lời nói ảm áp khác hoàn toàn với ấn tượng ban đầu cô để lại cho người khác, giống hệt như chị gái nhà bên.

Sơ Tích lễ phép cười cười đáp lại: “Vậy làm phiền chị rồi.”

Sau khi trò chuyện một phen, hai bên đều lên xe.

Phương Thời Dịch quả thật là người trạng thái tinh thần tốt nhất trong cả nhóm, thậm chí Sơ Tích còn không cảm nhận được bất kỳ ô nhiễm gì trên người hắn.

Hắn trông có vẻ văn nhã nhưng lại mang theo vài phần tùy tiện bất kham từ sâu trong cốt tủy.

Ánh mắt hắn lúc nhìn qua cô chẳng khác gì nhìn một món đồ vật, hoàn toàn chẳng đem cô để vào mắt.

Đương nhiên, không để trong mắt mới tốt. Sơ Tích cũng không muốn lại gặp thêm vài kẻ coi trọng mình. Cuối cùng, cô dần hiểu ra vì sao Giang Tử An nói sự chiếm hữu của Phương Thời Dịch với Đường Mục khiến cậu ta phải đau đầu.

Ánh mắt của Phương Thời Dịch gần như không rời khỏi Đường Mục, tuy rằng không tiếp xúc da thịt với Đường Mục nhưng từ đầu đến cuối luôn giữ khoảng cách vô cùng gần gũi, bất kỳ lúc nào cũng có thể kéo người nọ vào phạm vi an toàn của hắn.

Lộ Nguyên tiếp tục lái xe, con đường bọn họ phải đi lần này là nơi hắn chưa từng đi qua, mất thêm vài giờ đồng hồ nhưng có thể cung cấp thêm một vài lựa chọn mới cho dị năng của hắn.

“Dị năng của lính gác Phương Thời Dịch là gì?” Xe của bọn họ đi trước, xe của Phương Thời Dịch và Đường Mục đi phía sau, cách bọn họ khoảng 10 mét, Giang Tử An đang ngồi lì bên cạnh Sơ Tích thì đột nhiên nghe thấy cô cất tiếng hỏi.

“Phân thân nha.” Giang Tử An cười như không cười nhìn cô, “Anh Thời Dịch có thể tạo ra một bản thân thứ hai, có phải rất lợi hại đúng không. Đặc biệt là mỗi lần an ủi, lần nào em nghe cũng cảm thấy rất kích thích.”

Rõ ràng là dị năng rất lợi hại, nhưng trong miệng Giang Tử An đều biến thành dục vọng hỗn loạn đầy ái muội.

Chàng trai trẻ tựa đầu vào bả vai cô, đáng thương nói: “Chị nhìn anh Thời Dịch cũng không nhận ra trạng thái của em với anh Lộ Nguyên không tốt sao? Em vốn dĩ chờ chị chủ động nhắc đến nhưng mà chị có vẻ chẳng tự giác chút nào hết.”

Cậu ta chính là kẻ không biết kiểm soát cái miệng của mình.

Sơ Tích buộc phải rời mắt khỏi cửa sổ, mím môi không đáp lại. Thực ra, cô không phải không có chuẩn bị, từ lúc biết Giang Tử An và Lộ Nguyên sẽ đi cùng mình, cô biết mình căn bản không thể trốn khỏi việc này.

Tay Giang Tử An đan vào tay cô, siết chặt lấy nhau, “Hắn là chị không quên trước đó đã hứa hẹn với em điều gì, đúng không?”

Cậu ngồi bên cạnh người phụ nữ, chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy làn da lấp ló qua khe hở quần áo, cặp vú căng đầy được áo lót màu đen ôm trọn, giống hệt với màu quần lót của cậu.

Ánh mắt của Giang Tử An mang tính xâm lược cực cao, cậu cố tình hạ giọng, giống như lần đầu tiên cậu ta tùy ý đùa bỡn cô.

Cậu nổi lên hứng thú.

Ô nhiễm trên người cũng không được khống chế tốt như trước, bắt đầu lan ra khắp khoang xe.

Tay Sơ Tích bị cậu lôi kéo đặt ở trên đũng quần đã sưng to thành một khối.

“Chị ơi, giúp em bắn ra đi mà.” Giọng nói của chàng trai trẻ khó nén được khát vọng, bàn tay đặt trên tay cô tưởng chừng có thể dễ dàng tránh thoát.

Nhưng Sơ Tích không tin mình lại trốn được.

Giang Tử An xoa mặt cô, giống như lúc Sơ Tích tỏ vẻ xin tha, hơn nữa còn mang theo chút ủy khuất, thế nhưng đôi mắt đối diện với cô chỉ có dục vọng lộ liễu: “Chị đồng ý với em rồi mà.”

Lời hứa cô đã chấp thuận trước đó hiện giờ lại bị cậu ta lời ra.

Sơ Tích im lặng gật đầu.

“Em biết chị tốt với em nhất mà.” Nụ cười của Giang Tử An thêm phần rạng rỡ, bàn tay vỗ về khuôn mặt Sơ Tích bỗng ôm lấy cổ cô, lập tức cúi xuống hôn người trong lòng.

Trước tiên, cậu liếm mút hết toàn bộ đôi môi, rồi lèn vào khoang miệng truy đuổi chiếc lưỡi của cô gái.

Sơ Tích bị hôn đến mức ngực phập phồng kịch liệt, mãi tới khi môi bị mút đến đỏ ửng mới thôi.

Hô hấp của Giang Tử An cũng gấp gáp hơn trước, cậu nóng nảy cởi áo ném sang một bên, chỉ chừa mỗi chiếc quần dài, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm Sơ Tích.

Ngón tay Sơ Tích chạm vào dây quần cậu, cô lóng nga lóng ngóng, bàn tay chưa bao giờ cởi quần áo đàn ông nên chẳng mấy thuần thục.

Vật lộn một hồi cũng cởi bỏ được dây quần, để lộ quần lót màu đen bên trong, không có vải vóc cố gắng che đậy, còn thật sưng to tưởng chừng như sắp phá tan chiếc quần để xông ra ngoài.

Bàn tay to lớn bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn, ép cô cách một lớp quần lót vuốt ve thứ dọa người, ngón tay non mềm đầy đặn chỉ xoa xoa vài cái cũng khiến cho cậu khuây khoả, sáng khoái.

Hai chân cậu tách ra, thuận tiện cho động tác của Sơ Tích, ghé sau rộng rãi, đủ chỗ cho Sơ Tích ngồi quỳ trước người Giang Tử An.

Sơ Tích không thích tư thế này, chỉ cần là ngồi, cái nào cũng không thoải mái, cảm giác không đủ không gian để hoạt động thân thể.

Cô căng da đầu, quỳ gối lên chỗ trống ở ghé sau, một tay kéo quần lót của Giang Tử An.

Chỉ mới lộ ra một khe hở, dương vật phình to liền bắn ra ngoài, hiên ngang diều võ giương oai, suýt chút nữa thì va vào mặt Sơ Tích.

Thứ đồ vật to như vậy, thật sự có thể ngậm nổi sao.

Ngón tay Sơ Tích chần chờ xoa xoa thân gậy, hơi thở của Giang Tử An đột nhiên dồn dập, giọng nói như bị thứ gì ngăn chặn ngang cổ họng, vừa nôn nóng vừa khàn khàn: “Có phải chị muốn nghẹn chết em hay không?”

Mắt thấy miệng cô đang ở trước mặt, nghĩ tới cảnh chỉ cần đâm vào là có thể tìm được vùng đất ấm áp đó là lòng cậu sốt ruột không thôi.

Sơ Tích nuốt nước bọt, ngay giây sau, tay Giang Tử An đã nắm lấy hàm dưới của cô.

“Chị đừng nuốt, để em dạy chị nên làm như thế nào ....”

Edit: 21/06/2025

Beta: 16/03/2026

Chương 25, Dạy cô khâu giao (H)

“Chị phun một ngụm nước bọt lên quy đầu trước đi.”

“Đúng vậy, chính là như vậy.”

Trong kính chiếu hậu, chàng trai trẻ cời trần, hai tay chống lên ghế. Phía trước cậu có một người phụ nữ đang quỳ, nhìn từ sau chỉ thấy bóng dáng thướt tha yếu điệu. Sự chú ý của chàng trai tập trung hết vào động tác của người phụ nữ, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt nhỏ của cô.

Nhìn thấy quy đầu quá cỡ dính một lớp nước bọt trong suốt, cậu liếm môi: “Đúng rồi, hai tay nắm lấy túi trứng.... Chị gái giỏi quá đi...”

Lộ Nguyên thu hồi tầm mắt, trầm mặc tiếp tục lái xe, một tay xoa nhẹ cần cổ.

Bàn tay còn lại siết chặt vô lăng, không định xem tiếp.

Nếu lúc này ghế phụ có người ngồi chắc chắn sẽ thấy người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên ghế lái, vẻ mặt bình tĩnh nhưng giữa hai chân lại sừng phồng một cách khác thường.

Dương vật thô dài đồ sộ của Giang Tử An đối lập hoàn toàn với cái miệng nhỏ xinh của Sơ Tích. Lông mi cong vút rủ xuống che đi đôi mắt, đôi môi mới vừa hôn mút quá đà trông cực kỳ diễm lệ, mê hồn.

“Ừm....”

Cô mở miệng, ngậm lấy dương vật dữ tợn.

Khoang miệng ấm áp quả nhiên thoải mái như cậu đã tưởng. Miệng nhỏ khó khăn nuốt lấy côn thịt, hai má nhồi đầy đến căng phồng. Cậu sắp nhịn không được muốn động eo, cắn gậy thịt vào sâu hơn nữa.

“Chị ơi.... Chị động đi...” Thấy còn một đoạn dài chưa được nuốt vào, Giang Tử An cũng không vội, giờ mới vừa bắt đầu, trước tiên cứ để Sơ Tích thích ứng dần dần đã. Mắt cậu dừng lại trên yết hầu chuyển động của Sơ Tích, quy đầu bị vách thịt bọc chặt, hận không thể bùng súng đầu hàng ngay lập tức.

Một bàn tay đặt trên tóc Sơ Tích, cậu chậm rãi kéo Sơ Tích mút lấy dương vật.

Chàng trai trẻ không có bất kỳ kinh nghiệm gì, động tác thọc vào rút ra làm nước miếng rơi xuống, khiến lông mu của cậu ướt nhẹp.

“Chị hút sướng quá.... Lại ngậm thêm chút nữa.... Đúng rồi....”

Cậu thấy rõ Sơ Tích nuốt vào càng thêm khó khăn, nhưng quy đầu lại càng xâm nhập sâu, tiến tới cổ họng nhỏ hẹp.

A, sướng quá, thật muốn làm chết cô luôn đi.

Giang Tử An ngửa đầu, bàn tay nắm lấy gáy cô, không ngừng thở dốc, đôi mắt đen kịt nhìn chăm chăm lên nóc xe, không nhìn vào đôi mắt phủ đầy hơi nước của cô.

Cánh tay nổi đầy gân xanh như thể chủ nhân của nó đang cực lực khắc chế bản thân.

“Ư.... Khụ.... Khụ....” Lỡ nuốt quá sâu, sức ép của dương vật khiến Sơ Tích ho sặc sụa.

Thân gậy thô dài bị phun ra, ướt đẫm đứng thẳng ngay trước mắt.

Giang Tử An cúi đầu, thấy khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng vì ho khan, đuôi mắt cũng đỏ một lên, chiếc lưới hồng hào mơ hồ lộ ra theo từng tiếng ho.

Cậu bỗng nhiên đưa tay, kéo Sơ Tích ngồi lên đùi mình.

Sơ Tích không kịp phản kháng, bị cậu làm cho hoảng sợ nhưng lại thấy Giang Tử An đang cởi quần áo mình, chỉ trong chớp mắt, thân hình tuyết trắng không còn một mảnh vải.

“Giang Tử An.” Lộ Nguyên nhú mày khế quát.

Thứ được ném lên giữa ghế lái và ghế phụ rõ ràng là một cái áo ngực màu đen, vất vèo ngay trên tay Lộ Nguyên. Trên chiếc áo ngực thậm chí còn mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của người phụ nữ.

Ánh mắt Giang Tử An ngừng ngay trên bộ ngực trắng tuyết của Sơ Tích, khàn giọng nói: “Anh Lộ Nguyên, em xin lỗi, anh cứ coi như em mất khống chế đi.”

Cậu thực sự không còn tâm trí chú ý tới Lộ Nguyên nữa.

Cánh tay cậu dùng sức, kéo cơ thể Sơ Tích về phía mình, bàn tay lướt từ eo xuống, đôi môi lại lưu luyến trên xương quai xanh của cô, lưu lại từng vết hôn đỏ thắm.

Sơ Tích bị hôn đến phát nhột, ngay sau đó, trời đất quay cuồng.

Cô đè trên người Giang Tử An.

“Chị tiếp tục liếm giúp em, em cũng liếm giúp chị nhé.” Tay cậu nâng mông, ngón tay vuốt ve hoa huyệt, dâm dịch dính nhớp thắm ướt lòng bàn tay.

Nói xong, cậu chuyển sự chú ý sang thân thể Sơ Tích, cánh tay vòng qua eo cô, nộn huyệt ngồi thẳng lên mặt hân.

Đầu lưỡi linh hoạt ấm áp của Giang Tử An liếm hoa huyệt kia một cái khiến Sơ Tích bị kích thích đến mềm nhũn, thân thể dâm đấng trào ra lượng lớn mật dịch, chảy xuống bao nhiêu liền bị đầu lưỡi chàng trai cuốn vào miệng bấy nhiêu.

“Bóp——”

“A ——”

Mông mềm bị bàn tay đánh vào phát ra tiếng vang thanh thúy, Sơ Tích bị đau, kêu ra tiếng.

Cặp mông bị nâng lên chừa lại một khe hở, con người Giang Tử An nhìn chằm chằm vào hoa huyết run rẩy, ngón tay đùa nghịch nói: “Chị đừng chỉ lo hưởng thụ, đừng quên cũng phải liếm cho em đầy nhé.”

Khuôn mặt Sơ Tích hết hồng lại trắng, cô thẹn thùng, không muốn thừa nhận là mình đang hưởng thụ.

Nhưng dâm thủy róc rách lại thành thật hơn nhiều so với người phụ nữ, từng dòng từng dòng chảy xuống.

Tay cô sắp chạm vào gậy thịt một lần nữa thì lại phát hiện cơ thể không chịu sự kiểm soát của bản thân.

Ngón tay non mịn thuần thực xoa nhẹ trứng dái, cô chủ động cúi người từ từ liếm, cái miệng nhỏ ngậm lấy một viên trong đó, mút đến khi ướt đầm dề mới đổi thành viên khác.

Vòng eo chủ động áp xuống, mông thịt bị bàn tay mạnh mẽ bẻ ra, ánh mắt người đàn ông thậm chí còn thấy cúc hoa co rút nhẹ nhàng.

“Em sẽ dạy chị trước, lần tới chị sẽ biết thôi.” Đầu lưỡi và ngón tay của Giang Tử An cùng nhau tấn công, cậu liếm âm để nhô lên, ngón tay cắm vào trong dâm huyết, chặm rãi moi lõng.

Động tác bú mút vào của người phụ nữ không còn ngưng nghỉ, mỗi một bước đều có thể dễ dàng liếm đến vị trí nhạy cảm của cậu. Giang Tử An nheo mắt, ngón tay thọc vào rút ra ngày càng nhanh.

Trên quy đầu quá cỡ, chiếc lưỡi nhỏ liên tục liếm xung quanh, thỉnh thoảng mút lấy mã mắt, Giang Tử An lại khống chế cô nuốt lấy cả cây côn thịt, cổ họng chật hẹp mang đến khoái cảm lạ thường, làm cậu sướng phát điên.

Cậu di chuyển, vòng eo dẻo dai liên tục đâm sâu, từ từ khai phá miệng nhỏ ướt đầm, trứng dái bạch bạch va chạm với đôi môi người phụ nữ, tựa như muốn chen vào cho bằng được.

Miệng lưỡi cậu cũng không ngơi nghỉ, mút mạnh lấy dâm huyết, đầu lưỡi bắt chước động tác thọc vào rút ra của côn thịt, nhẹ nhàng đẩy Sơ Tích đạt tới cao trào.

Dâm thủy phun ra ướt đầm mặt Giang Tử An, cậu liếm môi, cảm nhận từng cơn khoái cảm từ do Sơ Tích mang lại, nói: “Em biết từ lâu chị là đồ dâm đăng, mới liếm một chút đã cao trào.”

Cậu thích nói những lời dâm mỹ như vậy, mỗi lần nhắc tới là thân thể Sơ Tích càng thêm hưng phấn.

Dương vật được liếm láp, bú mút sáng khoái đến cực hạn cũng không nhẫn nại thêm được nữa. Cô cúi đầu, để gậy thịt cắm sâu vào trong, một lượng lớn tinh dịch phun vào trong cổ họng, kích thích nơi đó không ngừng mấp máy.

Edit: 23/06/2025

Beta: 18/03/2026

Chương 26, Anh cũng muốn làm tình với chị ấy đúng không (H)

Trong khoang xe toàn tiếng ho khan, sau khi thoát khỏi khống chế, Sơ Tích che miệng, quỳ gối ở ghế sau, thân thể phập phồng vì ho.

Tinh dịch bắn vào cổ họng bị nuốt xuống hơn phân nửa, chỉ có một chút dính bên khé miệng.

“Nước.....” Cơn ho khan khó lắm mới dịu lại, Sơ Tích mở miệng bảo Giang Tử An đưa nước từ bên kia qua đây để cô uống cho dịu lại.

Ánh mắt Giang Tử An tối sầm xuống, có vẻ như cậu ta bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó rất thú vị, cầm lấy nước Sơ Tích muốn uống, rót vào miệng, tự mình uống trước hơn phân nửa.

Sau đó, cậu cười tủm tỉm ôm Sơ Tích vào lòng: “Nếu chị muốn uống thì dùng miệng của em mà uống.”

Cậu nhìn đôi môi mím chặt của cô, quơ quơ bình nước, đổ hết phần nước còn lại vào miệng mình, chu môi về phía Sơ Tích.

Nếu không thuận theo, không biết cậu ta sẽ bày thêm trò gì nữa.

Tay cậu vẫn ôm chặt lấy cô, đôi mắt đen tràn đầy ý cười cùng vẻ chờ mong, dường như đây chỉ là đề nghị hết sức bình thường.

Sơ Tích nhìn chằm chằm vào cậu một hồi, do dự ngời lên người cậu.

Không ngờ rằng, đôi mắt Giang Tử An bỗng nhiên nheo lại, nửa thân người đang quỳ lại nhô lên, tay nhỏ đỡ lấy dương vật nhắm vào dâm huyết, chạm rã ngồi xuống, bao trọn lấy gậy thịt.

Cậu không đợi Sơ Tích kịp phản ứng đã chủ động đè xuống, bàn tay đỡ lấy mặt cô, hung hăng áp môi lên cái miệng nhỏ nhắn của người phụ nữ.

Dòng nước tuôn ra từ đôi môi cậu, Sơ Tích buộc phải há miệng nuốt vào.

Cậu lại cố tình không cho cô, Sơ Tích phải chủ động quán lấy lưỡi cậu mới bằng lòng bỏ qua.

“Uhm ư... A.... A....” Tiểu huyết non mềm ngòì trên gậy thịt bị người đàn ông mãnh mẽ va chạm, hai bàn tay nắm chặt lấy vòng eo, đong đưa lên xuống.

Khoái cảm tê dại tràn ra từ nhục huyết, mới một chốc, Sơ Tích đã bị làm đến thờ gáp.

Hai bầu ngực no đủ bị ép vào ngực cậu, cặp đào trắng nõn thỉnh thoảng bị nhấc lên rồi lại thả xuống.

“Chậm một chút..... A..... ĐỪNG.....”

Dù ở tư thế ngòì cũng không ảnh hưởng đến tốc độ vận động của Giang Tử An. Côn thịt thô to dùng sức cắm vào rồi rút ra, tiểu huyết phấn nộn liên tục phun dâm thủy, chỉ lát sau, dưới thân hai người đã ướt đẫm.

“Chậm một chút thì làm sao chị sướng được?” Giang Tử An thờ hỏn hỏn, ngón tay sờ đến hỏm eo của Sơ Tích, cất giọng trêu chọc, “Người ta hay nói, phụ nữ có hỏm eo thường có nhu cầu tình dục cao, chị cũng thế đúng không? Dâm huyết lúc nào cũng ngập nước như vậy mà.”

Người phụ nữ dưới thân bị chàng trai cắm đến hỏn phi phách tán, khoái cảm chỏng chất khiến Sơ Tích chỉ biết mơ màng lác đầu. Quy đầu dâm chọc, chà đạp dâm huyết mẫn cảm. Nữ trên nam dưới vốn cắm vào rất sâu, cậu còn không thương tiếc, cắm cả cây vào sâu bên trong.

Dâm dịch trơn trượt ướt át trở thành chất bôi trơn, càng thuận tiện cho cậu ra vào. Giang Tử An cắm tới miệng tử cung, mưu đồ phá tan tầng bảo vệ này.

“A..... Sâu quá..... ĐỪNG mà.....”

Miệng người phụ nữ hé mở, không ngừng ngân nga rên rỉ, thân dưới bị đâm phát ra tiếng vỗ bạch bạch, nơi nơi đều thoang thoang mùi hương dâm mĩ. Cơ thể Sơ Tích rã rời, đôi tay bất lực bám lấy vai cậu, khó nhọc thờ dỏc theo từng chuyển động của Giang Tử An.

Hoa tâm nhiều lần bị quy đầu kích thích, tàn phá đến cao trào, Sơ Tích sung sướng muốn chết, đầu óc trống rỏng.

“A ha....”

Giang Tử An đè thân thể Sơ Tích xuống giữa ghế lái và ghế phụ, mái tóc dài xoã ra cạnh tay Lộ Nguyên, hấn chỉ cần cúi đầu là sẽ thấy gương mặt cô gái bị làm đến ý loạn tình mê và cả những dấu vết mờ ám lưu lại trước ngực.

Bầu ngực đong đưa theo từng cú va chạm, núm vú hồng hào sưng to, mời gọi người ta tiến đến thưởng thức.

Lộ Nguyên tiếp tục nhúu mày cảnh cáo: “Giang Tử An!”

Giang Tử An vẫn cứ tiếp tục, ở góc độ này, cậu có thể bắt trọn được mọi sắc thái của cô, “Em biết rồi, anh cũng muốn làm chị ấy có đúng hay không. Đợi lát nữa để em lái xe cho.”

Lúc này vốn dĩ không thể dừng lại được.

Cảm giác tê dại đến tột cùng lan ra khắp thân thể, cả người Sơ Tích bỗng nhiên căng cứng, cô gắt gao cắn chặt môi dưới nhưng không thể kiểm soát được cơn co rút.

Miệng dưới lại cao trào thêm một lần nữa, co chặt đến mức Giang Tử An sắp chịu không nổi.

Cậu thúc mạnh mấy chục lần vào nơi chặt chẽ đó, hạ bộ co rút, giữ chặt eo cô, bắn đầy vào trong hoa huyết.

Rõ ràng không mặc thứ gì nhưng toàn thân Sơ Tích bị làm đến mức toát mồ hôi, từng sợi tóc và cả thân thể đều ướt nhẹp.

Chỗ giao hợp được Giang Tử An cầm khăn ướt lau qua, cậu nhìn tinh dịch trào ra từ hoa huyết, thấy đáng vẻ mềm nhũn dựa vào ghế sau của Sơ Tích liền cúi xuống hôn cô mấy cái.

“Chị thơm quá.”

Sơ Tích đến sức để trọn mắt cũng không có, nhưng cô lại nghe thấy tiếng quần áo sột soạt cọ vào nhau.

Nhìn lên đã thấy Giang Tử An mặc xong quần áo, cả người tinh lực tràn trề, may mắn không chút hề hấn gì.

Cậu cười cợt hỏi Lộ Nguyên: “Anh Lộ Nguyên, có cần em lái xe giúp anh không?”

Lộ Nguyên ngẩng đầu nhìn cậu, chiếc xe chuyển hướng về phía lề đường bên phải rồi ngừng lại.

Phương Thời Dịch đi theo phía sau bọn họ nhìn thấy cảnh này bèn nhướng mày. Hắn thấy Lộ Nguyên bước xuống từ ghế lái, Giang Tử An lại đi từ ghế sau lên ghế trước, chỉ cần liếc mắt là thừa biết đã xảy ra chuyện gì.

“Bảo bối, em nhìn xem, bọn họ xấu xa cỡ đó luôn kìa, ở trên xe cũng không buông tha cho người ta.” Hắn tỏ vẻ chính trực.

Nhìn kỹ mới thấy, trên ghế lái là một người giống hần y như đúc, còn hắn đang ngồi ở ghế sau, Đường Mục gối lên đùi Phương Thời Dịch, tay hắn lơ đãng đùa nghịch mái tóc của người phụ nữ.

“Phương Thời Dịch, anh đừng quấy em, ngày hôm qua em mệt sắp chết rồi đây này.” Đường Mục ngẩng đầu nhìn người trước mặt, sau đó lại ngáp một cái, “Anh muốn cũng không ít đâu.”

Phương Thời Dịch đương nhiên biết dưới lớp quần áo của người phụ nữ đang nằm trong lòng hắn rốt cuộc là đáng vẻ như thế nào.

Dấu hôn dày đặc gần như phủ kín thành từng mảng, hoa huyết bị hắn làm đến sưng huyết, tinh dịch rót vào đầy ắp. Ngày hôm qua hai người làm bốn năm lần, mãi đến khi cô ngủ thiếp đi vì mệt.

Hắn lấy quần áo đắp lên người cô: “Được rồi, anh không quấy rầy em nữa, lát nữa tới nơi anh sẽ gọi em.”

Edit: 25/06/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 27, Dâm thủy chảy ròn ròn (H)

Xe phía trước tiếp tục lăn bánh, chiếc xe theo sau xe duy trì khoảng cách chừng năm sáu mét.

Sau khi Lộ Nguyên bước chân ngồi vào khoang sau xe, hàng ghế vốn rộng rãi nháy mắt trở nên chật chội.

Cơ thể to lớn, đầy sự áp đảo của hắn ngay lập tức ghi xuống. Dục vọng đen tối không hề che giấu, trực tiếp biểu lộ ra ngoài mặt.

Vừa lên xe, hắn liền cởi dây quần, để lộ đôi chân thon dài, rắn chắc.

Sơ Tích bắt lực ngồi dựa vào một góc.

Khi cánh tay Lộ Nguyên vươn tới, kéo cô lại gần, hắn nhận ra sự run rẩy khê khàng của cô.

Không phải vì không chịu nổi việc làm tình mà là run rẩy do sợ hãi.

Hiển nhiên, làm một lần với Giang Tử An đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Lộ Nguyên nhíu mày, đôi mắt đen u ám nhìn chăm chăm cô.

Toàn thân cô tràn đầy vẻ kháng cự và đề phòng, có lẽ cô biết xin tha cũng vô dụng nên chỉ cắn răng không phát ra tiếng, mắt cũng không thèm nhìn hắn.

Hắn bỗng nhiên không còn ý tưởng cắm ngay côn thịt vào tiểu huyết của cô.

Lộ Nguyên chậm rãi đề lên người Sơ Tích, kéo hai chân đặt bên hông mình, làm hoa huyết lầy lội cọ vào dương vật của hắn.

Cứ thế cụp mắt xuống, thờ ơ dùng côn thịt cọ vào cô.

Sơ Tích khó khăn chịu đựng hắn, bộ ngực vạm vỡ, săn chắc của Lộ Nguyên cực kỳ nặng, chỉ đề phân nửa lên người cô nhưng cũng đủ để khiến Sơ Tích cảm thấy khó thở.

Tuy nhiên, hắn không trực tiếp đi vào làm cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

Dương vật thô dài, dữ tợn chỉ phe phẩy, vuốt ve bên ngoài miệng huyết mà vẫn chưa tiến vào hoàn toàn, cô cảm giác được hoa huyết đã động tình.

Cánh hoa non mềm càng thêm mẫn cảm, mới tùy tiện cọ xát vài cái mà âm thủy chảy ra đã làm ướt côn thịt của Lộ Nguyên.

“Ừm....”

Tiếng hừ nhẹ khẽ khàng như mèo kêu.

Lộ Nguyên nghe cô rên đến phát nứng, hắn cắm vào một phần nhỏ, mị thịt non mềm mút chặt lấy kia quy đầu đỏ tím, quả thực sướng khoái muốn chết.

Kiểu cắm như không cắm thế này vừa tê lại vừa đã, khác với khoái cảm khi trực tiếp cắm vào, mang theo chút tê dại khiến hắn lòng hần nóng như lửa đốt.

Cơ bắp toàn thân căng chặt như cục đá, Lộ Nguyên nín thở, giúp âm huyết từng chút nuốt lấy côn thịt phủ đầy gân xanh.

Hoa huyết mới bị giày vò một hồi vẫn cực kỳ mềm mại, ngoại trừ lúc cắm vào có phần khẩn trương thì đến khi quy đầu hoàn toàn chìm vào hoa huyết chật hẹp, âm huyết dưới thân cô bắt đầu nóng ran, ngoan ngoãn ngậm lấy dương vật.

Đột ngột tiến vào đường hầm ấm nóng, côn thịt Lộ Nguyên bị cắn chặt, chưa di chuyển đã cảm nhận thấy huyết thịt run rẩy co thắt.

Hắn thông thả đong đưa eo làm côn thịt không ngừng khuấy động trong hoa huyết, nước sốt nhỏ ra tạo thành âm thanh dính nhớt, ướt át đầy mị hoặc.

“Ừm.... Hừ.... Ha....”

Cô hé miệng nhỏ, khẽ rên rỉ, đôi mắt khép hờ đầy vẻ hưởng thụ.

Lộ Nguyên nhìn ngắm đuôi mắt và khuôn mặt đã nhuộm hồng của Sơ Tích.

Cô thích kiểu này.

Sơ Tích quả thực càng thích tốc độ thọc vào rút ra chậm rãi như nước chảy thế này, tuy rằng dương vật to lớn của Lộ Nguyên lấp đầy nhục huyết đến căng trướng nhưng tốc độ của hắn rất chậm.

Như thể đang e ngại điều gì đó.

Cô không biết hắn do dự vì lý do gì, nhưng chính điều đó lại khiến cô cảm thấy vi diệu. Mỗi một lần cọ xát đều chậm rãi đến tê dại, như là những dòng điện nhỏ chạy qua thân thể.

Tay cô không chống trước ngực hấn nữa mà ôm lấy người đàn ông.

Lông mày Lộ Nguyên dần giãn ra.

Chút kiên nhẫn ít ỏi cũng tăng lên, tuy rằng mạnh mẽ ra vào sung sướng hơn nhiều nhưng nghĩ đến dáng vẻ kháng cự, bài xích của Sơ Tích khi hấn mới mở cửa so với hiện tại lại trái ngược hoàn toàn.

Hai gương mặt tương phản mãnh liệt của cô khiến hấn đờ xuống ham muốn đẩy nhanh tốc độ trong lòng.

Lộ Nguyên chống tay bên cạnh Sơ Tích, duy trì tư thế mang lại cảm giác khuây khoả cho cô, chín nông một sâu, hết cắm vào rồi lại rút ra.

Nhìn thấy sắc mặt của cô dần thả lỏng, động tác của hấn mới từ từ nhanh hơn.

Ngay lập tức, cánh tay trắng nõn ôm chặt lấy hấn, cặp vú căng đầy tì sát lên ngực hấn, xúc cảm non mềm như đậu hũ khiến hấn thoải mái đến ngây ngất.

Dâm huyết của Sơ Tích đã sớm bị làm đến vừa tê vừa sướng, hấn mới tăng thêm chút lực độ liền cao trào.

Lộ Nguyên cũng không nghĩ cô cao trào nhanh như vậy, số lần đưa đẩy còn không bằng một nửa so với trước kia mà cô đã ôm chặt lấy hấn, cả người run rẩy lên đỉnh.

Dâm thủy trong suốt phun lên quy đầu, khoái cảm từ hạ bộ lan dọc theo xương cột tới từng thớ cơ bắp.

Cuối cùng, hấn chẳng thể tiếp tục diễn vai người tốt, cứ ghì chặt lấy cô, hung hăng đâm cắm.

*

Lúc này, Giang Tử An mới hiểu cảm giác của Lộ Nguyên khi nhìn cậu và Sơ Tích làm tình qua kính chiếu hậu.

Chiếc gương sáng bóng phản chiếu chân thực toàn bộ cảnh tượng phía sau.

Làn da trắng mịn của Sơ Tích tạo thành sắc thái tương phản với nước da màu lúa mạch của Lộ Nguyên. Thân thể nhu nhược, mảnh khảnh của người phụ nữ trái ngược hoàn toàn với dáng người mạnh mẽ, cơ bắp của người đàn ông.

Hai cẳng chân tinh tế xinh đẹp giương cao, ngón chân cuộn tròn vì căng thẳng quăn bên hông người đàn ông. Mỗi một chuyển động đều khiến đường cong cơ bắp trên mông của hấn lại ẩn hiện nhịp nhàng.

Tuy cậu không nhìn thấy chỗ giao hợp giữa hai người nhưng lại nhìn rõ thân thể đong đưa, quăn quýt của cả hai.

Khung cảnh cực kỳ gợi cảm phô bày trước mắt.

Thế nhưng, thứ khiến cho người ta chịu không nổi chính là tiếng rên rỉ mờ ám, gợi tình giữa hai người.

Khi bị va chạm đến điểm mẫn cảm, tiếng Sơ Tích ngâm nga kêu khóc hoà cùng tiếng nước bạch bạch mỗi lần thọc vào rút ra, thậm chí là tiếng anh Lộ Nguyên trầm giọng rên rỉ gợi cho cậu khoái cảm sung sướng đến nhường nào.

Dục vọng mới được phóng thích lại có xu hướng ngóc đầu trời dậy.

Cậu thất thần lái xe suốt một đoạn đường, trong lòng vẫn âm ỉ một ngọn lửa, mãi không thể dập tắt.

Sau khi Lộ Nguyên xong việc, Giang Tử An một khắc cũng không thể nhịn muốn đổi chỗ ngồi với hắn.

“Anh Lộ Nguyên, đừng như vậy chứ! Em không lái nổi nữa rồi.”

Lộ Nguyên dùng quần áo quần chặt lấy Sơ Tích đã bị mình làm đến mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Giang Tử An: “Cậu muốn đổi để làm gì.”

Hiển nhiên, Lộ Nguyên không tin Giang Tử An sẽ an phận.

Giang Tử An mở miệng nhưng chẳng thốt ra được câu gì. Đúng vậy, đến chính cậu còn không tin mình sẽ ngoan ngoãn đi.

Cậu chỉ hận không thể đại chiến thêm hai, ba hiệp nữa là.

Edit: 26/06/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 28, Dị chủng ở thành phố Y

Tới khi Sơ Tích tỉnh lại từ giấc ngủ sâu đã là đêm khuya.

Chiếc xe việt dã màu đen xe đã ngừng lại, ánh lửa trại đỏ rực xuyên qua khung cửa sổ hắt lên gương mặt cô khiến Sơ Tích vô thức nhìn sang.

Bên ngoài xe, bốn người nhóm Giang Tử An đang ngồi quây quần cạnh nhau.

Thấy cô tỉnh lại, cả đám người đồng thời nhìn về phía cô.

Giang Tử An đứng dậy chạy đến trước cửa xe, mở cửa hỏi: “Chị dậy rồi à ? Dậy rồi thì xuống dưới ăn một chút gì đi.”

Cô mơ mơ màng màng ngủ suốt cả ngày.

Cúi đầu nhìn lại, quần áo trên người không biết đã được mặc cẩn thận từ khi nào.

Dạ dày đang kêu gào kháng nghị, cô xoa phần bụng xẹp lẹp, bước xuống từ trên xe.

Ngoài dự đoán, bữa tối vô cùng phong phú, tuy là đồ tiện lợi nhưng thịt, rau, thức uống đều đủ cả, nếu không phải biết trước bọn họ tới đây là để dọn dẹp khu ô nhiễm, cô còn tưởng cả nhóm tới cắm trại.

“Còn 2 ngày nữa chúng ta sẽ đến nơi.” Lộ Nguyên lấy ra một tấm bản đồ, đưa cho Sơ Tích.

Sơ Tích nhận lấy, cúi đầu nhìn, đây là bản đồ thành phố Y, bên trên có 2 khu vực được đánh dấu bằng bút đỏ, phần lớn thành phố được tô màu đen đậm nhạt khác nhau.

“Đây là tình trạng ô nhiễm hiện nay của thành phố Y. Vùng màu đen chính là khu vực bị ô nhiễm hoàn toàn, màu càng đậm nghĩa là mức độ ô nhiễm càng nặng.”

“Thành phố Y có thảm thực vật phát triển, dị chủng lần này kết hợp với đặc tính ấy, tiến hành dung hợp với thực vật ô nhiễm. Đã có rất nhiều lính gác từng đến đó báo cáo lại rằng toàn bộ khu vực đều bị thảm thực vật bao phủ. Hơn nữa không thấy có người sống sót, theo suy đoán chủ quan của tôi, thành phố Y ít nhất đã có một phần ba dân cư bị thiệt mạng.”

Lộ Nguyên giải thích sơ lược về tình huống hiện tại, mặt mày nghiêm túc, ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt đen, ngữ điệu trầm ổn đáng tin cậy.

“Hai người nhóm anh Lộ Hách sẽ tiến vào từ hướng này, còn chúng ta sẽ đi vào từ đây.” Ngón tay chỉ vào chấm đỏ trên bản đồ, ánh mắt hướng về phía Phương Thời Dịch, “Hai dẫn đường cần tôi hoặc anh bảo vệ, một khi gặp phải phiền toái, tôi sẽ mang hai bọn họ đi trước.”

Hiển nhiên, Phương Thời Dịch hoàn toàn nhất trí với Lộ Nguyên về vấn đề này, hẳn không đưa ra ý kiến khác, gật đầu.

“Chúng ta cần phải tìm được trung tâm ô nhiễm, trước mắt có thể đưa ra kết luận đại khái rằng dị chủng lần này ở hình thái thực vật, hình dáng cụ thể lớn hay nhỏ chưa biết, nhưng biết năng lực của chúng là tạo ra sương mù và giải phóng bào tử làm tăng mức độ ô nhiễm. Lính gác cấp B có thể chịu đựng được khoảng 15 phút, lính gác cấp A là 30 phút.”

“Theo dự đoán ban đầu, lính gác cấp S có thể trụ được tầm 1 tiếng đồng hồ.”

Tuy rằng thời gian trông có vẻ dài, nhưng nhìn qua diện tích của thành phố Y sẽ biết một giờ còn lâu mới đủ.

“Cho nên....” Lộ Nguyên chuyển ánh mắt sang Sơ Tích, “Mỗi người phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất có thể trước khi tiến vào.”

Điều này có nghĩa là gì, mọi người không cần nói cũng biết.

Sơ Tích cúi đầu nhìn tấm bản đồ, khẽ gật đầu.

Thông qua lời nói của Lộ Nguyên, cô đã biết vì sao lần này bọn họ lại đem cô đi cùng. Không những vậy, điểm đỏ mà họ đã đánh dấu, rõ ràng đã bị tô thành màu đen đậm.

Hiển nhiên, lần này bọn họ phải đi vào khu vực ô nhiễm rất nặng.

Sơ Tích chưa từng nhìn thấy dị chủng, cho dù là ở khu Vũ thành do chịu ảnh hưởng của dị chủng mà bị phá hủy toàn bộ thì lúc ấy, cô cũng chỉ thấy nhà đột nhiên sập xuống, bản thân cô và em gái bị chôn vùi bên trong đồng phế tích, chung quy lại vẫn chưa tận mắt gặp qua.

Cùng lắm là nhìn thấy dáng vẻ khiến người ta phải sợ hãi ở trên tin tức, dị chủng dung hợp với đủ các loại gien mang diện mạo kỳ dị, năng lực đặc biệt, chẳng khác nào loài quái vật do thiên nhiên tạo ra.

Cô vốn tưởng rằng mình sẽ vô cùng sợ hãi nhưng trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh.

Sau khi Lộ Nguyên giải thích xong cho hai dẫn đường, liền qua một bên bàn bạc thêm với Giang Tử An và Phương Thời Dịch về việc bọn họ cần làm.

Sơ Tích giơ tay về phía ngọn lửa, cảm nhận hơi ấm lan toả thì thấy Đường Mục lôi từ trong túi ra một viên kẹo, đặt vào tay cô: “Cho cô này.”

Sơ Tích lấy lại tinh thần, nhìn về phía cô ấy, Đường Mục cười cười: “Trông dáng vẻ của cô giống như lần đầu tiên đi thực nhiệm vụ cùng lính gác nhỉ.”

Đường Mục không hiểu rõ Sơ Tích nhưng nhìn vẻ ngờ ngác, bỡ ngỡ của cô lại khiến cô nàng nhớ tới mình của trước kia: “Đi theo bọn họ không nguy hiểm đâu, chỉ có điều số lần an ủi sẽ nhiều hơn một chút, suy cho cùng, nhiệm vụ được phân cho bọn họ đều là khu vực bị ô nhiễm khá nghiêm trọng.”

Sơ Tích không hề nghi ngờ với năng lực của nhóm Giang Tử An. Tuy rằng, trước mặt cô, bọn họ không có nhiều cơ hội để phô diễn nhưng chỉ vài lần là đủ để cô nhận ra sức mạnh của họ.

Đêm đó, cảnh tượng Lộ Nguyên mang theo Giang Tử An bất ngờ xuất hiện trong phòng ngủ vẫn rõ mồn một trong ký ức của cô.

Có lẽ là do hiếm khi nhìn thấy dẫn đường đi chung với tiểu đội, cũng có thể vì Sơ Tích đã trở thành dẫn đường chuyên biệt của tiểu đội Thâm Uyên nên Đường Mục đã kể cho Sơ Tích rất nhiều chuyện về dẫn đường.

Tất cả đều là những tình huống có thể xảy ra trong lúc làm nhiệm vụ, sau cùng, điều Sơ Tích nhớ rõ nhất là phải chăm chỉ rèn luyện thân thể.

Cho dù có lính gác bảo vệ nhưng khó mà tránh khỏi sự cố bất ngờ sẽ xảy ra.

Dù là ai cũng không thể chắc chắn rằng chuyện ngoài ý muốn sẽ không xảy ra trên người mình.

Sơ Tích rất tán thành với quan điểm này.

Đợi đến khi đám Giang Tử An bàn bạc xong, khi quay trở về liền thấy Đường Mục và Sơ Tích vô cùng thân thiết. Sơ Tích thậm chí còn dùng nguyên liệu nấu ăn dư lại để nấu một nồi chè cho Đường Mục.

“Em nấu ăn ngon quá.” Đường Mục nhìn hành động thuần thục của Sơ Tích liền biết chắc cô thường xuyên nấu nướng.

Sơ Tích cười cười: “Bởi vì em là người chăm sóc cho em gái em mà.”

Những kỹ năng cực kỳ phổ biến ở khu người thường lại trở thành việc chẳng đến tay cô trong khu vực của dẫn đường và lính gác. Thấy Đường Mục hiền lành, lại thích ăn đồ ngọt nên cô mới thử làm một chút.

“Em gái à, có người nhà thật tốt. Bây giờ cô bé đang ở khu trung tâm thành phố hả?”

Sơ Tích gật đầu: “Em mới vừa chọn xong trường học cho con bé, trường học ở trung tâm thành phố đều khá ổn.”

Đường Mục đang định nói chuyện lại thấy bọn Phương Thời Dịch đang đi tới, lập tức gọi: “Mau tới nếm thử xem, tay nghề Sơ Tích đỉnh lắm, chè này siêu ngon luôn.”

Động tác của Giang Tử An là nhanh nhất, múc luôn một chén nếm thử.

Hương vị thơm ngon lan toả trong miệng, chỉ vài miếng là uống hết một chén.

Một nồi chè to dùng, ba người đàn ông vừa ngồi xuống đã cạn sạch.

Gương mặt Giang Tử An sáng bừng, quay sang nhìn Sơ Tích, ánh mắt dán chặt lên người cô: “Tay nghề của chị tốt như vậy sao từ trước đến giờ không ai biết vậy.”

Edit: 01/07/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 29, Chị ấy nói muốn em với anh cùng làm chị ấy (H)

Bọn họ chưa thân quen đến mức phải giải thích chuyện này với nhau.

Sơ Tích không hỏi thêm.

Cơm nước xong, trong lúc Sơ Tích còn nghĩ đã đến giờ nghỉ ngơi, cô lại phát hiện Phương Thời Dịch và Đường Mục lên xe nhưng không phải để nghỉ ngơi mà hai người mở máy, lái xe tới vị trí xa hơn.

Trong khi Sơ Tích còn ngơ ngác đứng nhìn, thân thể cao lớn nóng rực dán vào lưng cô: “Chị nhìn xem, anh Thời Dịch với chị Đường Mục đều nhường lại không gian riêng cho chúng ta đó.”

Lúc bấy giờ, cô mới nhận ra vì sao họ bỗng nhiên lại rời đi.

Cánh tay duỗi ra từ phía sau, bàn tay thon dài của chàng trai vươn tới, cách một lớp quần áo, dừng lại trên ngọn núi đồi của cô gái, khẽ thì thầm: “Chị ơi.”

Cô nhú mào, không nhịn được cao giọng lên, khó tin hỏi: “Hôm nay ở trên xe không phải đã làm hai lần rồi sao?”

Cô vốn tưởng rằng, làm thêm lần nữa cũng là chuyện của ngày mai chứ.

Giang Tử An chỉ dùng kia thân dưới cọ vào cô, dương vật nóng bỏng đặt trên mông Sơ Tích.

Cậu cúi đầu, hôn lên tóc mai cô gái, hơi thở nóng cháy phun lên vành tai cô: “Đây đều là chuyện của ban ngày, chị nhìn em xem, có phải em vẫn còn ô nhiễm đúng không, hôm nay ngày mai đều phải làm mới có thể đạt tới trạng thái mà anh Lộ Nguyên yêu cầu, đúng chứ?”

Ngón tay thon dài lướt từ đồi núi trập trùng, dọc theo cằn cỗi trắng muốt rồi dừng lại trên đồi mồi căng mọng, ngón cái mập mờ vuốt ve.

Không để cho Sơ Tích tức giận đáp trả, bàn tay kia đã xoa mặt cô lại, trước khi cô kịp mở miệng nói chuyện, Giang Tử An đè cô xuống cửa xe, hôn thật sâu.

Cậu hôn vừa gấp gáp vừa thô bạo, dồn dập thờ dốc, như thực khách tham lam muốn vắt kiệt từng giọt tinh túy cuối cùng của trái cây, nước bọt trong miệng bị cậu nuốt vào liên tục, mãi đến khi cổ Sơ Tích mỏi rã rời, chiếc lưới cũng ê ẩm thì cậu mới buông tha.

Ngay sau đó, cậu ấn cô đè lên trước cửa xe, chiếc quần không biết do ai mặc cho cô cũng bị lột xuống, mông thịt tròn trịa nẩy ra ngoài, ăn trọn một bàn tay của cậu.

“A.....”

Mông đào trắng nõn lập tức xuất hiện vết đỏ ửng.

Bàn tay to mạnh bạo tách mông cô ra, dương vật thô cứng nóng cháy đứng thẳng, trực tiếp cắm lút cán tiến vào giữa khe thịt.

Giang Tử An thở hổn hển vài tiếng, cười: “Tiểu huyết của chị không cần dạo đầu đã ướt đầm rồi này.”

Dương vật ngoại cỡ vừa tiến vào đã bị dâm huyết ướt át mút chặt mà không gặp chút trở ngại nào. Cậu còn định chậm rãi đưa đẩy vài cái để Sơ Tích kịp chuẩn bị, không ngờ chẳng cần làm mấy chuyện thừa thãi này.

“A.... Sâu quá.... Lui ra chút đi...”

Cậu cắm tới gốc dương vật, hai trái trứng đập vào miệng huyết, quy đầu đâm mở cửa tử cung, ngẫu nhiên chuyển động một hồi cũng khiến cô run rẩy.

Hô hấp của Giang Tử An có chút hỗn loạn, đôi tay nắm lấy đùi người phụ nữ, động eo tiến về phía trước: “Không lùi, hôm nay em thấy chị bị anh Lộ Nguyên làm thoải mái lắm đúng không.”

Dâm huyết chặt khít này siết cậu sướng điên.

Hai tay Sơ Tích bám vào phía trước cửa sổ xe, mộng bị Giang Tử An khống chế, hai bầu ngực mềm nhũn liên tục cọ sát vào mặt kính.

Giang Tử An cứ giữ nguyên tư thế đó cắm cô mấy chục cái, quần áo trên người Sơ Tích bị vén lên, lộ ra vòng eo thon thả.

Mông cô run rẩy, kiễng chân lên muốn né tránh dương vật hung hãn đang thọc vào rút ra liên tục lại dễ dàng bị chàng trai đè xuống.

“Sao lại trốn...?” Giang Tử An hơi bực mình, “Em thấy hôm nay chị chủ động phối hợp với Lộ Nguyên lắm cơ mà.”

Sao đến phiên cậu lại không chịu thuận theo thế này.

Cứ một mực phải để cậu khống chế mới chịu làm à?

Sơ Tích bị cậu tàn nhẫn cắm mạnh vài cái liên tiếp, hai chân sắp nhũn ra, vàng trán đáng thương tì lên cửa sổ xe, thở không ra hơi. Vì vừa mới ăn xong nên khuôn mặt nhỏ trắng nõn hồng nhuận, bấy giờ càng nhuộm thêm vài phần xuân sắc.

“Quá nhanh..... ĐỪNG..... A.....”

“Chị phải rèn luyện nhiều mới đúng. Mới làm có vài cái đã không chịu được, sau này làm sao an ủi cho bọn em?” Cậu thở hổn hển, vừa làm vừa nói, mắt đen chuyển hướng nhìn về phía Lộ Nguyên đang dọn dẹp đồ ở phía bên kia lửa trại.

“Có phải chị muốn em với anh Lộ Nguyên cùng nhau làm chị đúng không.” Cậu vừa chọc ghẹo Sơ Tích xong liền cảm nhận rõ tiểu huyết cô co chặt lại, tựa như phải chịu kích thích vô cùng khủng bố.

Cậu hít sâu một hơi, đầu lưỡi chống lên hàm trên mới không bị kẹp đến bắn ra.

Dâm quá.

Giang Tử An nhẹ nhàng nhấc hai chân cô lên, dùng tư thế như ôm trẻ con đi tiểu, bế Sơ Tích đi thẳng tới chỗ Lộ Nguyên.

Dưới ánh lửa sáng ngời, chỗ giao hợp của hai người rõ mồn một, dương vật dử tợn lên xuống đảo lộng hoa huyết, căng ra thành đường cong lớn.

“Anh Lộ Nguyên, chị Sơ Tích nói muốn anh với em cùng nhau làm chị ấy.”

“Không cần.... Đừng mà....” Sơ Tích bị làm trông vừa quẩn rữ lại vừa gọi tinh, khó nhọc phun ra lời cự tuyệt, không biết rốt cuộc là từ chối cơn thịnh hay là từ chối Lộ Nguyên.

Dâm thủy không ngừng nhỏ giọt từ chỗ giao hợp như một lời mời thầm kín.

Ánh mắt Lộ Nguyên dừng lại ở eo cùng bầu vú đang đong đưa nhịp nhàng.

“Vì sao lại không cần, không phải chị là dẫn đường chuyên biệt của bọn em sao. Hôm nay làm thì ngày mai có thể làm ít đi một lần mà.” Giang Tử An không đợi Lộ Nguyên mở miệng đã đặt Sơ Tích trước mặt Lộ Nguyên.

Hai chân cô mềm nhũn, suýt chút nữa liền ngã xuống đất, may sao được cánh tay Lộ Nguyên nhắc lên.

Edit: 29/06/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 30, Phía trước khẩu giao, phía sau bị làm (H)

Trong màn đêm u tối đầy ánh sao.

Gần đồng lửa có ba người quấn quýt lấy nhau.

Ở giữa là một người phụ nữ, thân dưới trần trụi, hai chân trắng mịn như bạch ngọc bị người đàn ông cao lớn vạm vỡ ôm chặt trên eo, nút áo vương vãi đầy mặt đất, lộ ra mảng lớn ngực sữa cọ vào phía trước người đàn ông, bị đè ép thành hình tròn dẹt.

Phía sau là chàng trai trông có vẻ trẻ tuổi hơn, cậu ta giữ hông cô lên xuống, cơn thịnh thô to khiến người ta phải e dè cấm đến lút cán, không ngừng ra vào giữa hai chân trần trụi của cô gái, tiếng nước òm ọp hoà cùng tiếng da thịt va chạm bạch bạch.

Môi Sơ Tích dầy dựa quần quýt với chiếc lưỡi thô ráp của Lộ Nguyên, lưỡi hần chỉ mới trêu đùa chiếc lưỡi nhỏ xinh của cô một phen đã khiến lý trí của người phụ nữ tan rã.

Trọng lượng cả người cô gần như đặt hết trên thân thể Lộ Nguyên, nhưng người duy nhất thao làm chỉ có một mình Giang Tử An. Ngón tay cậu tách cánh hông Sơ Tích, sờ đến cúc huyết, cô giật mình, kẹp chặt hai chân.

“Không cần.... Không được..... A ha.... Dơ..... A.....”

Ngón tay kia cố tình vuốt ve xung quanh cúc huyết, như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể cắm vào.

Giang Tử An thậm chí còn lấy chút dâm dịch chảy ra từ hoa huyết phía trước bôi lên miệng cúc huyết, chất giọng khàn khàn vang lên bên tai cô: “Nhưng mà anh Lộ Nguyên sắp ghen hồng luôn rồi kìa. Chị chỉ có một hoa huyết, giờ phải làm sao đây?”

Trong lúc nói chuyện, đầu ngón tay còn cắm vào một đoạn ngắn, Sơ Tích cong eo, nhục huyết đang mút lấy côn thịt cũng kẹp chặt khiến cậu khó cầm cự nổi.

“Đừng mà....”

Chỉ một đầu ngón tay mà cảm giác bị dị vật xâm nhập khiến Sơ Tích sợ đến thét chói tai, đó đâu phải chỗ dương vật có thể đi vào được, nghĩ đến đây, mắt cô ứa lệ.

Giang Tử An rút một nửa dương vật, bàn tay cũng lúi ra một đoạn nhưng vẫn cứ ép chặt lấy cúc huyết, bị Sơ Tích kẹp một cái làm cậu bốc hỏa không thôi, giọng nói khàn đi: “Vậy chị phải đưa ra biện pháp giải quyết đi chứ.”

Ngón tay đặt ở cúc huyết giống như một quả pháo có thể nổ bất kỳ lúc nào, trong đầu Sơ Tích nảy lên đủ loại phương án, nhận thấy Giang Tử An lại có ý đồ đi vào, vội vàng mở miệng đáp: “Miệng.... Tôi sẽ khẩu giao cho anh ấy... A.... Không cần.. Đừng tiến vào đó mà....”

Ngón tay Giang Tử An dừng lại đột ngột, cúi đầu hôn lên sau cổ người phụ nữ, đầu lưỡi còn liếm thêm mấy cái: “Có vẻ đúng là một ý kiến hay. Chỉ là, nếu làm vậy, chị sẽ phải quỳ trên mặt đất sao, thế thì đau lắm đó.....”

Theo lời cậu nói, Sơ Tích nhìn xuống phía dưới, mặt đất gồ ghề rải đầy đá vụn cùng cỏ hoang sắc lẹm.

“Không bằng chị thử xem. Dâm thủy của chị nhiều như vậy, hẳn là không đau đâu, có khi càng sung sướng hơn ấy chứ....”

Giang Tử An giống như ác ma thủ thi bên tai cô, Sơ Tích vội vàng nhìn quanh bốn phía, đứng giữa hai lựa chọn là bị cắm vào cúc huyết và khẩu giao cho Lộ Nguyên, cô nhanh trí đưa ra biện pháp đối phó: “Trong xe, để Lộ Nguyên lên xe.....”

Cô vừa dứt lời, Giang Tử An rút hết dương vật ra khỏi nơi mềm mại, côn thịt ướt dầm dề đứng thẳng dưới hạ bộ.

Cậu chỉ cởi một dây quần nên vải vóc xung quanh côn thịt bị dâm thủy xối ướt đẫm.

“Anh Lộ Nguyên có đồng ý không?” Bàn tay cậu tuốt côn thịt, cười tủm tỉm nhìn về phía Lộ Nguyên.

Lộ Nguyên chưa kịp mở miệng liền nhận ra quần áo trước ngực mình bị Sơ Tích nắm chặt, gương mặt cô còn vương nét ửng hồng, mắt nai ướt át nhìn về phía hắn, môi hồng diễm lể lể vừa nhảm nháp bậy giờ lại mím chặt vì lo lắng.

“Cầu xin anh... Lộ Nguyên.. Không được... Thật sự không được....”

Sau một hồi rên rỉ hỗn loạn, giọng nói ngọt ngào mềm mại dần khàn đặc, cô gái coi hấn như cọng rơm cứu mạng.

Cổ họng Lộ Nguyên nghẹn lại trong giây lát, cuối cùng chỉ thốt ra một từ: “Được.”

Hấn chủ động ôm Sơ Tích đi tới chiếc xe việt dã màu đen. Lộ Nguyên ngồi vào trong xe, người phụ nữ được hấn ôm trước ngực.

Giang Tử An đi theo phía sau bất mãn bắt lấy một chân cô, “Chị đi hấn vào trong như vậy em không làm được.”

Cậu kéo cô ra, hai chân Sơ Tích đều đứng ở ngoài xe, dưới ánh lửa lập loè, nửa thân trên người phụ nữ ẩn mình vào bóng tối, chỉ để lộ cặp đùi mượt mà cùng hoa huyết ướt át hồng hào, mông đào vênh lên, như thể nóng lòng mong muốn được người ta hung hăng làm một trận.

Dương vật vốn cương cứng chẳng còn nhẫn nại, thô bạo xông vào hoa huyết.

“Ừm.....”

Miệng nhỏ miễn cưỡng ngậm lấy dương vật bật ra tiếng kêu nức nở.

Giang Tử An mãnh mẽ đâm cắm như muốn làm chết cô, cặp mông đầy đặn bị va đập kêu lên từng tiếng bạch bạch, rung lên thành từng vòng sóng thịt.

Tay Sơ Tích cố gắng bám lấy chân Lộ Nguyên, khoang miệng ướt nóng liên tục tiết ra lượng lớn nước bọt.

Cô quay lưng về phía ánh lửa nên không thấy dáng vẻ của mình hiện tại trong mắt Lộ Nguyên.

Ánh sáng lờ mờ chạm tới khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của cô gái, đôi môi hồng sưng đỏ nứt lấy một nửa còn thit tím đen, chỉ thấy phía sau cô là người đàn ông để lộ phần thân dưới, mỗi lần vòng eo đưa đẩy va chạm là một lần cô run rẩy, cái miệng nhỏ bất giác hút chặt.

Bàn tay Giang Tử An nắm lấy eo cô, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Sơ Tích chẳng thể chịu nổi trận khoái cảm đến cực hạn này, tiếng nức nở triền miên. Theo chuyển động của Giang Tử An, cặp vú trước ngực lắc lư liên tục, quệt lên ghế xe.

Khung cảnh dâm mỹ vô cùng.

Edit: 30/06/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 31, 2 cây côn thit (H) [Đường Mục - Phương Thời Dịch]

Ấn tượng về mặt thị giác còn lớn hơn nhiều so với việc Sơ Tích khẩu giao cho hắn.

Ngón tay Lộ Nguyên vén những lọn tóc rơi xuống vì đong đưa để lộ gương mặt yêu kiều quyến rũ, khoé mắt ửng hồng cùng đôi môi đỏ thắm hẳn sâu vào tâm trí hắn như nốt chu sa.

Cô vừa xinh đẹp lại vừa gợi cảm.

Côn thit cứng ngắc bỗng sưng to hơn.

Động tác đâm cắm mạnh mẽ của Giang Tử An hiển nhiên vượt quá sức chịu đựng của cô. Sơ Tích rên lên một tiếng, hai mắt nhắm chặt, cả người run rẩy đạt tới cao trào, miệng nhỏ co chặt, nuốt dương vật vào sâu trong cổ họng.

Vách thit ấm nóng nhỏ hẹp co rút lại, quy đầu bị kẹt trong cổ họng khiến hắn sướng muốn điên.

Hắn không nhẫn nại được nữa, động eo ra vào.

Lượng nước bọt trong miệng nhỏ chẳng thua kém dâm dịch trong tiểu huyết, hàm răng trắng tinh thỉnh thoảng cọ vào dương vật, trong cơn khoái cảm tê dại lại tăng thêm một phần đau đớn.

“Ồ ư.... Ừm....”

Bắt đầu từ lúc Lộ Nguyên chuyển động, túi trứng liên tục vỗ vào hàm dưới người phụ nữ, cả trước lẫn sau đều phát ra tiếng bạch bạch khi da thit va chạm hoà cùng tiếng nước nhớp nháp.

Eo cô bị Giang Tử An nắm chặt, hai chân mềm nhũn như sợi mì không tài nào đứng thẳng, cả người dựa hết vào xe.

Sơ Tích chỉ thấy eo mình sắp bị Giang Tử An bẻ gãy, cậu làm vừa nhanh vừa mạnh, thô bạo chẳng khác gì dã thú.

“Tiếc là chị không nhìn thấy hoa huyết của mình hiện tại.” Giang Tử An cực kỳ hứng tình, hoa huyết phấn nộn bị làm đến lật cả ra ngoài, dâm dịch bị khuấy đảo hồi lâu biến thành bọt trắng phủ kín toàn bộ nơi giao hợp, tay cậu tách cặp mộng căng tròn, say mê thưởng thức.

Tất cả đều là lời ngợi ca từ tận đáy lòng.

Mông thit trắng nõn ửng hồng thành từng mảng do cậu va chạm, vỗ về mà thành, dù cho cô mềm nhũn nằm bò ra ghế thì mông thit trước sau như một vẫn luôn nhô cao.

Vòng eo mạnh mẽ như là máy đóng cọc không biết mệt, cắm vào rút ra liên tục.

Sau vài trăm cái, cậu mới rút toàn bộ tinh dịch vào dâm huyết.

Tinh dịch nóng bỏng phun ra làm Sơ Tích run rẩy, cảm cứng bị túi trứng va đập tới tê dại. Miệng cô di chuyển lên xuống, thử dùng đầu lưỡi liếm lên khe hở trên quy đầu.

Lộ Hách kêu lên một tiếng, tốc độ đâm cắm đột nhiên nhanh hơn.

Quy đầu thô to mấy lần đâm tới cổ họng, không chờ cô kịp phản ứng, lại nhanh chóng rời khỏi, lặp đi lặp lại một hồi.

Một tay Lộ Nguyên chống ở phía sau, một bên khác đặt trên đầu cô, tiếng thờ dốc thờ dốc nặng nề nghe rõ mồn một. Đột nhiên, động tác của hắn chợt dừng lại, cơ bắp căng chặt, tinh hoàn dán lên mặt cô bỗng co rút lại.

Tinh dịch tanh nồng bắn hết vào trong miệng nhỏ.

Chờ tới khi bắn sạch, hắn mới buông tha cho cô.

.....

Ở cách đó một đoạn.

Đường Mục nhìn về mặt có phần chờ mong của Phương Thời Dịch, bắt lực nói: “Anh đừng nói anh còn muốn an ủi đấy nhé, trên người anh đâu có ô nhiễm.”

“Bên kia làm hăng như vậy, chẳng nhẽ em cứ để anh nhìn vậy à?” Phương Thời Dịch nhìn về phía xa, nơi hắn nhìn không thấy, khều cánh tay Đường Mục.

“Hôm nay em ngủ suốt một ngày rồi, lát làm xong sẽ ngủ ngon hơn đó.”

Đường Mục dở khóc dở cười với lời ngụy biện của hắn. Cô thật sự không vì sao kể cả lúc không có ô nhiễm thì Phương Thời Dịch vẫn ham thích với việc hoan ái đến vậy.

Rõ ràng hai người làm tình đâu có ít.

Cuối cùng, cô vẫn đồng ý, quả thực cô đã quen chiều chuộng thói càn quấy của Phương Thời Dịch, may là lần nào làm tình cũng thấy thoải mái.

Dù vậy, khi nhận ra phía sau có người dựa sát vào mình, Đường Mục vẫn ngẩng đầu lên án: “Phương Thời Dịch, sao anh biến thái quá vậy.”

Nhìn kỹ liền nhận ra, hai người trước sau giống nhau y như đúc, không chỉ về ngoài mà quần áo, thậm chí cả độ cong khốe miệng cũng trông như hai giọt nước, nhìn thoáng qua không khác gì anh em sinh đôi.

Người đàn ông vừa cởi quần áo cô, vừa hôn hít dỗ dành: “Bọn họ phía bên kia cũng có hai người mà.”

Vì vậy đương nhiên hắn cũng phải có hai người.

Da thịt tiếp xúc với không khí bất thành linh để lộ một loạt dấu vết màu đỏ tím. Ngón tay người đàn ông xoa xoa những dấu vết mờ ám đó, quả quyết khẳng định: “Chúng nó đều nhạt đi mất rồi.”

Đường Mục cúi đầu nhìn xuống, quả thực đã nhạt hơn so với ngày hôm qua, những dấu vết này nhìn thì thâm thắm nhưng thực tế cũng không đau, đều là do Phương Thời Dịch hôn mút mà thành.

Lúc lên giường, hắn có nhiều sở thích vô cùng kỳ quặc.

Đến bây giờ cô nhìn lâu cũng thành quen.

Bỗng nhiên, Phương Thời Dịch bế cô ấy lên, tay đặt đằng sau xoa lên hoa huyết và cúc huyết.

“Hôm nay làm hai huyết luôn được không?” Người đàn ông cúi đầu hỏi người phụ nữ trong lòng mình, hơi thở gấp gáp, “Để anh bắn đầy hai huyết dâm nhé.”

Tay Đường Mục quán lấy cổ hắn, ngửa đầu hôn: “Ừm.”

Tay hắn vỗ nhẹ lên mông cô, cắn môi người phụ nữ, nhỏ giọng trêu ghẹo: “Dâm phụ.”

Đường Mục chủ động mút lấy lưỡi hắn, hôn đến cả người khô nóng mới tiếp lời: “Đều là do anh cả.”

Mặt mày Phương Thời Dịch lộ ra ý cười, cọt nhả đáp: “Vậy thì anh phải cố gắng thỏa mãn vợ rồi.”

Mới hôn môi một lát mà hoa huyết người phụ nữ đã ướt đầm.

Phương Thời Dịch phía sau cắm vào hoa huyết kia trước, đợt cơn thịnh bị dâm dịch phun cho ướt nhẹp rồi mới rút ra, quy đầu chống lên miệng cúc huyết, chậm chậm khai phá con đường nhỏ hẹp.

Phía trước, Đường Mục còn đang hôn môi với Phương Thời Dịch, khi cơn thịnh xâm nhập vào hậu huyết, mặc dù Đường Mục đã quen thuộc với kích cỡ của hắn cũng bị căng đến hừ nhẹ thành tiếng.

Nhưng cái này mới chỉ là khởi đầu.

Ngay sau đó, Phương Thời Dịch đằng trước cũng cắm thẳng dương vật thô dài vào hoa huyết ẩm ướt.

Hai huyết đồng thời bị lấp đầy, căng chân Đường Mục căng cứng: “Trướng quá.... Chậm một chút....”

Bàn tay thò ra từ phía sau lập tức xoa nắn hai bầu ngực mềm mại, dáng người cô vốn cao gầy mảnh khảnh, hai vú mướt mà nhỏ xinh, núm vú bị kẹp chặt trong khe hở ngón tay, liên tục cọ xát, tê dại như dòng điện chạy qua.

“Phía sau có thể chậm, phía trước thì không được.” Phương Thời Dịch hôn lên mắt cô, “Phía trước làm thì đằng sau mới ướt được.”

Côn thịt trong hoa huyết không hề thả chậm tốc độ, hai nhục huyết đều bị căng đầy, chỉ cách một tầng da mỏng manh cũng có thể cảm nhận tốc độ bất đồng của hai cây côn thịt mỗi lần cọ xát.

“Ừm a..... Ha..... Trướng quá.... Ừ.... Em không chịu được.....”

Khoái cảm ở hậu huyết dần dâng lên, mộng Đường Mục bất giác kẹp chặt, cảm giác tê dại khuây khoả làm cô ngửa đầu, yêu kiều rên rỉ, hai tay ôm chặt lấy cổ Phương Thời Dịch, không ngừng kêu rên.

Hai cây côn thịt một trước một sau, một lui một tiến, tựa như chưa từng rời khỏi.

Núm vú được vuốt ve, xoa nắn đến cứng ngắc rồi lại bị đùa bỡn đủ kiểu, khi thì néo, khi thì day nghiền đầu vú nhạy cảm, khi lại mân mê xung quanh quàng vú.

Vừa tê vừa ngứa.

“Hai huyết đều ướt.” Phương Thời Dịch cười khế nói.

Hắn bỗng nhiên thay đổi phương thức tiến công, không phải là một trước một sau, mà là hai dương vật cùng tiến vào, cùng rút ra.

Hung hăng đâm cắm hai nhục huyết.

Đường Mục vừa run, vừa ngước mặt hỏi: “A ha..... Anh ở đằng trước... Hay là đằng sau?”

Edit: 17/07/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 32, Hai huyết đều cao trào (H) **[Phương - Đường]**

Dị năng của Phương Thời Dịch có thể phân thân, tạo ra một bản sao giống y hệt mình.

Hai người đều có thể là hắn, ý thức thoát ra khỏi thân thể có thể điều khiển tâm trí của riêng mỗi cá thể, vậy nên ai cũng có khả năng giả bộ như bản gốc.

Tuy nhiên, Đường Mục ở bên hắn lâu, biết trong đó có một chủ thể lưu giữ phần lớn tinh thần của hắn, cô coi đó mới là Phương Thời Dịch thật sự.

Phương Thời Dịch phía trước vùi đầu vào núm vú đang bị kìm kẹp, lưỡi cuốn lấy một bên, liếm mút trong miệng, Phương Thời Dịch phía sau mới nói: “Bé cưng cho rằng là người kia à?”

Hai dương vật đồng thời nghiền nát thịt non sâu trong nhục huyết, kích thích hai tiểu huyết đều phun dâm thủy, không ngừng chảy ra ngoài.

Tê quá.... Sướng quá.....

Đường Mục bị hai côn thịt dày vò đến mức cửa tử cung mềm nhũn, thành ruột nóng bỏng, nói không nên lời.

“Chậm một chút..... Ừ.... Sâu quá.... A ha.....”

Cô yêu kêu nức nở, khoái cảm cực hạn đến tê liệt, đầu óc trống rỗng, ngón tay gắt gao siết chặt bả vai Phương Thời Dịch phía trước.

“Phía sau..... Phía sau.... A... Chết mất....”

Hai Phương Thời Dịch chớp mắt liền thay đổi phương thức, tìm điểm mẫn cảm của người phụ nữ, lúc nhanh lúc chậm đâm cắm hai huyết thịt.

“Bé cưng cảm thấy phía sau sướng hơn hay là nói anh ở phía sau?” Phương Thời Dịch sau lưng liếm cắn vành tai cô, thân thể Đường Mục ngả về sau, tạo thành đường cong xinh đẹp, đuôi ngựa lỏng lẻo quét lên ngực hấn khiến da thịt ngứa ran.

“Anh.... A.... Chậm một chút.... Hừ.... Mông.... Mông sắp bị làm hỏng mất rồi.....”

Đường Mục khóc nức nở, khoái cảm kịch liệt từ hai phía liên tục trào dâng, ý thức của cô sụp đổ rất nhanh, hấn quá quen thuộc với thân thể cô, chỉ cần tùy tiện tìm vài góc độ là đủ để đẩy cô lên đỉnh cao khoái lạc.

“A.... Bé cưng của anh thông minh quá.... Nhanh vậy đã đoán được rồi.... Có phải vì anh làm cúc huyết thích quá đúng không ....” Sau khi nghe thấy cô trả lời, Phương Thời Dịch thực sự ở đằng sau bật cười, mặt mày ngập tràn vẻ điên cuồng đầy thỏa mãn, hấn cố tình thả chậm ngữ điệu, tuôn ra chất giọng cực kỳ gợi cảm.

Khoé miệng cong lên nụ cười rạng rỡ đầy gian tà, vài lọn tóc đen rơi xuống trên khuôn mặt tuấn mỹ che khuất một phần mặt mày khiến hấn trông càng thêm u ám.

Hoa huyết phía trước chịu đựng không được liền buông vũ khí đầu hàng, phun ra ra một luồng dâm thủy sóng sánh, “Không được.. Muốn bắn..”

Thân thể bỗng co rút, khuôn mặt nhỏ thất thần.

Phương Thời Dịch lại càng thêm hứng khởi, ra sức thúc vào cúc huyết, không cần cố che dấu như hồi nãy, động tác mạnh mẽ, hung hăng dâm chọc.

“Sao cúc huyết lại kẹp chặt thế này, phía trước phun rồi mà phía sau vẫn chưa lên à, có phải do chồng làm không tốt đúng không?”

Tay hắn nâng mông thịt lên, tách hai cánh mông ra, nhìn cúc huyết Đường Mục ngoan ngoãn nuốt lấy dương vật của mình như thế nào, thành ruột nhỏ hẹp vốn không phải nơi thích hợp để ân ái nhưng cúc huyết lại kẹp đến sít sao, như thể muốn kẹp đứt hắn.

Dâm thủy phun ra từ hoa huyết vô thức chảy xuôi xuống làm ướt đầm lông mu của hắn, bết thành một mảng.

Đúng là bé cưng dâm đãng.

Hắn liếm môi, thoả sức nhắm nháp món điểm tâm mỹ vị này, mỗi một lần cắm vào là một lần quy đầu tiến sâu vào trong cúc huyết.

“A, tìm được rồi.” Đột nhiên, Phương Thời Dịch cười ra tiếng, côn thịt cắm ở cúc huyết đột nhiên chạm tới một phần thịt nhỏ nhô lên.

Mỗi lần Đường Mục lên đỉnh thì thành ruột đều nhô lên thành điểm nhạy cảm.

Hắn cắm sâu vào phần thịt nhô lên, Đường Mục mới hoàn hồn khỏi cơn co rút lại một lần nữa bị cắm đến run rẩy.

“Không được..... A....”

Phương Thời Dịch tựa như tìm thấy món đồ chơi thú vị, mỗi lần đâm một cái sẽ thấy được phản ứng của Đường Mục.

Hắn buồn cười, nắm lấy mặt cô, chuẩn bị hôn xuống: “Không thoải mái à?”

Vì lên đỉnh liên tục mà Đường Mục đã khóc đến kiệt sức, “Quá thoải mái.... Dừng lại... A a....”

Thành ruột nhô lên, mỗi cú đâm không chỉ hậu huyết cảm thấy tê dại mà lan ra đến cả hoa huyết. Hai dương vật thô to cùng nhét vào liền căng đầy, cách nhau một vách thịt cực mỏng, mỗi lần hắn di chuyển đều có thể cảm giác được hai côn thịt cọ vào nhau.

Cô nhìn không thấy nhưng lại có thể tưởng tượng ra cảnh hai cái dương vật làm mình như thế nào.

Cảnh tượng này cũng đủ kích thích, rõ ràng biết trước sau đều là cùng một người, nhưng khi nhắm mắt hưởng thụ cuộc hoan ái liền vô thức xem nhẹ điều này. Cô chỉ thấy người phía sau mới là Phương Thời Dịch, còn người phía trước chỉ như một kẻ xa lạ.

Đường Mục chìm trong loại kích thích cấm kỵ mà không thể phát tiết, bắt lực hừ nhẹ, rên rỉ dâm đãng, thả mình vào từng trận khoái cảm.

Mới bị làm mười mấy cái, cô lại lên đỉnh thêm lần nữa.

Phương Thời Dịch hoàn toàn vừa lòng, yêu thương hôn lên gương mặt người phụ nữ đã chìm trong mơ màng, dương vật sưng to khuấy động thành ruột một phen rồi mạnh mẽ lao vào.

Hai cây côn thịt bỗng điên cuồng đâm cắm, âm thanh thân thể va chạm thanh vút lên cao theo từng nhịp đập.

“Ư ư..... Ha..... A.....”

Đường Mục chỉ thấy miệng trước miệng sau đều bị đâm đến phát đau, như thể ăn vô số bàn tay, cục huyết cùng hoa huyết bị cắm cho tê dại nhưng không vui lấp được khoái cảm mang lại mỗi khi được côn thịt cọ xát.

Cuối cùng, quy đầu cắm tới đáy nhục huyết cũng phun ra luồng tinh dịch nóng hổi, tinh dịch sền sệt bắn vào hoa huyết ướt đầm dề và cả thành ruột đang run rẩy co rút.

Sau khi Phương Thời Dịch đằng trước biến mất, Phương Thời Dịch thực sự mới rút dương vật ra khỏi cục huyết của Đường Mục.

Lúc này, Đường Mục đã kiệt sức nằm ì trong lòng hắn, miệng còn nhỏ giọng kêu than: “Dừng lại đi.... Thật sự không được...”

Hắn đặt cô ở ghế sau xe, hai nhục huyết vẫn không khép nổi miệng, hết như lúc đầu hắn nói, tinh dịch trắng đục bắn đầy cả hai tiểu huyết.

Hắn ngắm nhìn cảnh tượng này, trong lòng vui vẻ không thôi.

Edit: 18/07/2025

Beta: 20/03/2026

Chương 33, Tiến vào khu ô nhiễm

Ban ngày lên đường, ban đêm an ủi.

Đúng như dự tính của nhóm Lộ Nguyên, bọn họ mất 2 ngày để tới thành phố Y.

Bằng mắt thường cũng thấy được trên đường phố hoang vắng dần xuất hiện dấu vết của con người, ban đầu chỉ lác đác một vài người thường, dần dần, họ bắt gặp rất nhiều lính gác cấp thấp, càng đi sâu vào trong thì cấp bậc của lính gác và dẫn đường ngày càng cao.

Xe bọn họ chạy một mạch đến rào cảnh giới, cả nhóm vừa xuống xe liền có người ra đón.

“Hoan nghênh mọi người đến với thành phố Y.” Một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi ra từ bên trong, chào nhóm Sơ Tích, “Tôi tên Lương Trinh, lính gác cấp A phụ trách khu vực này, tình huống ở đây tôi sẽ giải thích thêm cho các vị.”

Anh ta dẫn nhóm người đi vào một toà nhà, bên trong có một tấm bản đồ cỡ lớn của thành phố Y cùng đủ loại số liệu.

“Theo kế hoạch ban đầu, nhiệm vụ lần này vốn được giao cho quân đội, chỉ là bên phía quân đội trùng hợp gặp phải một số vấn đề khó giải quyết nên không thể đến, vì vậy mới ủy thác cho các vị. Ở lối vào khác của mê cung cũng sẽ có điểm dừng chân giống hết với nơi này, tại đó, đồng nghiệp của tôi sẽ tiếp đãi đội trưởng Lộ Hách.”

Anh ta nói chuyện rành mạch, khuôn mặt kiên nghị, thoạt nhìn qua rất dễ mang lại hảo cảm cho người khác.

“Bởi vì tình huống vô cùng khẩn cấp, để ngăn chặn tình trạng ô nhiễm lan rộng trở lại, tôi xin phép được nói ngắn gọn, giới thiệu sơ qua một chút cho các vị.”

“Hiện tại, khu ô nhiễm này được xếp vào ô nhiễm dạng thực vật, số hiệu 10763. Một số thông tin cơ bản chúng tôi đã thông báo khi ủy thác, bây giờ, tôi sẽ đề cập tới một vài kinh nghiệm mà chúng tôi rút ra được sau những lần phái lính gác đi thăm dò trước đó.”

Anh ta dừng lại, người đứng cạnh chuẩn bị xong nước ấm, đặt trên bàn nhưng cả nhóm vẫn một mực chăm chú lắng nghe Lương Trình.

“Trước khi các vị tới đây, chúng tôi lại phái ra một vài người tiến vào thăm dò. Lính gác dưới cấp C hoàn toàn không thể ở trong khu ô nhiễm này thời gian dài, một khi tiến vào, mức độ ô nhiễm sẽ tăng lên và có xu hướng bị đồng hóa.”

Anh ta chỉ vào hai chữ đồng hoá được viết bằng bút đỏ bên trên tấm bản đồ.

“Khu ô nhiễm này làm tăng nhanh mức độ ô nhiễm của lính gác, hơn nữa, sau khi ô nhiễm gia tăng, lính gác không xuất hiện chứng hưng cảm do ảnh hưởng thần kinh mà sẽ bị tê liệt do các chất mà những loại thực vật đó phóng thích, dần dần rơi vào tình trạng hôn mê. Sau khi lính gác bị tê liệt hoàn toàn thì sẽ bị thực vật cắn nuốt, đồng hóa.”

“Khác với vật ô nhiễm đi săn giết thì thực vật lại có thể đồng hóa lính gác. Lính gác hệ chữa trị đã thử nghiệm và rút ra kết luận, với những người đã bị đồng hóa hai phần ba thì không còn cách nào để cứu chữa cả.”

“Loài nấm sẽ phóng thích bào tử để tăng ô nhiễm, sau khi kiểm nghiệm được xếp vào ô nhiễm cấp B, đặc điểm là khó phát hiện và tồn tại trên phạm vi rộng. Ngoài ra còn có với dây leo được đánh giá là ô nhiễm cấp C. Những loài này đều là nguồn ô nhiễm đi kèm, phụ thuộc vào nguồn ô nhiễm chính.”

“Chỗ này chính là nơi sâu nhất chúng tôi có thể thâm nhập được.” Anh ta chỉ vào dấu X, “Lính gác cấp A đến đây đều không thể đi tiếp, bởi vì tới đây mức độ ô nhiễm sẽ đột ngột tăng cao, vì vậy người của chúng tôi cùng lắm chỉ có thể đưa các vị an toàn đi tới nơi này, phần còn lại phải nhờ mọi người rồi.”

Sau khi giới thiệu xong tình trạng hiện tại, Lương Trình nhìn về phía nhóm người Lộ Nguyên và Giang Tử An: “Các vị còn có vấn đề gì cần hỏi không?”

Trong tay bọn họ có cả một chồng tư liệu đã được thu thập, ở nơi sâu trong khu ô nhiễm, tín hiệu điện tử có thể bị gián đoạn, thứ đáng tin cậy nhất vẫn là tư liệu bằng giấy, nhưng loại giấy này được chế tạo theo công nghệ đặc biệt, có thể chống nước, chống cháy ở mức độ nhất định, chỉ cần bảo quản tốt, mang theo chúng đi hết khu ô nhiễm cũng chẳng có vấn đề gì.

Trong lúc Lương Trình giới thiệu, Lộ Nguyên và mọi người chỉ lật qua lật lại vài cái, kết luận của bọn họ cũng không khác Lương Trình là bao.

Những khu vực đã thăm dò không giúp ích gì mấy với khu vực chưa ai đặt chân tới, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân bọn họ.

Thấy nhóm Lộ Nguyên không còn thắc mắc, ánh mắt anh ta nhìn sang Sơ Tích và Đường Mục, ngón tay vẫn đặt trên chỗ X kia: “Đối với dẫn đường, kinh nghiệm được đúc kết ra là dẫn đường cấp B tới nơi này sẽ có cảm giác không khoẻ, dẫn đường Đường Mục có thể phải chú ý hơn một chút.”

“Bởi vì chúng tôi không có dẫn đường cấp A nên cũng không có kinh nghiệm gì, chúng tôi thành thật xin lỗi.”

Anh ta thành khẩn nói, Sơ Tích xua tay.

Cuối cùng, xác nhận tất cả đều không có câu hỏi nào khác, Lương Trình gọi bảy tám người đi cùng bọn họ, sau khi kiểm tra trạng thái, cả nhóm tiến thẳng tới lối vào.

Đây là lần đầu Sơ Tích trực tiếp nhìn thấy ô nhiễm.

Chỉ bằng cảm quan bên ngoài, cô cũng có thể thấy luồng năng lượng màu đen trôi nổi trong không trung, chỉ cần có người xâm nhập vào, nó sẽ chậm rãi bay tới quần lấy người đó. Ban đầu còn thưa thớt, nhưng khi bọn họ cách lối vào càng xa, năng lượng màu đen lại càng nhiều.

Đường đi bên trong quả thật giống như mê cung, các loại thực vật lan tràn khắp nơi, có rất nhiều lối rẽ, may mắn thay, người bên phía Lương Trình đã điều tra rõ ràng, cả nhóm đi một mạch vào sâu bên trong.

Trên đường đi, ba bốn lính gác cấp B liền ngừng lại, Sơ Tích nhìn đồng hồ Giang Tử An đưa cô sau khi xuống xe, mới đó đã mười phút trôi qua.

Dựa theo tin tức trước đó, bọn họ cùng lắm chỉ kiên trì được mười lăm phút, chỉ sợ khi về bọn họ phải chạy nhanh thì mới an toàn rời đi.

Lúc cô gặp nhóm Giang Tử An là sau khi năng lượng ô nhiễm hoàn toàn bùng nổ. Tuy vậy, Sơ Tích không thể không thừa nhận, nơi này ngoài trừ việc tối tăm u ám, gây cản trở tầm nhìn của cô thì luồng ô nhiễm mỏng này gần như không có ảnh hưởng gì với Sơ Tích.

Cô nhìn xung quanh, tuy rằng cô không sao nhưng Lộ Nguyên vẫn đi trước, Phương Thời Dịch thì đi sau Đường Mục.

Hai người một trước một sau bảo vệ Sơ Tích và Đường Mục.

Sao khoảng hai mươi phút đi bộ, bọn họ đang đứng trước khu vực ô nhiễm nặng nhất mà Lương Trình từng nhắc tới.

“Nơi này ô nhiễm rất nặng.” Giang Tử An vốn luôn bình thản thì giờ cũng nhăn mày, cậu đã cảm nhận được luồng năng lượng màu đen phía trước dày đến mức độ nào.

Lính gác cấp A quả thực không thể vượt qua được chỗ này.

Nó như một màng chắn bao lấy tất cả mọi vật, tạo thành nguồn ô nhiễm chính vô cùng rộng lớn, nguyên nhân gây ô nhiễm chắc chắn ở bên trong.

“Như vậy, chúng tôi chỉ đưa các vị đến đây thôi.” Lương Trình nói xong, cùng vài lính gác còn sót lại lui về phía sau vài bước.

Tay Lộ Nguyên xuyên qua bên kia tấm chắn, năng lượng ô nhiễm dũng mãnh chảy vào bàn tay hắn, thân thể vốn đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất lập tức bị phủ một tầng năng lượng màu đen.

Hắn nhanh chóng lùi về sau hai bước, sắc mặt trầm tĩnh: “Sơ Tích, cô đi vào cùng tôi.”

Edit: 19/07/2025

Beta: 23/03/2026

T: Ủa sao có 2 người vào vậy cha :)))

Chương 34, An ủi hắn ngay tại đây (H)

Edit&Beta: Aochongdansieucap

Ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, dù là lính gác cấp S như nhóm Lộ Nguyên cũng không chịu đựng được lâu, lớp chắn này rất cuộc cuộc dày bao nhiêu, phải đi bao lâu mới vượt qua thì không ai biết được.

Sơ Tích tiến về trước hai bước, Lộ Nguyên chỉ giang tay đã ôm trọn cô trong lòng ngực.

Điều chỉnh một hồi, chân cô quấn quanh eo hắn, cánh tay ôm chặt lấy cổ Lộ Nguyên.

Chỉ có tư thế này, vào lúc cần thiết, cô hơi nâng cằm lên là đôi môi đỏ mọng có thể chạm vào môi hắn.

Từ phía đều có người, Sơ Tích cúi đầu im lặng.

Không ai lên tiếng nhưng bản thân mỗi người đều hiểu.

Dựa vào dị năng của Lộ Nguyên và năng lực an ủi của Sơ Tích có thể dùng tốc độ cao xuyên qua tấm chắn ô nhiễm này.

Một bàn tay to rộng đỡ lấy hông cô, một tay khác ôm lấy eo thon, Lộ Nguyên đối mặt với tấm chắn ô nhiễm.

Lần này, hắn không chần chừ, bước thẳng vào, năng lượng ô nhiễm màu đen đặc tìm thấy mục tiêu, cuộn cuộn chảy về phía Lộ Nguyên.

Hắn tiến lên trước vài bước mà những người bên ngoài màng chắn đã không nhìn thấy bóng dáng hắn.

Chỉ nhìn lại là một màu đen u ám.

...

Bên trong tấm chắn, bước chân Lộ Nguyên vô cùng vững chắc, chỉ có Sơ Tích mới cảm nhận được ô nhiễm trên người hắn tăng nhanh đến mức nào, tầng tầng lớp lớp bị thân thể hắn hấp thu.

Càng ngày càng cận kề với trạng thái lần đầu cô gặp Lộ Nguyên.

Đôi môi lạnh lẽo chủ động dán lên môi hắn, chiếc lưỡi xâm nhập vào lãnh thổ người đàn ông, quán quýt cùng đầu lưỡi thô ráp của hắn.

Tốc độ bị ô nhiễm của hắn chậm dần.

Có tác dụng.

Sơ Tích còn không kịp cảm thán thì bàn tay Lộ Nguyên vốn đặt trên eo đã nắm lấy ót cô, chiếc lưỡi ban đầu không chủ động cũng mút lấy nước bọt trong miệng cô.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau khiến Sơ Tích khó mà lờ đi dục vọng cương cứng của hắn.

Khi ô nhiễm giảm xuống thì tính dục của hắn lại tăng lên.

Sơ Tích mở mắt nhìn Lộ Nguyên nhưng bàn tay hắn giữ chặt lấy đầu cô, trong tầm mắt chỉ còn bóng tối vô hạn không có lối thoát.

Đi thêm vài phút nữa, ô nhiễm xung quanh dần tăng lên khiến Sơ Tích vô cùng khó chịu, màu đen đặc quánh chẳng tìm thấy lối ra khiến người ta phải tuyệt vọng.

Thế nhưng, bước chân của Lộ Nguyên chưa bao giờ sai lệch, mỗi một bước đều hướng thẳng về phía trước.

Ngay từ đầu, tay hắn luôn duy trì lực độ vừa đủ để đỡ lấy hông cô, chỉ có đầu lưỡi liếm mút ngày càng mạnh bạo.

Tuy là vậy, tốc độ ô nhiễm lại bắt đầu có xu thế tăng nhanh.

Không biết đi mất bao lâu, đầu lưỡi Sơ Tích bị mút đến đau nhức. Lúc này, toàn thân Lộ Nguyên quần đầy sương đen, bước chân cũng dần chậm lại.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách.

Tâm trí dần dần chìm trong mơ màng nảy lên một ý nghĩ.

Cô vẫn không buông đôi môi đang quấn lấy Lộ Nguyên, trao đổi nước bọt hiện giờ cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng dù chỉ có một chút cô cũng không từ bỏ.

Một tay quấn lấy hắn, một bàn tay lại mò xuống dưới sờ đến dương vật đã sớm sưng to thành một đống.

Cách một lớp vải, cô nóng nảy xoa nắn, đôi môi nức nở, cố gắng phát ra âm thanh: “Lộ Nguyên!”

Hắn có phản ứng!

Bước chân người đàn ông hơi khựng lại rồi khôi phục tốc độ bình thường.

Chỉ có hô hấp của hắn lại rất nặng nề, hơi thở phả vào mặt cô, cố gắng duy trì chút tỉnh táo cuối cùng.

Trong lúc hoảng hốt, Sơ Tích lại cảm nhận được điều gì đó, bất chấp hắn tới tấp hôn mút, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía đông, bất chấp chiếc lưỡi nhức mỏi vì liếm mút, hô lớn: “Đi về hướng kia đi! Lộ Nguyên!”

Tay cô chỉ về phương hướng đột nhiên lộ ra điểm yếu, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng trong không gian luôn dày đặc năng lượng thì chỉ cần một sơ hở nhỏ cô có thể nắm bắt được.

Điểm yếu kia dường như có ý thức cuốn lấy một lượng lớn năng lượng.

Giảm bớt một phần năng lượng quấn lấy hai người.

“Ôm chặt.”

Giọng nói người đàn ông trầm khàn, đôi tay vững chãi đỡ lấy hông cô.

Bây giờ không phải lúc để do dự.

Ngay khi Lộ Nguyên cất tiếng, Sơ Tích liền ôm chặt lấy hắn, gió mạnh thổi qua tai, người đàn ông bỗng chạy nhanh, ô nhiễm dày đặc cũng không ngăn được bước chân hắn.

Lính gác cấp S không chỉ có dị năng lợi hại mà thể chất cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Cô nhớ tới cảnh tượng Lộ Hách nháy mắt đã đè mình trên sô pha chẳng kém cạnh so với tốc độ hiện giờ của Lộ Nguyên, tốc bay ra sau, trái tim trong lòng ngực đập thình thịch.

Mười mấy giây sau khi Lộ Nguyên xuyên qua tấm chắn kia, toàn bộ cảnh vật chợt biến đổi.

Đây là một con phố.

Xung quanh yên tĩnh không có lấy một bóng người, từng mảng rêu xanh phủ kín bậc thang và các toà nhà, tựa như hợp nhất thành một thể với chúng.

Cánh tay Lộ Hách buông lỏng, Sơ Tích đặt chân xuống mặt đất.

Cơn buồn nôn ập đến, cô che miệng, tiếng vật rơi nặng nề vang lên ngay cạnh.

Cô lơ đã cảm giác khó chịu đến bồng rớt trong dạ dày, không kịp đánh giá hoàn cảnh xung quanh mà vội vã cúi nhìn sang Lộ Nguyên đang ngã ngổ dưới đất.

Mặc dù đã rời khỏi tấm chắn nhưng trên người hắn quần đầy ô nhiễm, từng đốm đen xấu xí lan ra trên làn da người đàn ông.

Hắn thở hổn hển, cả người không hề nhúc nhích.

“Lộ Nguyên! Lộ Nguyên!” Tay Sơ Tích nhẹ nhàng vỗ lên mặt hắn, đôi mắt đen kịt đã mất đi ánh sáng, hắn không ngừng thở dốc tựa như người chết đuối vừa được vớt lên bờ.

“Không di chuyển được.” Giọng nói của Lộ Nguyên trầm khàn hơn hẳn so với lúc kẹt trong tấm chắn.

Thân thể hắn cứng đờ như một cái cây bị mục ruỗng.

Cách đó hai mét có một đồng rương gỗ xếp chồng lên nhau.

Sơ Tích nhìn Lộ Nguyên tê liệt ngã xuống đất, cắn răng nắm lấy tay hắn kéo đi. Lộ Nguyên vừa cao vừa nặng, trọng lượng gần như gấp đôi Sơ Tích, mới đầu suýt chút nữa làm cô ngã ra.

Lôi kéo một hồi, Sơ Tích cũng đỡ được Lộ Nguyên dựa vào rương gỗ.

Trên mặt, trên lưng, hay nói đúng hơn là toàn thân cô đều phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Cuối cùng, Sơ Tích đã hiểu thực vật hoá mà Lương Trinh nhắc đến là như thế nào.

Làn da ở cẳng chân và mắt cá chân của Lộ Nguyên lúc này đã trở nên dúm dỏ, như cây mất đi hơi nước, làn da khô khốc nứt nẻ hẳn trên người hắn như những vết nứt trên thân cây.

Lộ Nguyên dựa lưng vào rương gỗ, lặng lẽ nhìn nàng.

Hắn không cần mở miệng nhưng đủ để Sơ Tích hiểu ra cách giải quyết.

An ủi hắn ngay tại đây.

Edit: 23/07/2025

Beta: 06/04/2026

Chương 35, Sự nỗ lực của cô (H)

Edit&Beta: Aochongdansieucap

Thật là, điên mất thôi.

Sơ Tích cắn môi, giằng co với Lộ Nguyên một hồi, gương mặt trắng nõn dần nóng đến ửng hồng.

Hắn dựa vào đồng gỗ, không thể di chuyển được, chỉ có ngón tay khẽ cử động vài lần.

Cô đứng lên, nhìn quanh.

Đường phố yên ắng không một bóng người giờ càng thêm tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở dồn dập của bản thân cô.

Lấy mu bàn tay lau đi mồ hôi trên trán, cô nhận ra sự thật phũ phàng rằng mình không còn sức kéo hắn tới ngôi nhà nào đó mà chẳng biết sẽ có gì chờ đợi hai người bên trong.

Cô chỉ là một dẫn đường, năng lực đối phó với vật ô nhiễm của cô có hạn.

Sơ Tích ngồi xổm xuống, cắn môi, lông mày nhíu chặt, ngón tay dưng trên thất lưng, do dự vài giây liền nhanh nhẹn cởi cúc quần hắn.

Lạch cạch một tiếng, khóa kéo được mở ra để lộ quần lót màu xám.

Sau khi quần bị lột xuống, dương vật tím đen nảy ra.

Sơ Tích đứng lên, bàn tay dưng trên cúc quần mình, bờ môi mím chặt, cô cởi quần dài ra, đôi chân thon thả, trắng bóc cùng cặp mông tròn trịa tiếp xúc với không khí.

Ngón tay run lên vì khấn trương, khoé mắt cô liên tục nhìn quanh.

Khi ngồi xổm trên cơn thịnh Lộ Nguyên, động tác của Sơ Tích cực kỳ vụng về. Tay cô chống lên cơ bụng căng chặt của người đàn ông, đỡ lấy dương vật tìm đến hoa huyệt, quy đầu lướt qua âm vật nhắm đến miệng huyệt khép chặt, cô gằn như không thể ngồi vững, ngã thẳng xuống.

Toàn thân Sơ Tích đều vã mồ hôi, lòng bàn tay toàn nước dính nhớp, cô nuốt nước bọt liên tục, cuối cùng tìm được vị trí.

Quy đầu quá khổ phá vỡ nhục huyết khô khốc, đau đớn khiến Sơ Tích nhăn mặt.

Vừa trướng vừa khô.

Mỗi một cái đều đau đớn như khổ hình.

Cô ổn định thân thể, ánh mắt cô va phải đôi mắt sâu thẳm của Lộ Nguyên.

Ngay lập tức, hai bàn tay che kín mắt hắn.

“Đừng nhìn...”

Mãi sau mặt cô mới đỏ bừng lên, hoa huyết ngược ngừng phun nước.

Dương vật đâm cắm mượt mà trong âm huyết.

Đôi mắt được che đậy một cách gượng gạo chỉ ngăn được hắn trong giây lát, với tư thế này, Sơ Tích cũng chẳng dùng được bao nhiêu phần sức lực, lông mi rung động cọ vào lòng bàn tay cô, xuyên qua khe hở giữa các ngón tay, Lộ Nguyên có thể nhìn thấy vòng eo thon thả của cô nâng lên hạ xuống như thế nào.

Khuôn mặt nhỏ hồng rực như táo chín, diễm lệ hơn bất cứ khi nào, vành tai chưa bao giờ đỏ lên cũng phỉếm hồng.

Cô lâm vào tình cảnh vô cùng thẹn thùng.

Trên con phố bốn bề vắng lặng, cô tự mình cởi quần hắn, nắm dương vật của hắn, cắm vào hoa huyết của mình.

Mà hắn lại chẳng thể nhúc nhích, mặc cô đùa nghịch.

Cô thờ gáp, ngược đến bốc cháy.

Bạo dạn quá rồi.

Sơ Tích chẳng còn sức che mắt Lộ Nguyên, đôi tay hạ xuống, chống lên cơ bụng, đong đưa ra vào.

Từng giọt mồ hôi nhỏ từ cằm chảy xuống quần áo hắn, thấm qua lớp vải mỏng manh làm nóng bỏng da thịt hắn.

Sơ Tích cúi đầu, không dám nhìn vào mắt người đàn ông. Cô biết cô không nên che mắt hắn, Lộ Nguyên phải để ý xung quanh xem có nguy hiểm nào không, hiện giờ trong đầu cô chỉ còn dương vật đang cắm đầy hoa huyết, chẳng có tâm trí chú ý tới việc khác.

Mới cảm rút mấy chục cái mà hai đùi cô đã mỏi đến mềm nhũn.

Ấy thế mà dương vật còn chẳng có vẻ muốn bắn.

Ô nhiễm trên thân thể người đàn ông từ từ tiêu tan, chứng minh việc an ủi quả thực có tác dụng, nhưng vậy là chưa đủ, phải đợi hắn bắn ra thì mới đạt được hiệu quả lớn nhất.

Cô đổi tư thế, hai chân không ngồi xổm nữa mà quỳ gối trên mặt đất, lắc lư vòng eo lên xuống nhịp nhàng.

Quần áo trên người Lộ Nguyên bị cô cởi rối tinh rối mù.

Bàn tay người đàn ông giật giật, thân thể cứng đờ vì lượng lớn dâm thủy tưới lên má mắt đã khá hơn nhiều. Tuy nhiên, động tác này của hắn thật sự quá nhỏ nên Sơ Tích hoàn toàn không phát hiện ra.

Thân trên cô ăn mặc chỉnh tề nhưng đôi chân trần cọ trên mặt đất dính một lớp bụi.

Không được.... Như vậy cũng không ổn.....

Sơ Tích chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, bản thân cô lại tự trách bởi chẳng đủ thể lực để an ủi.

Kiên trì thêm mấy chục lần, cô mềm oặt ngồi trên háng hắn, nhẹ giọng thở dốc: “Tôi không còn sức, nghỉ ngơi một lát.”

Lộ Nguyên nhận ra sự cố gắng của cô.

Thực ra, hắn muốn nói cô không cần gắng sức như vậy, giao mọi chuyện cho hắn là được.

Thế nhưng dáng vẻ vừa nỗ lực lại vừa vụng về của cô khiến cho trái tim hắn ngứa ran, chỉ muốn dùng tay gỡ cho thỏa cơn ngứa này.

Cuối cùng, hắn vẫn chẳng làm được, cảm giác nhồn nhột ngày càng mãnh liệt, lan đến trong cổ họng rồi lại tràn lên hai mắt hắn.

Hắn yên lặng nhìn chăm chăm vào cô.

Sơ Tích đột nhiên giang tay xoa lên cằm hắn, ánh mắt lộ ra vẻ buồn xuôi.

Ngay sau đó, cô ghé sát lỗ tai hắn, chiếc lưỡi bị hắn ngậm mút, gặm cắn không biết bao nhiêu lần liếm lên tai hắn, “Mau bắn ra đi mà, cầu xin anh đó, tôi sắp kiệt sức rồi.”

Kéo dài càng lâu lại càng thêm nguy hiểm.

Cô chỉ đành dùng thủ đoạn bọn họ từng dùng ở trên người cô để đối phó với Lộ Nguyên.

Hơi thở nhẹ nhàng chỉ kịp lướt qua liền rời đi, môi cô lằn nữa chủ động dán lên môi hắn.

“Um.....”

Ánh mắt sáng mắt mơ hồ, kiều diễm gợi cảm, vòng eo lên xuống như chạy nước rút.

Côn thịt bồng căng cứng, môi cô lướt xuống phía dưới, ngậm lấy yết hầu của hắn, mút mát như con thú nhỏ đang uống nước.

Edit: 23/07/2025

Beta: 06/04/2026

Chương 36, Phun dâm thủy hiệu quả sẽ tốt hơn (H)

Edit&Beta: Aochongdansieucap

Đầu lưỡi cô dừng ở yết hầu nhô lên, như động vật nhỏ uống nước.

Tinh dịch nóng rục phun ra, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của cô lúc này mới được thả lỏng.

Sơ Tích ngồi dậy, dương vật đã mềm xuống "ba" một tiếng rơi ra khỏi hoa huyệt ấm áp.

Tinh dịch dính nhớp chảy xuống theo bắp đùi .

Cô đỡ lấy rương gỗ, muốn tìm khăn giấy hoặc khăn tay từ trong túi lau sạch tinh dịch.

Vừa lấy khăn giấy ra, nghe thấy tiếng động, đôi mắt cô tròn tròn, vui mừng nói: “Anh có thể cử động rồi à?”

Ô nhiễm trên người Lộ Nguyên giảm xuống đáng kể, mặc dù làn da vẫn giống như vỏ cây nhưng hắn đã lấy lại quyền khống chế thân thể, loạng choạng đứng dậy khỏi mặt đất.

Tầm nhìn của Sơ Tích bỗng nhoè đi, thân mình đã bị đề lên rương gỗ, hai tay bị giữ chặt trên đỉnh đầu, bàn tay thô to nắm lấy cổ tay cô.

“Lộ Nguyên....” Sắc mặt cô trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Lộ Nguyên.

Ngũ quan quen thuộc không xảy ra thay đổi gì, vẫn còn là con người, chỉ có ánh mắt nồng cháy nhìn cô chăm chú.

Giọng nói trầm khàn mới vừa khôi phục, vai ngực săn chắc nhẹ nhàng đề lên người cô, hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi người phụ nữ: “Không đủ.”

“Xung quanh không có gì bất thường.”

Hắn nói xong, đầu lưỡi còn tê dại lập tức mút lấy môi cô, so với động tác của Sơ Tích, chiếc lưỡi thô to đóng chiếm toàn bộ khoang miệng, hàm trên, răng, vách thịt non mềm.....

Xen lẫn vào đó là âm thanh liếm mút đầy mờ ám.

Một chân tách phần bắp đùi còn ướt dính, hấn nâng một bên đùi lên, dương vật vừa mới bắn ra lập tức cọ vào.

Lưỡi hấn dừng lại trên vành tai đã hồng rục: “Cô vẫn chưa bắn.”

Thân thể thấm đẫm mồ hôi dính sát vào da thịt hấn, côn thịt thô cứng đâm thẳng vào, đẩy eo cắm tới chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

Dâm huyết non nớt lập tức siết chặt, kẹp hấn đến mức toàn thân nổi gân xanh.

“Không cần..... Anh tỉnh rồi mà.... A ha....”

Động tác đâm thọc nhanh mạnh, hung hấn mang đến khoái cảm mãnh liệt hơn nhiều so với chuyển động chậm rãi của cô. Sơ Tích làm sao chịu được kiểu hoan ái này, thân thể vốn động tình lập tức bị làm đến tê dại.

“Cô tiết ra thì hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Quả nhiên, sau khi nghe hấn nói như vậy thì cô không từ chối nữa.

Dáng vẻ cam chịu mặc hấn giày vò.

Để Lộ Nguyên tự làm, sắc mặt Sơ Tích không còn thẹn thùng như trước, cô hơi cau mày, đôi mắt dịu dàng như nước.

Côn thịt đen tím giữa háng mỗi một lần đi vào là đâm đầy nhục huyết, chỉ sót lại hai túi trứng va vào cánh hoa, động tác đâm cắm mạnh mẽ khiến bụng cô nhô lên thành đường cong, Sơ Tích khó chịu hừ nhẹ.

Lộ Nguyên nghe thấy tiếng cô khẽ rên, lồng ngực phập phồng dữ dội, cảm giác ngứa ngáy trong lòng lại trở dậy.

Côn thịt khuấy đảo cọ qua từng nếp gấp, điên cuồng ra vào trong nhục huyết, liên tục phát ra âm thanh va chạm.

Trên con đường yên ắng, tiếng rên rỉ mong manh của người phụ nữ không ngừng ngân vang, cánh tay trắng nõn bị giam giữ trong bàn tay hấn, gân xanh nổi lên hoà cùng cơ bắp săn chắc đồng thời phát lực nắm chặt cổ tay cô.

“A.... Muốn ra.... Ô.... Dừng mà...”

Sơ Tích mất đi lý trí, khuôn mặt ửng hồng, đuôi mắt vương ánh nước, ngắt quãng kêu rên.

Nhục huyết không ngừng co chặt, càng ngày càng nhiều nước rỉ ra theo từng chuyển động của hấn, dính đầy lông mu của Lộ Nguyên.

“Nhanh lên, phun ra là xong rồi.”

Khuôn mặt Lộ Nguyên ti lên mặt cô, trán Sơ Tích cũng ướt đẫm, vòng eo hấn không ngừng tăng tốc, điên cuồng đâm vào cửa tử cung.

Hoa huyết mẫn cảm thành thực rốt cuộc không chống đỡ nổi trước khoái cảm mãnh liệt, cảm giác tê dại, sung sướng đến nghẹt thở từ xương cột lan thẳng lên não.

Thân thể co rút phun ra lượng lớn dịch thủy, hỗn hợp tinh dịch trước đó còn chưa lau sạch bắn đầy lên quy đầu và dương vật.

Dâm huyết chặt khít cùng dáng vẻ thất thần của cô khiến dự vọng Lộ Nguyên trào dâng, cảm rút mười mấy cái, tinh quan mở rộng, lần nữa bắn vào.

.....

Dịch thể ướt dính phải dùng gần hết một gói giấy mới lau khô.

Còn lại đều nhờ Lộ Nguyên rửa sạch, mặc quần vào rồi bế cô lên.

“Chúng ta trở về đón bọn họ.”

Đầu Sơ Tích dựa vào vai hấn, thần kinh căng thẳng dần thả lỏng, sau một hồi hoan ái mãnh liệt, cơ thể cô vô cùng mệt mỏi.

Trong chớp mắt, lối đi mở ra, Lộ Nguyên ôm Sơ Tích đi vào.

Con đường này tựa như vũ trụ, những ngôi sao đầy màu sắc hoà cùng màn đêm u tối, chỉ mất khoảng ba bốn giây, con đường trước mắt liền biến thành khu ô nhiễm mờ mịt.

Giang Tử An khoanh tay, nhíu mày đứng một bên, phía sau hấn có một Phương Thời Dịch đứng sừng sững.

Hơi thở hỗn hển cùng âm thanh liếm mút mơ hồ, cho dù có người che chắn nhưng mọi người đều biết đằng sau đang xảy ra chuyện gì.

“Quay lại rồi.”

Nhìn thấy người đi tới, Giang Tử An nhướn mày cau kinh, nheo mắt nhìn: “Chị và anh Lộ Nguyên giấu bọn em làm gì hả?”

Dáng vẻ mềm yếu cùng dấu vết ô nhiễm mờ nhạt trên người Lộ Nguyên chẳng khác gì Phương Thời Dịch đang hôn hít Đường Mục ở đằng sau.

Phương Thời Dịch đã chỉnh trang xong, hấn ôm Đường Mục trong lòng ngực, đôi môi đỏ búng, so với Giang Tử An thì hiển nhiên hấn tinh táo hơn nhiều.

“Khó giải quyết lắm à?” Bọn họ đứng cách tầm chắn kia khoảng cách bảy tám mét nhưng cơ thể vẫn thấy khó chịu.

Lộ Hách gật đầu: “Nơi này không phải chỗ để nói chuyện. Chúng ta đi thôi.”

Ba người đi theo sau Lộ Hách, trong chớp mắt liền đặt chân tới khu phố yên tĩnh kia.

Trong không khí không có hương vị đậm mẽ, Giang Tử An lại hừ lạnh, tỏ vẻ ủy khuất: “Chị vừa ở đây an ủi anh Lộ Nguyên à.”

Ánh mắt cậu dừng trên một loạt dấu chân lộn xộn, mấy cái rương gỗ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Giang Tử An.”

Giang Tử An không ngờ Sơ Tích sẽ chủ động gọi tên mình, hơi sửng sốt.

Sơ Tích đứng bên cạnh Lộ Nguyên, “Cậu lại đây.”

Edit: 23/07/2025

Beta: 06/04/2026

Tiểu kịch trường:

Giang Tử An: Chị gọi em à?

Sơ Tích: Cậu ta phiền chết đi được

Chương 37, Tinh thể vụn.

Giang Tử An vô thức bước tới.

Sơ Tích đưa tay giữ lấy cổ cậu ta, dùng hết sức lực, khó khăn lắm mới ép chàng trai phải cúi đầu.

Ngón cái ấn lên môi cậu, nhẹ nhàng đẩy một cái, đôi môi mỏng liền hé mở.

Cô tiến lên nửa bước, chiếc lưới ấm nóng cạy mở hàm răng đóng kín, quán lấy đầu lưới cứng đờ mút mạnh, nước bọt trong suốt từ môi cô chảy vào miệng cậu, sau khi cảm nhận ô nhiễm đã giảm đi vài phần, cô liền buông tay.

“Đi thôi.”

Cô rút lui không chút do dự.

Ánh mắt sâu thẳm của Lộ Nguyên hướng về phía hai người, Phương Thời Dịch đứng một bên nhìn rõ màn kịch này, hần như thở mào cười cười, thiếu điều muốn huyết sáo.

“Nếu không có dẫn đường ở đây thì không thể nào vượt qua tấm chắn ô nhiễm được.” Lộ Nguyên bắt đầu nói, “Theo dự đoán của tôi, lính gác cấp S+ miễn cưỡng có thể vượt qua, nhưng sẽ chịu ô nhiễm nghiêm trọng, không có Sơ Tích tôi chắc chắn sẽ bị thực vật hóa.”

Hắn duỗi bàn tay với làn da giống như vỏ cây, “Người ô nhiễm sẽ bị cứng đờ, không thể sử dụng dị năng, giống như cây, chỉ có thể hô hấp.”

Trong lúc hắn đang nói chuyện nghiêm túc, Giang Tử An ngậy người vì nụ hôn của Sơ Tích bỗng hoàn hồn, há miệng thở dốc, không tiếp lời.

“Mọi người chắc cũng cảm nhận được nơi này không có một chút ô nhiễm nào cả. Dự đoán ban đầu là ô nhiễm lan từ bên ngoài vào bên trong, vùng ô nhiễm mở rộng, đồng thời, ô nhiễm bên ngoài cũng gia tăng.”

Hắn chỉ về phía góc phố ngoài cùng gần với tấm chắn nhất.

“Sau khi rêu xanh bao trùm sẽ hình thành dáng vẻ như thế kia.” Bên cạnh tấm chắn là một vùng đất phủ màu xanh lục.

Dựa theo phỏng đoán của Lộ Nguyên, mức độ nguy hiểm sẽ giảm đi đáng kể.

“Chúng ta chia thành hai tổ, trước tiên kiểm tra xem quanh đây còn người sống hay không, sau đó tập hợp ở bên kia.” Phương Thời Dịch mở miệng, ánh mắt dừng lại phía ngã tư đường.

Lộ Nguyên và Giang Tử An đều không có dị nghị gì.

Vẫn giữ nguyên đội hình một trước một sau đi theo Sơ Tích.

Nhìn lướt qua liền thấy đường phố hoang vắng không có lấy một bóng người, kể cả những ngôi nhà đóng chặt cửa cũng y hệt vậy.

Sơ Tích đi sát cạnh Lộ Nguyên, cô đi theo sau hắn, còn Giang Tử An đi lên lầu.

“Không có dấu vết đánh nhau.” Lộ Nguyên nhìn vào căn phòng liền nhận ra ở đây không ai bị cuốn đi.

Căn phòng được bố trí vô cùng ngăn nắp, dường như đã từng có người từng sống ở đây, điều này rất dễ nhận thấy thông qua vị trí các vật dụng trong phòng.

“Lộ Nguyên, anh kiểm tra cái này xem.” Sơ Tích cúi đầu, chú ý tới những mảnh vụn li ti còn nhỏ hơn cả móng tay, “Hình như là vụn da người.”

Cô vừa nói, Lộ Nguyên lập tức ngồi xuống, dùng tay nhón lấy mảnh vụn bé bé, mảnh vụn mỏng manh thậm chí còn tan ra ngay khi bị miết nhẹ.

“Là người bị thực vật hóa.” Hắn miết đầu ngón tay rồi nói.

Đầu tiên là ô nhiễm, rơi vào trạng thái ngủ say, sau đó sẽ bị thực vật hoá, rồi tiếp đến là bị nó âm thầm cắn nuốt chất dinh dưỡng, chờ đến khi khô kiệt, tất nhiên sẽ hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất.

Giang Tử An bước xuống từ trên lầu, thấy hai người liền bảo: “Em phát hiện hầu như nhà nào cũng đều mở một cái cửa sổ hoặc là mở cửa chính.”

Cậu leo liên tiếp sáu tầng lầu, đi tới mỗi hộ mới rút ra kết luận này.

Chỉ có hai nhà đặc biệt, ở hai tầng khác nhau, cửa phòng mở toang nhưng cửa sổ trong phòng lại đóng chặt, trái ngược hoàn toàn với mấy hộ khác, căn cứ từ đó mới đưa ra đáp án này.

Lộ Nguyên gật đầu: “Đi, ra mặt đất bên ngoài xem thử, thực vật không thể sống thiếu đất được.”

Hắn tường thuật lại suy luận của mình và Sơ Tích cho Giang Tử An, quỹ đạo, hình thái và cả phương thức ô nhiễm.

Trên đường phố, phạm là những nơi có đất đều bị rêu xanh bao phủ dày đặc, Giang Tử An đào khoảng nửa mét mới nhìn thấy đất.

Đất màu nâu thẫm lại chuyển sang màu đen nhánh.

“Hình như là đất đen, em không cảm nhận được độc tố trong này.” Loại đất này thoang thoang mùi rỉ sắt nhưng lại không giống với đất đen bình thường.

Sau khi bỏ đất vào túi, thấy không có tiến triển gì thêm, cả nhóm đi tới nơi đã hẹn trước.

“Tôi cảm thấy cũng có khả năng đây chính là đất đen, nếu dựa theo phỏng đoán, nhiều người như vậy, đều là đồ bỏ cả mà*.” Giang Tử An vừa đi vừa nói chuyện, “Nhân loại cùng gia súc thi thể, đều là dinh dưỡng.”

(Đất đen - 黑土: có màu đặc trưng là màu đen hoặc đen sẫm do có lượng chất hữu cơ cao do xác thực vật, động vật phân hủy tạo thành.)

Phương Thời Dịch và Đường Mục đã đứng ở bên kia, vừa thấy bọn họ liền vẫy tay.

“Có phát hiện ra điều gì không?” Giang Tử An hỏi.

Thành phố Y được xây dựng từ núi non, Phương Thời Dịch chỉ vào ngọn núi sương khói bao quanh ở phía xa, chậm rãi nói: “Cậu xem sẽ biết.”

Sơ Tích nhìn ra xa, dựa vào thị lực của cô đương nhiên chẳng nhìn thấy gì cả.

Lộ Nguyên và Giang Tử An đều nhìn qua, lông mày nhíu chặt.

Đủ loại nấm đầy màu sắc mọc ở chân núi, mảng nọ nối tiếp mảng kia tạo thành tấm thảm rực rỡ sắc màu.

“Nhiệm vụ lần này thật sự không phù hợp với em.” Giang Tử An đành chịu thua, “Người điều chết sạch cả rồi, còn toàn mấy thứ này.”

Phương Thời Dịch cũng nhún vai: “Tôi đã xem qua bản đồ, Lộ Hách và Trịnh Chiết Hải sẽ đến ngọn núi đó trước chúng ta.”

“Một bên đốt lửa lửa, một bên rút nước, lần này quả thực rất hợp với hai người họ.” Giang Tử An cười nói.

Phương Thời Dịch đúng lúc lấy ra một cái bật lửa, châm lửa: “Tôi mới vừa đốt một ít rêu xanh, có lẽ vì quá ẩm nên rất khó cháy.”

“Tôi thử đốt một vùng thì kết quả là chúng đều cháy thành tinh thể vụn.”

Hắn cất bật lửa đi.

Có tinh thể vụn chứng tỏ đây là thứ do dị chủng ô nhiễm tạo ra.

Khi Sơ Tích đến xem hiện trường, cô không khỏi cảm thán, “Sao mà vỡ vụn hết thể này.”

Bùn đất màu đen trông như được rắc thứ gì đó sáng lấp lánh, nổi bật giữa một vùng xanh thẫm.

Nhìn kỹ lại thấy thứ kia chẳng khác gì bột phấn, chúng bé đến nỗi phải vo cả đất mới mong nắm được trong tay.

Nát quá, vô dụng thể này nhưng họ cũng không thể bỏ qua.

Edit: 24/07/2025

Beta: 11/04/2026

Chương 38, Cái tên xa lạ

“Đi thôi, đừng đùa nữa, mau tới đó xem sao.” Thấy không khí có vẻ ngày càng kỳ quặc, Lộ Nguyên xoa ấn đường, nói.

Cho dù không am hiểu, bọn họ vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Đám nấm dày đặc như những thửa ruộng hoa hiện ra trước mắt Sơ Tích.

Ngay giây tiếp theo đã bị Giang Tử An vô tình quét sạch.

Những cây nấm mọc chi chít bị nhổ lên khỏi mặt đất tạo thành một lối đi.

Cậu đi đầu, thông thả tiến về phía trước, những cây nắm này chỉ khiến cậu càng thêm chướng mắt. Cậu vung tay, nhìn nắm chắt đầy hai bên, sắc mặt không chút thay đổi hết như đây chỉ là chút chuyện cỏn con.

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?” Đường Mục cất tiếng phá vỡ sự im lặng.

Mọi người đều nhíu mày, thính giác vượt trội của lính gác nhắc nhở ba người rằng quanh đây không có gì ngoại trừ bọn họ và loại thực vật ghê tởm này.

“Âm thanh này quen quen.” Đường Mục nói tiếp, cô nhíu mày, suy tư không biết đây là ai.

“Hình như là..... Lục Thừa Sinh?”

Cái tên đó vừa vang lên, sắc mặt Phương Thời Dịch bỗng tối sầm.

Hắn chưa kịp đáp lại, Đường Mục bỗng dừng bước rồi ngắt lịm đi, Phương Thời Dịch vội vàng ôm cô vào lòng.

“Chết tiệt, vậy mà lại gặp công kích tinh thần.” Giang Tử An lập tức nhìn về phía Sơ Tích.

Lúc này, Sơ Tích cũng chịu ảnh hưởng, cô lắc lắc đầu, giơ tay đỡ lấy trán.

Những bóng dáng trước mắt cô chùng chéo lên nhau, một giọng nữ cứ quẩn quanh bên tai cô, không ngừng hô to.

“Chị ơi! Sơ Tích!” Giang Tử An nhéo tay Sơ Tích, cơn đau ập đến giúp cô lấy lại chút tỉnh táo, lúc hoàn hồn liền nhận ra Lộ Nguyên và Giang Tử An đều đang nhìn mình.

Cô ngẩng đầu, đôi môi khô khốc hé mở: “Sao vậy?”

Thấy cô không còn chìm trong mê man, Giang Tử An thở hắt ra một hơi, vẻ mặt bình thản dần trở nên nghiêm túc: “Có thể là do loại nắm này, để em ném chúng ra xa một chút.”

Lối đi ban đầu chỉ to chừng một mét được mở rộng lên thành bảy tám mét, tất cả nắm phủ kín mặt đất đều bị ném tới nơi Sơ Tích không nhìn thấy.

Giọng nữ ồn ào bên tai cũng nhỏ dần đi, Sơ Tích không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đi hết con đường này là đã gần đến đích, Giang Tử An cũng không muốn ở lại đây lâu, mọi người mau chóng tăng tốc vượt qua rừng nắm ngũ sắc này.

Mãi tới khi không nhìn thấy loại nắm kia nữa, Giang Tử An mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Đường Mục vẫn còn hôn mê, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, miệng liên tục nỉ non.

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Thời Dịch u ám đến cùng cực, Đường Mục bị hắn ôm chặt trong lòng, thỉnh thoảng hắn lại nhẹ giọng gọi tên cô: “Đường Mục.”

“Anh Thời Dịch, để anh Lộ Nguyên đưa chị Đường Mục ra trước thôi. Loại công kích tinh thần này, nếu bản thân chị Đường Mục không thoát ra được thì chúng ta chỉ có thể đi tìm lính gác tấn công hệ tinh thần.” Giang Tử An đề nghị, “Đến lúc đó anh để lại một phân thân chăm sóc chị Đường Mục sẽ tốt hơn.”

Dị năng của Lộ Nguyên rất hữu dụng, vào thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng đồng đội.

Sơ Tích thấy Phương Thời Dịch gật đầu, để lại một phân thân đi cùng Sơ Tích và Giang Tử An, Lộ Nguyên mở đường hầm, dẫn theo Phương Thời Dịch và Đường Mục cùng nhau tiến vào.

“Dị năng của Lộ Nguyên không có hạn chế gì sao?” Trong thời gian ngắn ngắn đã dùng ba lần liên tiếp, ngoại trừ việc ô nhiễm có tăng lên chút ít thì cô gần như không thể phát hiện ra vấn đề gì.

Giang Tử An kiên nhẫn giải thích cho cô: “Có chứ, dị năng của anh ấy còn phụ thuộc vào khoảng cách và tần suất. Ví dụ như muốn mở ra thì phải mất một khoảng thời gian nhất định, hơn nữa nếu khoảng cách quá xa cũng không được. Anh ấy ở trong đường hầm lâu sẽ bị ô nhiễm gấp bội đó.”

Năng lực này quả thật rất hữu dụng, chỉ có điều nếu kiểm soát không tốt sẽ dễ lâm vào cảnh nguy nan.

“Tuy rằng em có thể khống chế đồ vật, nhưng đó phải là vật sống, em không thể khống chế vật chết được.” Giang Tử An giải thích.

Sử dụng dị năng trên quy mô lớn khiến ô nhiễm trên người hắn tăng lên chóng mặt, chỉ là lần này Giang Tử An lại chọn không đề cập tới.

Ba người đứng chờ tại chỗ, Giang Tử An đứng bên cạnh Sơ Tích, cậu nhìn quanh.

Khoé mắt cô liếc thấy phân thân có vẻ mặt âm trầm giống Phương Thời Dịch, dù rất muốn hỏi Giang Tử An nhưng đây không phải thời điểm thích hợp.

Lục Thừa Sinh.

Một cái tên cô chưa nghe thấy bao giờ.

Sơ Tích nhủ thầm trong lòng.

Ba người đứng trên mảnh đất trống không có lấy một bóng cây, đột nhiên, cả ba nghe thấy một tiếng nổ mạnh.

Tiếng động nghe như thể muốn nổ tung cả ngọn núi vậy.

Mấy người lập tức nhìn về hướng phát ra âm thanh: “Chắc là nhóm anh Lộ Hách.”

“Đi, chúng ta tới đó xem thử.” Giang Tử An nắm chặt tay Sơ Tích, kéo cô chạy đi.

Có phân thân Phương Thời Dịch ở đây, bọn họ cũng không cần lo làm cách nào để truyền tin cho Lộ Nguyên, cả ba cùng nhau chạy thẳng đến nơi phát ra tiếng động kia.

Edit: 28/07/2025

Beta: 11/04/2026

Chương 39, Tiêu diệt dị chủng thực vật.

Sương khói bốc lên từ ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt, nghiền nát cây cối.

Gió mạnh gào thét thổi qua kéo theo tiếng lách tách khi thực vật bị đốt cháy.

Toàn bộ rừng rậm dường như đều sống dậy, bóng cây chuyển động, những dây leo cùng cành cây điên cuồng lao về phía vụ nổ, nhiều lần suýt làm Sơ Tích bị thương, may mà Giang Tử An kịp thời chuyển hướng đám dây leo mới bảo vệ được cô.

Tới khi bọn họ chạy đến nơi phát ra tiếng nổ, ngọn lửa nóng rực buộc bọn họ phải lùi về sau, đứng nhìn từ xa.

Thế nhưng, điều khiến Sơ Tích chấn động chính là Lộ Hách và Trịnh Chiết Hải đang ung dung đứng giữa cơn gió lốc.

Chỉ cần có thực vật tới gần hai người thì dù cho có xanh tốt đến đâu thì chớp mắt đã biến thành nhánh cây khô khốc. Quanh người Trịnh Chiết Hải tuôn ra vô số quả cầu nước màu xanh biếc tựa như đại dương mệnh môn xanh thắm.

Ngón tay Lộ Hách chỉ tới đâu, nơi đó liền nổ mạnh, hấn lại đốt thêm ngọn lửa bốc cháy dọc theo miệng khe hở lộ ra.

Năng lượng màu đen quán quanh hai người dày đặc như ô nhiễm trên thân dị chủng.

Lửa đỏ lan tràn phá tan rừng rậm màu xanh lục, nó như một cái ác long, rít gào cắn nuốt hết thảy mọi thứ.

Chỗ hai người đang đứng lại càng thêm cằn cỗi, chẳng có lấy một ngọn cỏ nào, một vùng đất bị đốt đến trơ trọi, đen nhánh.

“Vì sao Lộ Hách lại có hai dị năng?” Cơn gió lạnh thấu xương như đang quạt gió thêm củi làm hỏa long bùng cháy dữ dội, rõ ràng cơn gió này không hề bình thường chút nào. Sau một hồi quan sát cẩn thận, Sơ Tích cao giọng hỏi.

Ngọn lửa đỏ rực chẳng ai có thể ngăn cản được.

“Anh ấy chỉ có một loại dị năng là phục chế.”

Mắt Giang Tử An cũng cay xè vì làn khói nghi ngút, cậu dẫn Sơ Tích tới nơi ngược gió mà lửa cháy không tới, “Chỉ cần anh Lộ Hách muốn, anh ấy có thể sao chép dị năng của mọi người, nhưng cái này quá nguy hiểm, cho nên trong tình huống bình thường, anh ấy sẽ chỉ phục chế hai đến ba loại dị năng.”

Cậu liếc mắt liền thấy cái cây đang gãy giữa mảnh mẽ nhất, trên tán cây có một đoá hoa rất lớn sắp nở rộ, nụ hoa màu đỏ tím đã nở được một nửa.

Mỗi làn ngọn lửa lan đến đều bị dây leo chặn lại, dị chủng thực vật kia đang bảo vệ đoá hoa trên đỉnh đầu nó.

“Trong trung tâm đoá hoa có một thứ gì đó.” Sơ Tích cau mày, dưới nhụy hoa có một tinh thể năng lượng trông giống như ô nhiễm nhưng lại không phải ô nhiễm đang toả ra năng lượng màu đen.

Vào giờ phút này, tất cả ô nhiễm đều chảy thẳng về nơi ấy.

Sau đó, nó nhanh chóng chuyển hóa thành thứ gì đó mà cô không thể mô tả thành lời.

“Đó chính là não của dị chủng, phá hủy nó, chúng sẽ tiêu đời.” Khí thể trên người Giang Tử An bỗng biến đổi, cậu lập tức gia nhập cuộc chiến.

Cái cây đang khéo léo ngăn chặn đòn tấn công bỗng chuyển động chậm lại.

Lộ Hách cũng chú ý tới sự khác thường của nó, hắn quay đầu nhìn tứ phía, mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng của Giang Tử An và Sơ Tích liền đẩy nhanh tốc độ tấn công dị chủng thực vật.

Bấy giờ, Sơ Tích mới được chiêm ngưỡng sức mạnh của lính gác cấp S.

Dị chủng cao lớn như núi, đủ loại dây leo bay múa đầy trời đều không thể tới gần bọn họ dù chỉ một bước. Đến cả Giang Tử An trước kia thường dùng dị năng của mình để khống chế người khác khi hoan ái cũng bày ra một khía cạnh rất khác.

“To quá, thật sự rất khó kiểm soát.” Giang Tử An nhú chặt lông mày, cái cây phát hiện sự bất thường phía bên này cũng muốn dùng dây mây quấn lấy bọn họ.

Nhưng tới một cái liền bị Giang Tử An khống chế một cái, đám dây leo chẳng chịt quấn lấy nhau thắt nút thành cái bánh quai chèo.

Bên phía Lộ Hách ra tay nhanh như chớp, từng tiếng nổ mạnh vang rền như muốn xé nát đất trời. Hắn và Trịnh Chiết Hải lao vọt tới trước mặt dị chủng thực vật, hai người chạy như bay rồi nhảy vọt lên nụ hoa màu đỏ tím với tốc độ vượt xa người bình thường.

Nhánh cây điên cuồng gãy giữa, dù bị Giang Tử An khống chế cũng cố gắng lao lên phía trên, muốn ném đám nhân loại đầy nguy hiểm này xuống khỏi thân mình.

Cuối cùng, nó vẫn chậm hơn một bước, ngọn lửa nổ mạnh lại vang lên lần nữa, khói thuốc súng tỏa ra khắp nơi, nụ hoa màu đỏ tím chia năm xẻ bảy, lộ ra rễ cây.

Trong tay Lộ Hách cầm một lượng lớn tinh thể màu trắng trong, hấn chắp tay trước ngực, tinh thể tỏa ánh sáng yếu ớt nhìn vô cùng cứng rắn lập tức vỡ vụn trong lòng bàn tay hấn.

Cái cây to lớn xanh tươi ngừng công kích, bỗng chốc lụi tàn xám xịt.

Ngay sau đó, khắp khu rừng, chỉ cần là dị chủng thực vật ô nhiễm chớp mắt đều héo úa, lá xanh đều tàn, thân cây khô khốc, khu rừng xanh tươi thoáng cái đã biến thành một đồng hoang tàn.

Thứ màu sắc đó giống như virus đang sinh sôi, từ trong trung tâm lan thẳng ra ngoài, nhìn ra xa cũng không thấy màu sắc nào khác, tất cả đều chỉ còn là tro bụi.

Khi Lộ Nguyên cùng Phương Thời Dịch chạy tới, trận chiến đã kết thúc.

Nhưng ba người đàn ông trước mắt đều không ổn lắm.

Năng lượng đen dày đặc quấn quanh thân thể bọn họ, không có năng lực đặc biệt của dị chủng, cả ba người đều toát ra vẻ cuồng nộ tàn khốc, chỉ cần một tia lửa cũng đủ để bùng cháy.

“Chị ơi.” Giang Tử An đứng bên cạnh Sơ Tích bỗng mở miệng trước, giọng nói nhẹ nhàng như thể làm nũng trấn an, bàn tay cậu ta nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nhưng đôi mắt đen đã hằn tia máu, “Bây giờ, có phải chị nên giúp em đúng không?”

Edit: 28/07/2025

Beta: 11/04/2026

Chương 40, Bọn họ làm, hấn nhìn (H)

Giang Tử An khẽ cười, tiến lại gần.

Lý trí của hấn sắp sụp đổ, mong manh như sợi chỉ sắp đứt đoạn, sau cùng chỉ biết làm theo bản năng mà không quan tâm tới bất kỳ điều gì.

Sơ Tích chớp mắt, năng lượng đen kịt gần như đè hết lên người cô.

Nếu phản kháng, người gặp bất lợi chỉ có cô thôi.

Cô không hề giãy giụa, nắm lấy bàn tay cậu, hiếm khi chủ động bước tới gần, cố gắng thả lỏng người: “Được.”

Giang Tử An lặng lẽ nhìn cô một hồi, rồi sau đó, nụ cười thật lòng hiện lên trên môi cậu: “Chị gái ngoan quá đi, em rất thích.”

Đẩy nhẹ hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, Sơ Tích dựa vào gốc cây khô khốc như gỗ cháy.

Lộ Nguyên nhìn thấy rõ, Lộ Hách và Trịnh Chiết Hải đứng ở trung tâm đang tiến về phía Sơ Tích. Ô nhiễm trên người bọn họ còn nhiều hơn so với Giang Tử An, mỗi bước đi đều không phát ra tiếng động, nhưng hần đứng xa như vậy vẫn cảm nhận được áp lực đến cùng cực từ hai người bọn họ.

“Tôi về trước đây.” Phương Thời Dịch nhìn thấy cảnh này, nghiêng người, mặt không biểu cảm, “Lát nữa có thể sẽ có người tới, chú ý một chút.”

Hần không cần nghĩ cũng biết nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, vậy nên hắn không muốn ở đây xem đông cũng đồ sống động.

Thậm chí, không chờ Lộ Nguyên gật đầu đồng ý, phân thân kia tan biến thành cát bụi.

Đỉnh núi bị san phẳng thành đất bằng, tiểu đội có 4 người hiện giờ chỉ có một mình Lộ Nguyên còn tỉnh táo, hắn phải bảo vệ bọn họ.

Giang Tử An đã vùi đầu vào ngực Sơ Tích, vì không tỏ vẻ chống cự nên quần áo của cô vẫn được bảo toàn, cúc áo bung ra, để lộ mảng lớn da thịt trắng nõn.

Áo ngực bị kéo xuống, hai bầu ngực đầy đặn nảy ra, núm vú hồng hào run rẩy đứng thẳng trong không khí.

Chỉ chạm mắt một cái cũng khiến cổ họng cậu khô nóng.

Giang Tử An không chút khách khí cúi đầu mút lấy một bên núm vú, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh quanh vú, cứ thế hút mạnh mấy cái.

Ngón tay không ngại ngại, nhẹ nhàng lướt xuống cởi quần cô, ngón tay chạm đến âm vật rồi gầy nhẹ.

Cảm giác áp bức phía sau áp càng lúc càng gần, không chỉ Sơ Tích nhìn thấy mà Giang Tử An cũng cảm nhận được.

Cậu ta tặc lưỡi một tiếng, ngón tay cắm vào tiểu huyết ướt át.

Dâm huyết mẫn cảm nóng bỏng ôm ọp quần lấy ngón tay cậu, Giang Tử An nhẹ nhàng rút ra, chất lỏng dính nhớp trong lòng bàn tay kéo thành sợi chỉ mảnh.

“Lần này em là người đến bên chị đầu tiên.” Lời Giang Tử An thốt ra hàm ý sâu xa, dương vật lộ ra lập tức cắm vào trong tiểu huyết, bị bú mút chặt chẽ, “Thật là may mắn.”

Bàn tay cậu nắm lấy eo cô, đưa đẩy hông, tiếng thân thể va chạm vang lên không ngừng.

Lộ Hách và Trịnh Chiết Hải đã bước đến nơi, dục vọng thiêu đốt lý trí.

Khi Lộ Hách đang đứng phía sau Giang Tử An thì Trịnh Chiết Hải đã tiến lên trước, da thịt trắng bệch dần nhuộm sắc hồng, ngón tay tìm kiếm một hồi rồi kẹp lấy lưới Sơ Tích.

“Um....”

Không kịp phòng bị, chiếc lưới bị ngón tay khuấy đảo đến điên cuồng.

Lượng lớn nước bọt chảy ra từ bên khoé môi.

Sơ Tích bị côn thịt bên dưới đâm cắm đến mê loạn, giờ lại bị đùa bỡn như thế, bàn tay kháng cự đầy nhẹ người trước mặt.

Giang Tử An lầm bầm nói: “Đâu phải em giày vò chị, sao chị lại đẩy em?”

Cậu cố ý cắm quy đầu vào sâu trong hoa huyết Sơ Tích. Sơ Tích ngửa đầu, lộ ra cần cổ trắng nõn, nước bọt trong suốt chảy dọc theo cần cổ thon thả càng tăng thêm vẻ dâm mỹ.

“Đổi tư thế khác.” Giọng nói của Trịnh Chiết Hải vẫn lạnh nhạt như ngày thường, ngón tay đã rời khỏi miệng nhỏ của Sơ Tích.

Rõ ràng anh ta chỉ dùng ngón tay khuấy đảo vài cái mà đôi môi kia đã đỏ tươi như máu, tạo thành sự tương phản với da thịt trắng nõn.

Dòng nước trong suốt quần quanh thân thể Sơ Tích, giúp cô không cần dùng sức vẫn có thể đứng vững.

Thế nhưng, Trịnh Chiết Hải vẫn chưa thấy hài lòng, nhìn khung cảnh tan hoang chẳng còn lại gì, hơi nhíu mày.

Ngay lập tức, một cái giường nước rộng rãi liền xuất hiện.

“Đi lên đi.” Anh ta nói với Giang Tử An.

Tiểu huyết ấm nóng vừa chặt vừa nhiều nước, Giang Tử An đang làm đến sáng khoái nghe vậy bèn quay sang, vui vẻ đồng ý.

Cậu bé Sơ Tích đặt lên giường nước, dòng nước mềm mại chảy dưới một lớp màng, chẳng khác gì với chiếc giường nước thực sự.

Vừa mới đốt sạch dị chủng nên bầu trời chỉ có màu xám xịt, ngửa đầu nhìn lên sẽ thấy tro tàn lơ lửng trong không khí.

Dù thế nào, Sơ Tích cũng không thể ngờ Trịnh Chiết Hải lại biến ra chiếc giường nước ở nơi như thế này.

Thật sự là vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Bốn phía trống trải không người, nhưng vẫn khiến cô ngỡ ngàng ngừng không thôi. Khi ba đôi mắt cùng nhìn chằm chằm vào mình, dù biết rằng bản thân chẳng thể trốn thoát nhưng trong đầu cô vẫn quẩn quanh suy nghĩ ấy.

“Trở về, trở về, trở về rồi làm.....” Cô đáng thương, nước nỡ xin tha.

Giường nước mềm mại có thể chịu được trọng lượng của nhiều người.

Đôi mắt sâu thẳm của Trịnh Chiết Hải chẳng hề lay động bởi lời cầu xin của cô, anh ta bình tĩnh nói: “Có Lộ Nguyên đứng canh, không ai lại gần được đâu.”

Sơ Tích cuống quýt ngẩng đầu, nhìn thấy bóng người đang đứng phía xa.

Thân thể cao lớn, vững chãi của người đàn ông im lặng đứng một bên, ánh mắt luôn để ý bọn họ nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, không tiến lại gần.

Giống như lời của Trịnh Chiết Hải, hắn đang canh giữ cho bọn họ.

“Liếm giúp tôi.”

Quy đầu to lớn để bên miệng cô, dịch thể có mùi tanh nhẹ chảy ra từ kẽ mắt, lông mày Trịnh Chiết Hải hơi nhíu lại, dương vật màu đỏ sẫm càng thêm nổi bật trên nước da trắng lạnh.

Cánh môi bị trêu chọc ứa ra lượng lớn nước bọt, cọ một cái liền khiến quy đầu ẩm ướt, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố, miệng nhỏ hơi hé mở.

Sự kiên nhẫn của anh ta vốn đã ít đến đáng thương, đến giờ phút này càng không thêm khách sáo.

Edit: 15/08/2025

Beta: 15/04/2026

Sơ Tích: Từng người một.

Sau cùng -> sụp đổ: Cả đám cùng tới, còn có một người nhìn.

Chương 41, Ngón tay cắm vào hậu huyệt (H)

Giường nước to lớn trong suốt nhìn thấy cả đất đá đã cháy đen. Phía trên chiếc giường, hai người đàn ông một trước một sau quẩn lầy người phụ nữ.

Hai chân Sơ Tích bị Giang Tử An ép thành hình chữ M, dương vật thô to tuần tự tiến vào thân thể, rút ra nguyên cây rồi lại cắm vào cả cây, thịt non mềm mại hết cuốn vào rồi lại kéo ra, ép cô cao trào liên tục.

Bầu vú đầy đặn lắc lư như sóng nước, núm vú cứng đến sưng tấy, chẳng biết cặp vú này với chiếc giường nước bên dưới, cái nào mềm hơn.

“Ừm ư.... A.... Ừ ư....”

Đôi môi hồng phấn căng ra mút lấy dương vật nhật màu nhưng không kém phần dữ tợn, mỗi lần tiến vào đều chạm tới tận cổ họng.

Chiếc lưỡi không an phận muốn giãy giụa, lại chỉ liếm láp quanh dương vật hết lần này tới lần khác.

Dương vật rút ra cắm vào ngay trước mặt cô, trước mắt chỉ có lông mu màu đen cùng cơ bụng trắng bóc của người đàn ông làm cho người ta quay cuồng, choáng váng.

Đột nhiên, Sơ Tích cảm thấy trên bầu ngực có thêm hai bàn tay.

Tay Giang Tử An đặt ở eo cô, còn tay Trịnh Chiết Hải lại đặt ở sau gáy.

Đôi mắt tròn tròn cuối cùng cũng tìm thấy chủ nhân đôi tay kia.

Hắn nghiêng mặt, chỉ thấy mái tóc ngắn cùng quai hàm góc cạnh, đôi mắt luôn bình tĩnh sụp xuống, không thể nhìn ra bất cứ điều gì.

Đôi môi mỏng hơi cong lên, dưới ánh nhìn của cô, bàn tay nắm lấy một bên ngực rồi ngậm lấy núm vú.

“Hừm....” Giang Tử An bỗng hít sâu một hơi, cánh tay mạnh mẽ siết chặt eo Sơ Tích, dâm huyết phun nước còn siết chặt khiến cậu suýt chút nữa thì đầu hàng.

Dâm dịch nơi đó quá nhiều, không chỉ làm ướt nhẹp nơi giao hợp mà hậu huyết phía sau cũng bị dâm thủy làm ướt sũng.

Ngón tay Giang Tử An chạm vào cục huyết phía sau, nhẹ nhàng gầy qua.

Sơ Tích đang sáng đến mắt hờn, cái miệng nhỏ dâm đãng liếm mút côn thịt Trịnh Chiết Hải dường như không phát hiện ra.

Đầu ngón tay thử ấn vào cục huyết.

Ngón tay dính đầy dâm thủy chậm rãi cắm vào từng chút một, Sơ Tích đang lên đỉnh toàn thân vẫn chưa nhận thức được chuyện xảy ra.

Núm vú tê dại đến cực hạn, miệng người đàn ông nóng như thiêu như đốt, mút vào liền khiến cô tê dại.

Côn thịt trong miệng không cho phép cô lơ đãng quá lâu, kỹ xảo Giang Tử An dạy cho cô đều không dùng được, cô bất lực há miệng, mặc cho dương vật tùy ý khuấy đảo bên trong.

Căng quá, miệng bị nhét đầy luôn rồi.

Hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tiểu huyết róc rách phun ra dầm thủy, dưới chuyển động của côn thịt, dầm thủy vẩy ra. Giang Tử An vừa động hông, vừa cắm ngón tay vào cục huyết, mới một lát mà cục huyết đã nuốt trọn một ngón tay.

Sơ Tích bất ngờ cảm nhận được dị vật vốn không nên ở trong cục huyết .

Cô im lặng nức nở, nhưng trong hoa huyết lại bắn ra một lượng dầm thủy, rùng mình co rút.

Hai chân bủn rủn mềm nhũn tỏ vẻ chống cự nhưng lại bị khống chế, hoa huyết cùng cục huyết bị khai mở, dầm thủy trong suốt ướt đẫm bắp đùi hai người, nơi giao hợp đã chảy thành bọt trắng.

Mới đầu là một ngón tay, sau đó ngón thứ hai cũng tiến vào.

“Cục huyết của chị kẹp chặt quá.” Chàng trai thờ dốc, câu từ ái muội, cuối cùng, Lộ Hách và Trịnh Chiết Hải cũng chú ý tới động tác của cậu.

Lúc này, bọn họ mới thấy thân dưới Sơ Tích đã ướt đẫm.

Dâm huyết như vòi nước không khoá chốt, bụng dưới và bắp đùi Giang Tử An toàn là dầm thủy ẩm ướt dính dính, rất phù hợp với khuôn mặt nhỏ ửng hồng, vừa dâm mịn lại vừa phóng túng.

Thái dương Giang Tử An nổi đầy gân xanh, ngón tay bị kẹp không thể rút ra được, đây mới chỉ là ngón tay, nếu là dương vật e rằng sẽ bị cô bấm gãy.

Rốt cuộc, cậu không thể nhịn được nữa, hai ngón tay tăng tốc, thô bạo đâm cắm, cày xới tiểu huyết, hoa huyết mẫn cảm lập tức kẹp chặt.

“Chặt quá, dâm huyết của chị muốn ăn tinh dịch lắm rồi đúng không, tất cả đều bắn cho chị nhé.” Hai ngón tay bị kẹp chặt không muốn thăm dò cục huyết nữa, cậu rút ra, mạnh mẽ bẻ hai cánh móng của cô, nhìn nhục huyết đỏ hồng phun ra nuốt vào côn thịt.

“Ừm.... A...” Sơ Tích không thể chịu được khoái cảm mãnh liệt tới tột độ ấy, đôi tay siết chặt lấy người phía trước.

Dường như muốn mượn người này để cố định cơ thể không ngừng run rẩy vì cơn sóng tình.

Hoa huyết mút chặt khiến Giang Tử An thất thủ, cậu đâm mạnh một cái, lưng căng cứng, kêu lên một tiếng rồi mới lui ra.

Giang Tử An bắn xong một lần liền ngồi qua một bên.

Sơ Tích bị đổi qua tư thế mới.

Cô quỳ trên giường nước, phía trước vẫn là Trịnh Chiết Hải, phía sau lại biến thành Lộ Hách.

Tinh dịch đặc sệt liên tục ứa ra thành từng giọt, miệng hoa huyết không ngừng co rút, dáng vẻ tựa như không quen với việc mất đi cơn thịnh.

Ngay giây sau, dương vật thô to cứng rắn lấp đầy khe hở.

Sau khi cao trào, tiểu huyết bị làm đến mềm nhũn chẳng chống chịu được trước kích thích đó, dâm huyết kẹp chặt lấy cơn thịnh, như thể hàng vạn cái miệng nhỏ cùng hút lấy hẳn.

Tuy đã làm vài lần với Sơ Tích nhưng Lộ Hách cũng bị trận khoái cảm này bức cho dương vật sưng to thêm vài phần.

Vừa ướt vừa mềm.

Hận không thể làm hồng dâm huyết này.

Edit: 15/08/2025

Beta: 20/04/2026

Chương 42, Anh ta lạnh lẽo như quái vật (H)

Hoa huyết đã bị làm đến nhũn nên không cần làm dạo đầu, đường đi lênh láng dâm thủy, trơn trượt thông thuận.

Cơn thịnh thô dài sau khi tiến vào tiểu huyết liền mạnh mẽ va chạm, chỉ thấy cặp mông hồng phấn bị đâm nảy lên thành sóng thịnh, trông cực kỳ gợi cảm.

Sâu quá, sướng quá rồi.

Sơ Tích cảm giác như mình sắp chết chìm bên trong khoái cảm.

Bàn tay người đàn ông đặt trên cặp mông trắng nõn tròn đầy, chỉ cần ấn một cái liền để lại một vết lõm nhỏ, vỗ nhẹ là nổi lên vết hồng sắc tình.

Sơ Tích ngửa đầu, miệng nhỏ tê dại vì bị cơn thịnh phía trước đâm cắm, nước bọt không kịp được trào ra từ khe môi, vương vãi khắp nơi.

Tay cô không chống trên giường nước mềm mại mà lại đặt lên chân người đàn ông, bàn tay mảnh khảnh đặt lên kia phần đùi trắng lạnh, nhìn qua mới thấy Trịnh Chiết Hải còn trắng hơn cả cô.

Anh ta cúi đầu, đôi mắt đen nhánh của Sơ Tích như nhuộm màu mưa xuân được phủ một lớp sương mù mờ ảo, chăm chú nhìn hẳn.

Dưới ánh mặt trời đôi mắt của anh ánh lên màu trà, không phải đôi mắt đen bóng như cô tưởng, sợi tóc mềm mượt đưa theo chuyển động của người đàn ông.

“Cắm hết vào đi.”

Trịnh Chiết Hải bắt gặp ánh mắt của Sơ Tích, anh ta vuốt gọn tóc mai, hơn nửa dương vật lộ ở bên ngoài do cô điều chỉnh tư thế.

Anh như đang báo trước, vừa dứt lời, hai phần ba dương vật sót lại bên ngoài cắm thẳng vào trong miệng nhỏ.

“Ừm, ừm.”

Quy đầu to như trứng ngỗng cắm sâu vào huyệt, đôi mắt nheo lại đầy sung sướng, nhưng tầm mắt lại dừng trên tấm lưng mảnh khảnh cùng cặp mông đào phe phẩy.

Eo thon hạ thấp, mông thì vênh lên cao.

Hai miệng trước sau đều đang cắn nuốt dương vật đàn ông, dâm dịch nhiều vô tận.

“Thật đúng là thiên phú dị bẩm.” Trịnh Chiết Hải cười khế.

Anh ta đẩy nhanh tốc độ, đôi môi tê mỏi đến mất cảm giác, chỉ còn túi trứng đậm màu liên tục đập vào hàm dưới của cô.

Cô sắp thờ không nổi nữa rồi. Khoái cảm dồn dập ép Sơ Tích đến phát điên.

Côn thịt của bọn họ cái nào cũng cứng ngắc, cái sau còn to hơn cái trước.

Dương vật phía sau nhiều lần đâm vào hoa tâm, nơi sâu thẳm mãi cảm yếu ớt run rẩy, khoái cảm tê dại triền miên không dứt khiến cô sướng muốn chết.

Hai người đàn ông đều không nhìn thấy cặp vú điên cuồng lắc lư trong không khí, chỉ có mình Giang Tử An là chú ý tới nó.

Vốn dĩ bản tính một lần chẳng đủ thỏa mãn cơn khát của cậu, cảnh tượng này càng khiến Giang Tử An thêm phát thèm.

Khoé mắt Sơ Tích nhắc thấy Giang Tử An tiến lại gần, toàn thân căng cứng, sau cùng chỉ thấy cậu bỗng nằm dưới thân mình.

Bầu ngực mềm nhũn đang lay động trong không khí bị néo một cái.

“Núm vú của chị lắc qua lắc lại làm em muốn chóng hết cả mặt, có phải chị cố ý câu dẫn em đúng hay không?” Giang Tử An vừa ăn cướp vừa la làng, cười tùm tùm bắt lấy bầu vú trắng mềm đầy đặn.

Bởi vì lực hấp dẫn tự nhiên khiến bầu ngực thõng xuống trông còn to hơn cả bình thường, chẳng khác gì hai quả cầu nước nặng trĩu.

Cậu ta dùng ngón tay khảy đầu vú, dưới sự kích thích của cậu, núm vú sưng cứng càng thêm run rẩy.

Trịnh Chiết Hải và Lộ Hách đều cảm nhận được sự khẩn trương của cô.

“Người vừa tới liền phát dâm.” Trịnh Chiết Hải kết luận, đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào Giang Tử An đang say sưa chơi đùa dưới thân Sơ Tích, “Núm vú còn rất mẫn cảm.”

Từ trước đến nay, Lộ Hách hiếm khi mở miệng trong lúc làm tình nhưng lúc này cũng vỗ vào mông cô: “Kẹp chặt quá.”

Sơ Tích vừa bực vừa giận, nếu không phải bọn họ ba người cùng quần lấy cô, cô cũng không phản ứng mạnh như vậy, giờ lại đổ lỗi lên đầu mình.

Thân thể mềm oặt bị cảm xúc chi phối, uất ức đến ứa lệ.

Cô bắt đầu trốn.

Cái miệng nhỏ nhắn lúc Trịnh Chiết Hải rút ra liền đẩy anh ta về sau, cặp mông bị cố định dưới thân Lộ Hách cũng tìm cách trốn tránh.

Suy cho cùng, làm tình với bọn họ vẫn có phần hữu dụng, ít nhất cô đã nhận ra mình không còn yếu ớt như lúc ban đầu.

Ai cũng không ngờ tới cô sẽ bỏ trốn.

Trong lúc mấy người không kịp phòng bị lại để cô trốn được sang một bên.

Lộ Hách là người đầu tiên tóm lấy cô, khàn giọng hỏi: “Trốn cái gì?”

Trong lúc hoảng hốt, hần bống thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, lần đầu tiên cô cũng làm như vậy, chưa bắt đầu an ủi đã chạy mất, đến giờ vẫn muốn né tránh?

Sau khi bị tóm được, Sơ Tích liền lấy lại lý trí.

Cô mím chặt môi, mu bàn tay lau qua đôi môi ướt dầm dề, không đưa ra lời giải thích, bởi vì chuyện này thực sự quá mất mặt.

Trịnh Chiết Hải quan sát cô một hồi, lạnh nhạt nói: “Tức giận rồi.”

Anh ta nhìn quanh, “Sắp có người tới.” Giọng của hắn có vẻ khó chịu, làm lâu như vậy mà hắn còn chưa bắn được.

Miệng nhỏ của Sơ Tích tuy rằng rất thoải mái nhưng mỗi lần luôn thấy thiếu thiếu khiến dục vọng của anh bị kẹt lại ở thời điểm máu chót, mãi mà không phóng thích được.

Không biết sao, Sơ Tích lại nghĩ tới dáng vẻ Trịnh Chiết Hải dùng dây thừng nước trôi lấy cô làm tình trong phòng tắm.

Hiện tại, anh ta cho cô cảm giác rằng nếu cô còn không nghe lời thì sẽ không có quyền lựa chọn nữa.

Đôi mắt màu trà tỏ vẻ tức giận.

Sau một hồi khẩu giao, ô nhiễm dày đặc trên người cũng chẳng giảm được bao nhiêu, chỉ nhạt đi một chút so với lúc đầu, khiến anh ta tăng thêm vài phần lạnh lẽo khiến người ta sờn tóc gáy.

Giống như một con quái vật lạnh băng, chớp mắt một cái liền kéo người ta rơi xuống đầm sâu.

--

Edit: 17/08/2025

Beta: 20/04/2026

Chương 43, Sân khấu đặc biệt của Trịnh Chiết Hải (H)

Sự khó chịu của Trịnh Chiết Hải rõ ràng đã ảnh hưởng tới mọi người.

Anh ta chẳng thèm che giấu ác ý của mình.

Lộ Hách nheo lại mắt một vài giây, đột nhiên chủ động rút côn thịch ra, xách theo Giang Tử An rời khỏi giuờng nước.

“Không làm nữa à?” Trịnh Chiết Hải nghiêng đầu nhìn hắn.

Lộ Hách lấy ra một điều thuốc, kẹp giữa hai ngón tay: “Trạng thái của cậu không ổn, làm trước đi, về rồi tôi làm sau.”

Hắn nhận ra cảm xúc của Trịnh Chiết Hải đã bị đè nén tới cực hạn, nếu cố kìm lại, chỉ sợ hôm nay Sơ Tích phải chịu không ít khổ cực ở chỗ này.

Không cần phải như vậy.

Giang Tử An vướng chân vướng tay cũng bị Lộ Hách xách xuống.

Cậu ta mở miệng là chỉ biết trêu đùa người ta, dễ ảnh hưởng tới cảm xúc của Sơ Tích.

Trên giuờng nước rộng rãi vốn đang có bốn người quấn lấy nhau giờ đây chỉ còn lại hai người.

Sơ Tích bắt giác nuốt nước miếng một cái.

Lộ Hách vừa mới nói nhỏ với cô một câu: Thuận theo anh ta, đừng ngoan cố.

Anh ta ở đây là ai, giờ đã sáng tỏ.

Trịnh Chiết Hải đang quỳ gối trên giường nước, trên bắp đùi và lông mu dính đầy nước bọt của cô.

Tay anh vuốt tóc nhưng ánh mắt lạnh lùng dán chặt lấy cô.

Sơ Tích cứng người, chủ động đến gần Trịnh Chiết Hải, run rẩy vươn lưỡi, đôi tay đỡ lấy gốc dương vật, liếm quy đầu.

Động tác mang chút lấy lòng, khoái cảm khác hoàn toàn với việc anh tự mình làm.

Chiếc lưỡi không ngừng liếm láp ở mã mắt, quần lấy khe hở trên quy đầu, mút mạnh vài cái.

Sự mất kiên nhẫn của Trịnh Chiết Hải bớt đi vài phần, đương nhiên, anh ta cũng từng nghĩ tới việc dứt khoát trói Sơ Tích làm một lúc cho xong.

Nhưng cô lại rất thức thời, quả thực đã xoa dịu cảm xúc của anh.

Dù vậy, người đàn ông cũng chẳng hứng thú với việc khẩu giao.

Ngay khi miệng nhỏ rời khỏi dương vật, anh ta lập tức ấn Sơ Tích xuống giường nước.

Hai chân bị tách ra, Trịnh Chiết Hải đỡ dương vật thô cứng nóng bỏng vỗ lên hoa huyết ướt át vài cái, quy đầu to lớn tách hai cánh hoa, bàn tay bóp chặt eo cô rồi đâm vào.

Ha ——

Chặt quá.

Yết hầu Trịnh Chiết Hải lên xuống không hề chần chừ, động hông ra vào liên tục.

Anh ta vẫn chưa thấy đủ, cúi người xuống, hai chân Sơ Tích giơ cao quần lấy eo anh, khuôn mặt tái nhợt vì bị dọa, không còn ửng hồng như trước.

“A.... Căng quá.... Ừ ừ.... Nhanh quá rồi....”

Cái miệng nhỏ không bị lấp kín bật ra tiếng rên rĩ.

Ánh mắt Trịnh Chiết Hải dừng lại trên bầu ngực cô, vừa nãy, Lộ Hách mới liếm một cái đã khiến cô cao trào, Giang Tử An chơi đùa một hồi cũng khiến cô run rẩy không thôi.

Lần trước sao anh lại không nhận ra núm vú này nhạy cảm đến mức chỉ cần chạm vào là phản ứng dữ dội như vậy.

Anh ta cúi người ép xuống, há mồm ngậm lấy một bên đầu vú đỏ hồng.

“A ha.... Ngứa.... Đùng....” Chiếc lưới nóng bỏng như lửa không hề giống với vẻ mặt lạnh tanh của anh, sống mũi cao thẳng cọt lên bầu ngực khiến cô cực kỳ khó chịu.

Đôi mắt Trịnh Chiết Hải u ám, hoa huyết ẩm ướt quả nhiên có phản ứng khi đầu vú bị liếm.

Dâm huyết mẫn cảm co rút.

Quy đầu đã cắm vào hoa huyết lập tức bị kẹp chặt.

Ngón tay anh ta chơi đùa một bên vú còn lại, cặp vú trắng nõn mềm mại bị anh nắm trong tay, nhào nặn đủ kiểu.

Dương vật phía dưới không dừng lại vì động tác trên tay, mỗi lần cắm vào đều dùng sức. Quy đầu thỉnh thoảng còn muốn cắm mở cổ tử cung, lý trí vừa khôi phục bị anh đập bỏ.

Lúc này, ba người đứng ở một bên, lẳng lặng chờ đợi trận hoan ái này kết thúc.

Người đàn ông thân thể trắng lạnh đê trên da thịt hồng nhuận của người phụ nữ, một người đẹp trai vừa lạnh lùng vừa âm u, một người xinh đẹp nhỏ nhắn, hoà cùng khung cảnh đất đai cháy đen, cây cỏ tàn úa tạo thành vẻ đẹp khó diễn tả thành lời.

Tất cả như một bộ tranh sơn dầu cổ điển.

Mái tóc dài của cô trải dài trên giường nước, thân thể bị ép chìm vào giường, từ xa nhìn lại tựa như vươn ra từ mặt nước.

“Không được... Không được... A....”

Sơ Tích bị cắm sâu như vậy cũng chịu không nổi, ngón tay ghim chặt lấy tay Trịnh Chiết Hải, cào ra mấy vết đỏ, cô run rẩy bám vào eo anh ta rồi cao trào.

Dâm huyết siết chặt, phun nước, Trịnh Chiết Hải chịu đựng cảm giác bị nghiền ép, liên tục va chạm vài trăm cái, ngẩng đầu cuốn lấy lưới cô, vừa mút vừa bắn tinh.

Mồ hôi tuôn ra đầm đìa, cảm giác phiền muộn của Trịnh Chiết Hải dần dịu đi.

Lúc này, Sơ Tích đã bị làm đến mất ý thức, thờ hờ hững nằm trên giường nước.

Sau khi hai người mặc quần áo xong, chiếc giường bên dưới lập tức biến mất, Sơ Tích được anh ôm trong lòng.

“Đi thôi.”

Sau khi được chấp thuận Giang Tử An mới mở miệng nói chuyện: “Đợi đến khi cục huyết của chị ấy có thể cắm vào thì cả ba người có thể cùng nhau làm chị ấy rồi.”

Trịnh Chiết Hải thờ ơ liếc cậu một cái, không phát biểu ý kiến.

Lộ Hách châm một liều thuốc, đầu thuốc cháy âm ỉ, hần ung dung nhả ra một hơi.

“Aizz, không phải chứ, chẳng lẽ các anh đều không thấy hứng thú với chuyện này sao?” Cả nhóm đều không ai đáp lại câu nào khiến Giang Tử An sửng sốt.

Lộ Nguyên chỉ trầm mặc mở đường hầm màu đen, không nhiều lời, bước vào trước một bước.

Giang Tử An thấy thế cũng đi theo, mặc kệ mấy người còn lại, đuổi theo hần gặng hỏi: “Anh Lộ Nguyên, anh cũng không nghĩ vậy à?”

Edit: 19/08/2025

Beta: 20/04/2026

Chương 44, Còn an ủi được không?

Bị Giang Tử An làm phiền, Lộ Nguyên nhú mày nói: “Ồn ào.”

Phản ứng của hần khiến Giang Tử An bật cười, cậu ta lười biếng đút tay vào túi, vô tư đáp: “Các anh không hứng thú thì thôi.”

Cậu có hứng thú là được.

Cậu ta rất thích cảm giác làm Sơ Tích.

Không chỉ dừng lại ở việc an ủi mà cậu còn muốn chiêm ngưỡng từng sắc thái của cô ở nhiều tư thế khác nhau.

Đường đi lần này cũng không kéo dài lâu, cánh cửa mở ra dẫn thẳng tới nơi ở của Phương Thời Dịch và Đường Mục.

Phương Thời Dịch vẫn đang canh giữ bên ngoài cửa, nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn họ.

Xem ra Đường Mục vẫn chưa khoẻ lại, sắc mặt của Phương Thời Dịch cực kỳ khó coi, chỉ là so với vẻ sa sầm trước đó thì bây giờ đã khá hơn chút.

“Lính gác hệ tinh thần chưa tới à?” Vừa nãy Lộ Hách đã nghe Lộ Nguyên kể lại hết toàn bộ sự tình.

Phương Thời Dịch khoanh tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong: “Tới rồi, bảo phải chờ một lát.”

Ánh mắt lại liếc qua, thấy Sơ Tích mệt mỏi tựa vào lòng Trịnh Chiết Hải, hỏi: “Còn phải đi nữa không hay là...?”

Lộ Hách đi vào thăm Đường Mục, quả thực y như Phương Thời Dịch đã nói, hiện tại trên người Đường Mục đã không còn dấu vết do dị chủng lưu lại, lát nữa sẽ tỉnh.

Người bên căn cứ thành phố Y vừa phát hiện mấy người trở về liền tức tốc chạy tới.

Lộ Hách liếc mắt nhìn Sơ Tích, ngẫm nghĩ giây lát, đáp: “Chờ Đường Mục tỉnh lại rồi chúng ta cùng về.”

“Chiết Hải, bên này giao cho cậu.” Lương Trình đã đi tới trước mặt họ, nhìn Lộ Hách với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng, hẳn không ngờ Lộ Hách bị ô nhiễm nặng như vậy vẫn có thể giữ vững lý trí.

“Từ An, cậu cũng ở lại cùng Chiết Hải giải thích rõ tình hình cho mọi người.” Con đường hai bên tiến vào không giống nhau, thứ bọn họ bắt gặp cũng không tương đồng.

Sau cùng, Lộ Hách nhìn về phía Lộ Nguyên: “Lộ Nguyên, cậu đi cùng anh.”

Đón lấy Sơ Tích nhẹ bằng từ trong lòng Trịnh Chiết Hải, có lính gác tinh mắt đã dẫn họ đi tới phòng chuyên dùng để an ủi.

Bọn họ là lính gác được mời tới để xử lý công việc, đãi ngộ đương nhiên tốt hơn những người khác.

“Đội trưởng Lộ, bên này được bố trí thiết bị che chắn, sẽ không có ai nghe thấy.” Lính gác dẫn đường chỉ vào một vòng các vật thể kim loại trông như đá vụn bên ngoài cổng.

Lộ Hách liếc mắt liền hiểu được nguyên lý hoạt động của nó, thứ này được tạo thành từ tinh thể vụn của loại dị chủng có thể che chắn âm thanh.

Hắn gật đầu ôm Sơ Tích vào nhà, Lộ Nguyên cũng gật đầu với lính gác kia, đợi khi lính gác họ cúi chào rồi mới đóng cửa lại.

Lúc hắn vào nhà đã thấy Lộ Hách cởi áo trên người ra.

Phần lưng trần vạm vỡ phơi bày trong không khí, đường cong cơ bắp trên vai lúc ẩn lúc hiện.

“Muốn làm cùng nhau hay là từng người một?” Lộ Hách hoàn toàn không ngại ngùng để lộ thân thể trước mặt Lộ Nguyên. Thậm chí còn kiên nhẫn hỏi ý kiến hắn, nếu Lộ Nguyên muốn làm trước, hắn sẽ nhịn một lát.

Lộ Nguyên thấy ô nhiễm dày đặc nhìn thấy được bằng mắt thường trên người Lộ Hách, năng lượng ô nhiễm đầy áp lực bị hắn thu lại, như thể hắn biết thao túng nó một cách tùy ý.

“Anh nghiêm trọng hơn, em không vội.” Chẳng qua là mở đường hầm dịch chuyển vài lần mà thôi, việc này chẳng là gì so với Lộ Hách cả người đầy ô nhiễm.

Lộ Hách bình tĩnh cởi quần áo Sơ Tích, lòng bàn tay phát ra luồng ánh sáng ấm áp, “Nếu muốn quay về, cậu sẽ phải mở đường hầm dài, ô nhiễm nhiều quá rất dễ bị lạc, lát nữa anh sẽ gọi cậu.”

Lộ Nguyên thấy vẻ mặt Sơ Tích dần thả lỏng, cô bị kiệt sức, dị năng trị liệu có thể giúp cô thấy khá hơn.

Đến khi Sơ Tích tỉnh lại chợt nhận ra mình đang ở một nơi vô cùng xa lạ.

Lộ Nguyên ngồi cách cô rất xa, trước mặt cô chính là Lộ Hách.

Trong tay hắn toả ra luồng ánh sáng khiến người ta vô cùng thoải mái, chính luồng năng lượng này khiến cô dễ chịu hơn trước nhiều.

Lộ Hách thấy cô đã tỉnh, ánh sáng trong tay dần nhạt đi, loại trị liệu này không có nhiều tác dụng với tình trạng kiệt sức vì an ủi của dẫn đường, chỉ giúp họ thấy khá hơn chút thôi.

“Còn ổn không?” Hắn hỏi.

Sơ Tích liếm đôi môi khô khốc, Lộ Hách xoay người rót cốc nước đặt vào tay cô.

Uống nước xong, cảm giác khó chịu trong họng do khẩu giao và rên rỉ liên tục dần dịu đi. Cô thở dài một hơi, đối mặt với con người đen kịt của Lộ Hách lại không tài nào thả lỏng cho nổi.

“Cô có tiếp tục an ủi được không, tôi có thể nhẫn nhịn trong khoảng 1 tiếng đồng hồ nữa.” Lộ Hách nhắc tay nhìn vào đồng hồ, nói.

Qua thời gian này, hắn chắc chắn không thể khống chế được bản thân.

Chỉ cần nghĩ đến Trịnh Chiết Hải suýt chút nữa thì mắt khống chế, Sơ Tích liền nhíu mày.

Khi bọn họ rơi vào trạng thái mất kiểm soát thực sự khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Cái cảm giác rợn tóc gáy và đáng sợ đến tột độ ập đến, lấn át hết thảy mọi thứ.

Cô di chuyển thân thể, dâm huyết vừa bị giày vò một hồi lại chẳng thấy khó chịu chút nào, tựa như trời sinh vốn đã dâm đãng.

Dù vậy, cơn đau nhức toàn thân lại không thể nào lờ đi, cô ngẩng cổ, gật đầu nhìn hắn: “Tôi không còn sức.”

Cô chậm chậm đáp, giọng nói vừa mới khôi phục còn khàn khàn, kết hợp với chất giọng mềm mại vốn có lại nghe cực kỳ êm tai.

Lộ Hách bế cô lên, sải bước về phía chiếc giường: “Cô không cần làm gì cả.”

Chiếc giường to rộng, tất cả đồ dùng đều mới tinh, thậm chí còn thấy rõ dấu vết được giặt giũ, là ủi cẩn thận.

Trên tấm trải giường trắng tinh chớp mắt đã có hai bóng người nằm xuống.

Chàng trai cao lớn đè lên cô gái nhỏ xinh, Lộ Hách cao hơn cô một cái đầu, thân hình săn chắc cùng đường cong rắn rỏi được tạo thành sau hàng ngàn lần tôi luyện.

Sau khi nói xong câu cô đó, quyền chủ động hoàn toàn rơi vào tay hắn.

Edit: 20/08/2025

Beta: 20/04/2026

Tác giả: Lộ Hách chắc chắn là một đội trưởng hoàn hảo! Tôi bảo đảm.

Vì vậy bị anh em phản bội mới càng đặc sắc, ha ha ha, tôi đúng là có sở thích quái đản mà.

Chương 45, Làm sập giường (H)

Tình dịch giữa hai chân không biết đã được cô hấp thu hết từ khi nào mà không cần Lộ Hách lau dọn.

Trên hai bầu ngực mềm mại kia, núm vú gập được không khí liền cứng lại.

Mới chỉ cọ xát với cơ ngực Lộ Hách vài cái mà tiểu huyết phía dưới đã bắt đầu ứa nước.

Bàn tay Lộ Hách xoa nắn khuôn mặt nhỏ, gương mặt tái nhợt bỗng ửng hồng ngay tức khắc, đôi môi hồng hào lấp lánh ánh nước.

Khi ấn xuống chỉ cảm thấy toàn thân cô chỗ nào cũng mềm mại.

Hoa huyết non mềm thỉnh thoảng lại phun nước, quy đầu Lộ Hách còn chưa tiến vào đã cảm nhận được dâm dịch chảy ra từ dâm huyết, xuôi theo kẽ móng chảy xuống dưới.

“Nhanh lên, tiến vào đi.” Cánh tay Sơ Tích ôm lấy bờ vai hắn, đầu vùi vào hõm cổ Lộ Hách.

Cô không còn sức, chỉ muốn làm nhanh cho xong chuyện.

Cô hoàn toàn không biết vẫn còn Lộ Nguyên đang chờ bên ngoài cửa, chỉ thấy cực kỳ buồn ngủ, muốn nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành, có điều cơ thể nhức mỏi, mẫn cảm dưới sự đụng chạm của người đàn ông khiến cô không an tâm ngủ nổi.

Cô nghĩ, sau khi an ủi Lộ Hách xong thì mình có thể yên tĩnh được một lát.

Lộ Hách cũng nhận ra suy nghĩ của cô, dương vật thô to dữ tợn đột nhiên đâm vào dâm huyết sũng nước, thuận theo mong muốn của cô mà cắm vào trong.

Vừa mới chen vào hoa huyết, hắn đã thủ thủ bên tai cô: “Lộ Nguyên phải mở đường dẫn chúng ta quay về nên cũng cần được an ủi một lần, nhưng không vội, cô cứ nghỉ ngơi một lát cũng được.”

Côn thịt sưng to căng đầy dâm huyết, trướng đến nỗi Sơ Tích thờ gáp.

Hơi thở dồn dập phun lên xương quai xanh của Lộ Hách, mang đến khoái cảm khác lạ. Đôi tay đặt hai bên thân người cô, vòng eo nhấp nhô không ngừng dùng sức cắm thẳng vào hoa tâm, cứ vậy cho đến khi cổ tử cung mềm nhũn bị đẩy ra một khe hở nhỏ.

“Ừm.... Sâu quá.... Không được...”

Mới chưa được bao lâu, Sơ Tích đã không chịu nổi.

Đối với Lộ Hách đây mới chỉ là khởi động, còn lâu mới đủ.

Hai tay cánh tay chống lên đầu giường, từ trên cao nhìn xuống Sơ Tích, đôi chân ngọc ngà dang rộng sang hai bên, hoa huyết không lỏng, vòng eo mảnh khảnh chỉ dùng một tay cũng có thể ôm trọn, bầu ngực tròn trịa vừa trắng lại đầy đặn, lắc lư liên tục.

Hai cánh tay siết chặt, bờ vai mượt mà co rúm lại như một đoá hoa lung lay sắp rụng khiến người ta muốn đưa tay đón lấy.

Đôi mắt đào hoa long lanh như đang tố cáo, nước nờ nhìn hắn, đầu cô chỉ cách đầu giường khoảng một nắm tay.

Hắn đâm vào một cái liền thấy đỉnh đầu cô va vào thành giường.

Lúc lên giường, Lộ Hách chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát dáng vẻ của một dẫn đường như bây giờ.

Tỉ mỉ đến mức thấy từng cái nhú mày, từng tiếng rên rỉ nũng nịu bật ra từ môi cô.

Mỗi một lần hắn chuyển động, cô ít nhiều đều sẽ có phản ứng, răng cắn nhẹ lấy môi, đôi mắt đắm lệt, ngón tay nắm chặt lấy gối đầu, đáng thương chấp nhận hết tất cả mọi thứ của hắn.

Ô nhiễm không được kìm nén chậm rãi lan toả, dưới góc nhìn của Sơ Tích chỉ thấy khuôn mặt đẹp trai đầy lạnh lùng của người đàn ông, dù cho đang hoan ái với cô vẫn chẳng để lộ bất kỳ sắc thái nào.

Thậm chí đến cả một chút mồ hôi cũng không có, như thể đây là việc vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ có vòng eo săn chắc cùng cánh tay đang dồn lực như muốn làm chết cô, dương vật đâm vào rút ra không ngừng như cái máy đóng cọc.

“Răng rắc.”

Âm thanh truyền đến từ đỉnh đầu khiến Sơ Tích bất ngờ, suýt thì nhảy dựng lên, bàn tay người đàn ông ấn võ đầu giường tạo thành một lỗ thủng to đùng.

Lộ Hách nhíu mày, Sơ Tích bị dọa khiến tiểu huyết ứ át siết chặt, cơn thịnh hăng chỉ muốn làm cô chết luôn trên giường hắn.

Không kịp suy nghĩ thêm, kết cấu chiếc giường kết đã biến đổi, đầu giường lập tức đổ sập.

Lộ Hách giữ nguyên tư thế giao hợp, ôm cô bước xuống giường.

Ánh mắt hắn vốn đang dừng ở cửa sổ kính ngay bên cạnh nhưng khi bước đến gần chiếc gương toàn thân đang treo trên vách tường, bước chân của hắn liền dừng lại.

Sơ Tích chỉ cảm thấy mình bị xoay người lại, hai chân bị nâng cao lên, dùng tư thế xi tiểu quay về phía chiếc gương phản chiếu bóng dáng của cô và Lộ Hách.

Thân hình người đàn ông dính sát vào lưng cô, nơi kết hợp giữa dương vật cùng hoa huyết còn thấy rõ dâm thủy đang chảy ròng ròng.

“Không cần.... Không cần.... A ha...”

Liếc mắt một cái, Sơ Tích liền bị kích thích đến phát điên, cảm giác thẹn thùng đến cùng cực bủa vây lấy cô.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ mình bị làm như thế nào.

Dáng người nhỏ xinh chỉ miễn cưỡng che khuất hai phần ba thân thể người đàn ông, hai vú lác lư, núm vú sưng đỏ vẽ thành đường từng đường cong trong không trung, ngón chân xấu hổ đến co quắp.

Cô gắng sức muốn chạy trốn nhưng hai chân đều bị Lộ Hách nhấc lên cao, hơn nửa trọng lượng đều đè trên người hắn.

Vốn dĩ không thể trốn thoát được.

“A..... Không được..... Đừng nhìn.... Không muốn....” Cô xấu hổ đến mức toàn thân đều chuyển sang màu hồng nhạt.

Hô hấp của Lộ Hách ngưng lại mất vài giây, chỉ đổi chỗ làm tình thôi mà, hắn không ngờ Sơ Tích lại phản ứng mãnh liệt như vậy.

Nhục huyết co lại càng thêm chặt chẽ, dâm dịch cũng phun ra ầm ầm vì kích thích.

Cánh tay đang nâng hai bắp đùi bỗng dùng sức, nhấc cao lên rồi thả xuống thật mạnh.

“A ——”

Cửa tử cung mềm mại bị cấm đến mở ra, cảm giác tê dại, đau nhức đầy lạ lẫm làm Sơ Tích muốn ngất đi.

Vòng eo đong đưa càng thêm mạnh mẽ, cô khóc nức nở xin tha: “Không được.... Cấm hồng rồi.... A ha..... Quá sâu.... Không được.... Cầu xin anh...”

Thế nhưng, dương vật phía dưới vẫn cứ làm theo ý mình, mạnh mẽ cắm vào. Cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay bùng nổ sức mạnh, mặc cho đôi chân trắng nõn kia có lắc lư, gãy giữa thế nào cũng không di chuyển được dù chỉ một chút.

Edit: 21/08/2025

Beta: 20/04/2026

Chương 46, Tự chơi vú trước gương (H)

Cổ tử cung bị mở ra giống như một chiếc vòng khóa chặt trên quy đầu.

Nơi túi trứng va chạm với hoa huyết vang lên từng tiếng bạch bạch liên miên không dứt, dâm dịch ẩm ướt dính dính thi nhau phun ra, Sơ Tích bị làm tới cao trào.

“Sấp hồng mất rồi... A ha.... Đừng nhìn....”

Cảm giác khoái lạc đầy kích thích cùng phản ứng chân thật của cơ thể khiến Sơ Tích chỉ biết dùng tay che kín mặt, đầu cô hơi ngẩng lên, dựa vào lồng ngực người đàn ông, bắt lực thờ dốc nức nở.

Thế nhưng trong đầu cô vẫn cứ hiện lên dáng vẻ mình bị Lộ Hách thao làm.

Trong chiếc gương sáng loáng thậm chí còn vương vài giọt dâm thủy bị bắn lên lúc cô cao trào.

Thân thể người phụ nữ phỉếm màu hồng phấn, hai má đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ còn vương dư âm của cơn cao trào, chỉ cần liếc qua liền biết chuyện gì đã xảy ra. Nơi giao hợp được cơn thịnh lập đầy, thịnh non bị căng thành một vòng cung lớn, dâm đấng nuốt trọn cơn thịnh thô to kia.

Vị trí gắn kết giữa thân thể hai người chảy đầy dâm thủy bị quấy thành bọt trắng, hết thủy đều phô bày chẳng chút che giấu.

Cho dù có nhắm chặt mắt, nhưng dáng vẻ dâm đấng của cô cùng hình ảnh dương vật đâm cắm vào nhục huyết vẫn hiện rõ mồn một trong đầu mà chẳng thể nào xua tan.

Càng như vậy, thân thể Sơ Tích lại càng thêm miễn cảm.

Cửa tử cung bị đâm cấm, bắt lực đón lấy sự kích thích của quy đầu, cổ cô bị Lộ Hách mút mạnh mấy cái.

“A.” Hấn mút quá mạnh, trong lúc hoảng hốt Sơ Tích còn tưởng rằng mình bị hấn nhấn tâm can rớt luôn phần thịt kia.

“Đừng phun nước, đừng kẹp chặt như vậy.” Trên cổ cô in đầy dấu hôn, chỉ cần Lộ Hách ngược mắt liền nhìn rõ mồn một những vết tích do hấn lưu lại, giọng nói của người đàn ông khàn khàn đầy gọi cảm, chân lại tiến sát tới gần chiếc gương thêm hai bước.

Đầu gối Sơ Tích đè lên mặt kính lạnh lẽo.

Đôi mắt còn đang nhắm chặt đột ngột mở ra.

Bàn tay nắm chặt lấy cánh tay Lộ Hách, ở khoảng cách gần, hai bầu ngực trắng mềm trông càng thêm tròn trịa, đầy đặn.

Người đàn ông nhẹ giọng dỗ dành cô: “Tự dùng tay chơi ngực mình đi tôi sẽ bắn ra cho cô.”

Côn thịt thô to cứng ngắc cắm trong dâm huyết khiến cô chẳng đoán được hấn rốt cuộc có muốn bắn ra hay không, dâm dịch đổ xuống hết đợt này tới đợt khác, cổ tử cung tê dại chẳng biết còn có thể tiếp nhận cuộc hoan ái này nữa hay không.

Cả người cô đều nhúc nhích, đầu óc trống rỗng.

Ngón tay run rẩy nắm lấy bầu vú trắng mềm, ngón tay thon mảnh tinh tế trông hoàn toàn đối lập với cặp vú căng tròn, móng tay ửng hồng đỏ ỏ hơn nửa trọng lượng của ngọn núi đồi.

Đôi mắt đen thẳm như mực nhìn thẳng vào gương, yết hầu lên xuống liên tục, đầu hấn ghé sát bên tai cô, tiếp tục thủ thỉ: “Chơi núm vú đi.”

Nước mắt Sơ Tích tuôn ra từ đuôi mắt, bàn tay run run vịn về đầu.

“Được.... Được chưa?”

Động tác xoa nắn bầu ngực, đùa nghịch núm vú của cô thật sự quá mức dâm mỹ.

“Được rồi, cứ tiếp tục như vậy, không được phép buông tay, nhìn vào gương đi.” Lộ Hách cuối cùng cũng buông cô, lời nói của hấn khiến tinh thần Sơ Tích dần buông lỏng.

Nhưng đón chờ cô chỉ có sự va chạm mãnh liệt của người đàn ông.

“A a..... Chết mất.... A.... Đừng mà....”

Bên trong chiếc gương, cặp vú đầy đặn đang lay động bị chính bàn tay người phụ nữ giữ chặt, hai đầu vú sưng đỏ như đóa hoa đào tràn ra từ khe hở giữa những ngón tay, vòng eo lắc lư, đầu gối đè trên mặt gương, tại nơi giao hợp, côn thịt và dâm huyết đan xen, sít sao không một kẽ hở.

Thịt non sâu trong dâm huyết quấn chặt lấy dương vật Lộ Hách, huyết thịt mẫn cảm tựa như vô số chiếc lưỡi nhỏ không ngừng liếm láp gân xanh xung quanh dương vật.

Lộ Hách dán chặt mắt vào tấm gương kia, nhìn dáng vẻ người phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời, nắm lấy cặp vú, khuôn mặt nhỏ ửng hồng đậm đặng, tiếng rên rỉ ngắt quãng đầy yêu kiều càng lúc càng thêm lắng lơ.

Dương vật chằm chỉ cày cuốc, lúc vào lúc ra, dâm thủy đầy ắp bắn tung toé trên mặt kính, một phần dính lên bắp đùi cả hai.

Thân thể cô bị đâm đến lác lư lảo đảo, dục vọng trực tiếp bị đẩy lên đỉnh, lại lần nữa cao trào.

Lộ Hách cũng giữ đúng lời hứa, hấn đè cô lên gương, mạnh mẽ đâm cắm vài trăm cái, dưới dòng chất lỏng nóng bỏng thấm đẫm, bắn thẳng vào hoa huyệt chặt chẽ khít khao.

*

Sơ Tích thất thần nằm trong lòng ngực Lộ Hách, cảm giác chơi vơi lúc lên đỉnh tựa như một trận pháo hoa lộng lẫy vừa nổ tung trong tâm trí, đầu óc không thể nghĩ được bất kỳ chuyện gì khác, chỉ có khoái cảm xâm nhập đến tận xương tủy.

Trong hoa huyệt bị bắn đầy tinh dịch, chiếc giường này cũng chẳng thể ngủ được nữa.

Lộ Hách ôm Sơ Tích đi ra ngoài, thấy Lộ Nguyên đang ngồi dựa trên sô pha, nhìn vào di động trong tay.

“Đổi một căn phòng khác đi.”

Căn phòng kia vốn không có cách âm, càng miễn bàn tới chuyện cửa chính cũng chỉ được khép hờ, ngay lúc giường bị gãy, Lộ Nguyên đã biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Thấy Lộ Hách đã đổi phòng cho Sơ Tích, chỉ một lát sau, hấn đã ăn mặc chỉnh tề bước ra.

“Để cô ấy ngủ một giấc trước đã.” Lộ Hách nhìn Lộ Nguyên bảo, “Cậu cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi đi. Anh đã gửi tin cho nhóm của Chiết Hải, lát xong việc anh sẽ quay lại.”

Dù cho có là lính gác cũng không phải quái vật không biết mệt mỏi.

Cũng cần phải được nghỉ ngơi đầy đủ như bao người.

Lộ Nguyên gật đầu, khi Lộ Hách cho rằng Lộ Nguyên sẽ tìm một gian phòng trống để nghỉ ngơi thì lại thấy hấn nhấc chân, bước tới phòng Sơ Tích.

Ánh mắt người đàn ông hơi ngưng trệ, nhưng rồi về mặt ấy nhanh chóng dịu lại.

Thôi bỏ đi, dù sao lát nữa cũng phải an ủi.

Lộ Hách xoa bóp huyệt Thái Dương đau nhói vì thường xuyên sử dụng dị năng, hấn nhắm mắt, tựa người vào sô pha.

Toàn bộ căn phòng dần chìm vào tĩnh lặng, chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của ba người.

Edit: 21/03/2026

Beta: 22/04/2036

Chương 47, Làm không? Không làm (H)

Beta: Aochongdansieucap

Nửa đêm, căn biệt thự nằm trong vùng lá chắn tuyệt đối vẫn chìm trong tĩnh lặng.

Sơ Tích bị đánh thức bởi tiếng bụng réo liên hồi vì đói. Cả một ngày dài liên tục làm tình với cường độ cao, lại còn phải di chuyển trong sào huyết của dị chủng, thể lực của cô hoàn toàn cạn kiệt.

Khi lật người quán chẵn, cô ngay lập tức chạm phải một lồng ngực ấm nóng. Sơ Tích chậm chạp nhớ lại, trước khi ngủ mình đang làm tình với Lộ Hách.

Nhưng vừa mở mắt ra, bóng dáng trước mặt không phải Lộ Hách mà là một lồng ngực rộng dày hơn hẳn.

Là Lộ Nguyên.

Cô đã quá quen thuộc với việc phân biệt vóc dáng của từng người, ngược mắt nhìn lên, quả nhiên đúng là hắn.

Lộ Nguyên nằm nghiêng ngay bên cạnh cô, áo khoác đã cởi bỏ, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ và quần lót, để lộ cánh tay màu đồng vạm vỡ bên ngoài chẵn.

Hóa ra hơi nóng không thể phớt lờ trong giấc ngủ chính là tỏa ra từ cơ thể hắn.

"Tỉnh rồi à?" Sơ Tích vừa thức giấc, Lộ Nguyên liền cảm nhận được ngay.

Sơ Tích sực nhớ đến những gì Lộ Hách đã nói, muốn quay về thì phải dùng dị năng của Lộ Nguyên mới nhanh được, nếu không lái xe lại mất thêm mấy ngày nữa. Nghĩ đến những chiêu trò làm tình lớp lớp không dứt của mấy gã đàn ông này, Sơ Tích thấy thà dùng dị năng để về sớm còn hơn.

Ít nhất sẽ không phát sinh thêm bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào. Sau khi nhiệm vụ ủy thác này kết thúc, theo hợp đồng, cô có thể nghỉ ngơi một thời gian. Cô muốn đến trung tâm thành phố thăm em gái.

"Vâng." Cô xoa xoa cái bụng đã xẹp lép, đứng trước lựa chọn làm trước hay ăn trước, cô ngược mắt hỏi: "Làm không?"

Từ bao giờ, một người vốn luôn hoảng sợ vì chuyện làm tình như cô, giờ đây đã có thể thốt ra hai chữ này một cách đầy thần nhiên như vậy.

Lộ Nguyên nhìn chằm chằm vào cô, cuối cùng hơi sụp mắt xuống: "Chỉ số ô nhiễm của tôi không nghiêm trọng lắm."

Cũng đúng, vì lúc ở trên phố họ đã làm một lần rồi. Nhưng không thể phủ nhận, trên người hắn vẫn còn bao phủ một lớp sương đen nhàn nhạt. Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Lộ Nguyên, thấy ánh mắt hắn đang dán chặt vào môi mình.

Cách giải quyết lập tức hiện lên trong đầu.

Trong căn phòng tối mờ, Sơ Tích còn chưa kịp hành động thì đã nghe thấy tiếng vải chần ma sát sột soạt. Bóng dáng cao lớn bên cạnh đột ngột áp sát trước mặt. Chần bị hất tung, hắn dang rộng chân quỳ hai bên người cô, hai tay chống bên cạnh má cô.

Trong bóng tối, Sơ Tích không phân biệt được biểu cảm của Lộ Nguyên là gì. Cô chỉ thấy cái bóng đen ấy từ từ hạ thấp xuống, hắn dường như có thể xác định chính xác vị trí của cô, lòng bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc dài, những ngón tay luồn qua kẽ tóc.

Động tác ấy cư nhiên lại mang theo một chút dịu dàng khiến Sơ Tích thoáng ngẩn ngơ.

Đôi môi nóng bỏng chậm rãi ngậm lấy cánh môi cô, hai tay người đàn ông như tạo thành một không gian kín vây lấy đầu cô, khiến không khí xung quanh bỗng chốc trở nên chật chội, bức bối.

Cảm giác về sự hiện diện của hắn dường như càng thêm rõ rệt.

Đầu lưỡi ấm nóng chẳng hề vội vã, hắn thông thả nhắm nháp, mút mát đôi môi người phụ nữ. Chờ đến khi nghe thấy nhịp thở của cô dần biến đổi, hắn mới thăm dò tiến vào khoang miệng.

Chiếc lưỡi rộng dày liếm qua vách trong khoang miệng, sau đó tỉ mỉ khám phá hết một lượt hàm răng trắng bóng.

Cuối cùng, hắn quán quýt lấy chiếc lưỡi nhỏ của cô một cách nhu hòa và êm ái. Rõ ràng là dịu dàng như thế nhưng sự tê dại mang lại chẳng kém gì những nụ hôn mãnh liệt. Ngược lại, tay Sơ Tích vô thức vòng lấy sau gáy anh.

Tay Lộ Nguyên cực kỳ quy củ, dường như hắn thực sự chỉ muốn hôn. Khối cơ ngực rộng lớn ép nhẹ lên người cô, cảm nhận rõ rệt nhịp thở phập phồng của nhau. Nụ hôn của hắn dày đặc như một trận mưa xuân kéo dài, không quá lớn nhưng cứ rả rích không ngừng.

Dịch thể trong miệng được trao đổi thông qua nụ hôn này, chẳng phân biệt được là của ai. Cô bị hôn đến mức toàn thân nóng bừng, giống như rơi vào suối nước nóng, được làn nước ấm áp bao phủ khiến cơ thể mềm nhũn.

Sau khi rời khỏi môi cô, cánh môi hắn lại lảng vảng bên chiếc cổ trắng ngần, lưu luyến không rời nơi xương quai xanh. Sơ Tích thậm chí có thể cảm nhận được sự ẩm ướt của chính mình, cũng cảm nhận được vật cứng cáp đang ngẩng cao đầu qua lớp quần lót của người đàn ông.

Bờ môi ấy chỉ khẽ khàng lướt qua, nhưng cô bị hôn đến mức ngứa ngáy tê dại, không nhin được mà bấm ngón tay vào bắp thịt trên vai hắn: "Muốn làm không?"

Lộ Nguyên chỉ dùng hành động để chứng minh. Ngay sau khi cô dứt lời, hắn lại tiếp tục mút lấy môi cô, như thể muốn chặn đứng mọi lời nói của cô lại.

"Ừm..."

Cô không thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh nào nữa, tiếng liếm mút vang lên không ngớt bên tai, cô gần như bị hôn đến choáng váng. Rõ ràng chỉ một nụ hôn mà lại khiến da đầu cô tê rần.

Côn thịt cương cứng chỉ thúc vào bụng dưới của cô. Tay Sơ Tích trượt từ vai hắn xuống bụng dưới, nắm lấy phần quy đầu.

Chỉ nghe thấy người đàn ông trầm giọng rên lên: "Không cần giúp tôi đâu."

Sơ Tích không biết Lộ Nguyên đang nghĩ gì. Dục vọng của cô đã bị khơi gợi, nhưng người đàn ông này lại vô cùng quy củ. Sự chuẩn mực kỳ lạ này khiến cô cũng chẳng biết nói gì hơn. Đúng vậy, nếu chỉ hôn thôi mà giải quyết được thì cần gì phải vuốt ve nhiều hơn nữa.

Ngón tay cô luồn vào mái tóc ngắn cứng của hắn, cứng đến mức chẳng thể nắm lấy được gì. Dường như được động tác này nhắc nhở, bàn tay Lộ Nguyên áp vào sau gáy cô, nụ hôn càng thêm sâu nặng.

Trên trán Sơ Tích thậm chí đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Anh thật kỳ lạ.

Nhưng cô cũng không biết phải tìm hiểu sự kỳ lạ ấy từ đâu.

Beta: 22/04/2026

T: chương này do AI dịch và sắp beta lại. Thấy AI dịch cx ổn á mà ko biết có đúng được bao nhiêu phần. Mn thấy chương này có vấn đề gì không nh?

Sắp tham khảo ý kiến của các editor khác thì thấy nhiều bạn bảo là mấy con AI này làm ăn vớ vẩn lắm, dịch sai mà còn cãi bằng được :))) Sắp vẫn quyết định tự edit tay nha. Tại bản thân sắp cũng enjoy quá trình edit á nên cũng ko muốn để AI làm thay mình. Để AI làm xong rồi thì ko biết nên để trên editor là ai nữa :))))

Chương 48, Xoa bóp

Cuối cùng, sau tất cả những nụ hôn, bọn họ thật sự không hề xảy ra chuyện gì khác.

Đến khi đôi môi đang quán quýt lấy cô rời đi, Lộ Nguyên liền đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Xuyên qua ánh sáng màu vàng nhạt, dáng người cao lớn chỉ mặc độc chiếc áo ba lỗ cùng một chiếc quần lót lại toát ra vẻ tuấn tú khó diễn tả thành lời.

Tay chân rắn rỏi, lực lưỡng, bờ vai rộng lớn vững chãi kết hợp với thân hình tam giác ngược, toàn thân hắt toát ra hormone nam tính khiến Sơ Tích vô thức nhìn thêm vài lần.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không hề ảnh hưởng đến Sơ Tích, cô bước xuống giường, mặc quần áo cẩn thận rồi ra khỏi phòng.

Đèn trong phòng khách đều đã tắt hết.

Nhìn thoáng qua còn tưởng nơi đây không một bóng người.

Sơ Tích thích nghi với việc nhìn trong bóng đêm một lát liền nhận ra có người đang ngồi trên sofa.

Quần áo chỉnh chu, hai tay khoanh trước ngực, đầu ngả ra sau, dựa vào ghế sofa, tựa như đã chìm vào giấc ngủ.

Sơ Tích rón rén bước tới phía tủ lạnh, khẽ khàng mở cánh tủ.

“Không sao.” Phòng khách yên tĩnh đột nhiên vang lên giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm của người đàn ông.

Lộ Hách kéo áo khoác đang đắp trên người xuống, tay xoa xoa mặt: “Đói bụng à? Bật đèn lên đi, chắc là lát nữa sẽ có người đưa đồ ăn tới.”

Trong tủ lạnh quả nhiên chẳng có gì, nó đơn thuần chỉ là món đồ dùng để trang trí.

Sơ Tích nghe lời hắn, bật công tắc lên, ánh đèn sáng đến chói lóa ập đến khiến hai người không hẹn mà cùng nheo mắt lại.

Cô thấy Lộ Hách xoa đầu, ấn vào chiếc điện thoại đặt bên cạnh sofa, sau khi nói vài lời với đầu dây bên kia liền cúp máy, tiếp tục nhắm mắt dựa vào ghế.

Điều này hoàn toàn bất đồng với ấn tượng ngày thường hắn lưu lại cho người khác.

Cô cầm bình nước, hỏi: “Anh đau đầu à?”

Lộ Hách ừ một tiếng: “Sử dụng quá nhiều loại dị năng nên vậy thôi.”

Loại dị năng này quả thật rất mạnh nhưng tác dụng phụ cũng rất nhiều, nếu chỉ sử dụng một loại dị năng còn đỡ, nhưng một khi sử dụng hơn 2 loại dị năng, đầu hắn liền đau như sắp nứt ra.

Vừa mới bật đèn lên cô đã thấy mắt hấn phủ kín tơ máu.

Sắc mặt hấn tái nhợt, lông mày nhíu chặt, hai mắt nhắm lại.

Cảnh tượng tưởng chừng như hủy thiên diệt địa của loại dị năng kia còn in đậm trong tâm trí cô, Sơ Tích liếc nhìn Lộ Hách một cái, nhớ tới ánh sáng dịu nhẹ ấm áp lúc nãy, cô liền đặt bình nước trong tay qua một bên.

Khi Sơ Tích bước tới, Lộ Hách vốn không để ý.

Hấn cảm nhận được cô đang đi vòng ra phía sau, ngay khi nhận ra bàn tay ấm áp, mềm mại đặt lên Thái Dương mình, hấn choàng mở mắt.

“Không phải khó chịu sao, để tôi giúp anh xoa bóp một lát.”

Thần sắc người phụ nữ vô cùng tự nhiên, dường như đây chỉ là việc con con không đáng nhắc tới.

Động tác của cô rất thành thạo, lực đạo trên tay cũng vừa đủ khiến cho cảm giác đau đớn kia dần vơi đi không ít.

Lời cự tuyệt bị nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng, Lộ Hách chậm rãi nói: “Cảm ơn cô.”

Hấn nghe thấy Sơ Tích khẽ cười một tiếng.

“Cười cái gì?” Đầu óc dần thả lỏng khiến hàng lông mày nhíu chặt của người đàn ông cũng giãn ra, giọng nói của Lộ Hách cũng bớt đi vài phần trầm khàn.

Đôi mắt Sơ Tích nhìn về phía đồ gia dụng được bày biện tỉ mỉ ở trong phòng, lơ đãng đáp: “Chỉ là tôi không ngờ anh cũng biết nói lời cảm tạ thôi.”

Lộ Hách không trả lời cô.

Không khí trong phòng như sắp đóng băng tới nơi, cuối cùng, người phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này chính là Lộ Nguyên.

Hấn từ nhà tắm đi ra không thấy Sơ Tích đâu liền đi ra khỏi phòng.

Bước chân khựng lại ngay trước cửa, thị lực ưu việt giúp hấn nhìn thấy rõ động tác của Sơ Tích.

Cô đang xoa huyết Thái Dương cho Lộ Hách.

Trong nháy mắt, hấn chợt hiểu ra nguyên nhân tại sao Sơ Tích lại làm như vậy nhưng vẫn không tránh khỏi việc sưng sờ mắt vài giây.

Lộ Nguyên dùng chiếc khăn khô ráo lau tóc, đi vào phòng khách: “Anh đau đầu lắm à?”

Hắn ngồi xuống vị trí cách sô pha không xa, trên người mặc độc một chiếc áo ba lỗ, chỉ là lần này lại có thêm chiếc quần dài.

“Ừm.” Lộ Hách nhẹ giọng đáp.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, những lời định nói cũng được Lộ Nguyên giữ lại trong miệng, hắn đứng dậy mở cửa.

Bên ngoài là lính gác tại thành phố Y tới đưa đồ ăn, phía sau là Trịnh Chiết Hải và Giang Tử An.

Ánh mắt Sơ Tích ngay lập tức bị đồ ăn bên kia hấp dẫn, Lộ Hách nắm lấy tay cô, Sơ Tích cúi đầu nhìn hắn.

“Không cần xoa bóp nữa, đi ăn cơm đi.” Khi nói chuyện, hắn liền buông tay cô ra.

Sơ Tích cũng không muốn tiếp tục, cô khẽ ừ một tiếng, thấy bàn ăn được trang trí tinh xảo, từng món ăn trông vô cùng bắt mắt lần lượt được bày lên, cô xoay người, tiến về phía đó.

Giang Tử An là người đầu tiên chào hỏi Sơ Tích: “Chị đói bụng thì ăn trước đi.”

Sơ Tích không định khách sáo với bọn họ, cô đâu phải lính gác, thể lực cũng chẳng mạnh, nếu không ăn gì e là sẽ bị hạ đường huyết mất.

Cô tùy tiện chọn một chỗ rồi ngồi xuống, Giang Tử An thấy vậy liền ngồi bên cạnh cô, Lộ Nguyên trầm mặc không lên tiếng, ngồi ở bên còn lại.

Trịnh Chiết Hải và Lộ Hách ngồi ngay đối diện.

“Đường Mục có khỏe không?” Trước khi Sơ Tích hôn mê, cô mơ màng biết được bọn họ có đi qua thăm Đường Mục, hiện giờ không thấy Đường Mục và Phương Thời Dịch xuất hiện, cô tự nhiên hỏi thăm đôi ba câu.

“Chị Đường Mục tỉnh lại rồi.” Giang Tử An gắp một miếng thịt kho tàu đầu sư tử đặt vào bát Sơ Tích, “Chỉ là trạng thái tinh thần hiện tại không được tốt cho lắm, có lẽ là vì chị ấy nhớ tới một vài chuyện về anh Thừa Sinh nên ít nhiều cũng có chút buồn bã.”

“Lục Thừa Sinh?” Sơ Tích nhớ tới cái tên mà cô ấy cứ nhắc mãi.

“Vâng, em nghe nói anh Thừa Sinh, chị Đường Mục và cả anh Thời Dịch lớn lên cùng nhau, nhưng anh ấy đã hy sinh trong một lần thực hiện nhiệm vụ.” Giang Tử An nhìn về phía Lộ Hách, “Là chuyện xảy ra trước khi anh Thời Dịch gia nhập đội của bọn em.”

Lộ Hách liếc nhìn cậu ta một cái, trong mắt chứa đầy vẻ cảnh cáo: “Trước mặt Phương Thời Dịch đừng có đề cập tới chuyện này.”

Giang Tử An nhún vai, tự gấp một miếng thịt kho vào bát mình: “Em biết rồi, em cũng đâu có bị ngốc.”

Edit: 23/03/2026

Beta: 25/04/2026

Chương 49, Trở về

Cậu ta cười hì hì nhìn Sơ Tích: “Em chỉ nói với chị hai câu thôi mà.”

Cho dù trước đó Sơ Tích có chút tò mò thì giờ phút này cũng bay sạch chẳng còn gì, “Ừ, tôi biết rồi.”

Cô không muốn làm ảnh hưởng tới mối quan hệ tạm coi là hài hòa này, nếu cái tên đó là điều cấm kỵ, vậy thì không nhắc lại là tốt nhất.

Chung quy, một người đã chết đâu phải hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

.....

Ăn cơm xong, Trịnh Chiết Hải cùng Giang Tử An nói cho Lộ Hách biết khoản thù lao bọn họ nhận được từ nhiệm vụ lần này.

Sơ Tích ngồi bên cạnh nghe xong cũng bị chấn động bởi con số khổng lồ đó.

Ngoài tinh thể của dị chủng kia thuộc về bọn họ thì còn có rất nhiều tài nguyên cùng điểm tích lũy, Trịnh Chiết Hải hiển nhiên không phải lần đầu làm loại chuyện này, vừa lão luyện lại vừa tàn nhẫn, chẳng ngần ngại mà chiếm lấy phần lớn hơn.

“Nhưng mà, những người bị cuốn vào khu ô nhiễm của dị chủng thực vật đều đã chết.”
Giang Tử An cảm khái.

Trong số các loại dị chủng thì tỉ lệ này chắc chắn là rất cao.

Sau khi được “lĩnh giáo” thủ đoạn dị hoá người của dị chủng thì không thể không thừa nhận tỷ lệ tử vong như vậy thật sự là quá bình thường.

Đến cả lính gác còn không thể chống chịu được việc bị dị hoá, ô nhiễm huống chi là người thường, tất cả đều hóa thành phân bón để loại dị chủng thực vật kia sinh trưởng lớn mạnh, thậm chí đến thi thể cũng tìm không thấy.

Nhớ lại khung cảnh đường phố không một bóng người và cả những mảnh vụn vương vãi đầy dưới đất, Sơ Tích bỗng nhiên quay sang nhìn cánh tay Lộ Nguyên.

Hai cái cánh tay với cơ bắp rắn chắc không hề có dấu vết ô nhiễm.

Cô thu hồi tầm mắt, thăm đoán khi nào lại bắt đầu trị liệu.

Ngay khi Sơ Tích cho rằng hôm nay bọn họ phải ở lại thành phố Y một đêm thì Phương Thời Dịch và Đường Mục chủ động tới tìm bọn họ.

So sánh với trạng thái khi ngất đi, sắc mặt Đường Mục hiển nhiên đã khá hơn nhiều.

Thế nhưng, gương mặt Phương Thời Dịch lại thoáng hiện vẻ không vui, khóe môi mím chặt, ánh mắt lạnh lẽo không có chút ý cười.

“Đường Mục tưởng rằng hôm nay sẽ trở về.” Phương Thời Dịch vẻ mặt u ám, chậm rãi nói.

Đường Mục cười cười nhìn nhóm Sơ Tích: “Tôi nghe nói đã giải quyết xong mọi chuyện rồi, ở chỗ này cũng chỉ làm chậm trễ thời gian, nếu mọi người muốn thì hôm nay chúng ta có thể về luôn.”

Sơ Tích nhìn ra sự ngượng ngùng giữa hai người.

Có lẽ điều này có liên quan đến cái tên kia.

Cô không quan tâm những việc như thế này bèn chuyển ánh nhìn về phía người đưa ra quyết định cuối cùng - Lộ Hách.

Lộ Hách nhìn về phía Lộ Nguyên, sau đó gật đầu nói: “Được, vậy thì trở về thôi. Lái xe của chúng ta qua đây đi.”

Xe của bọn họ xe đã bị mang về căn cứ từ lâu, bây giờ đành phải nhờ lính gác thành phố Y đem xe đến đây thôi.

Chờ đến khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi, nhóm Lộ Nguyên liền dẫn đầu, kế tiếp là Phương Thời Dịch và Đường Mục, sau cùng chính là Lộ Hách.

So với cánh cửa nhỏ chỉ đủ cho vài người đi xuyên qua thì hiển nhiên, con đường để mấy chiếc xe ra vào tiêu hao nhiều dị năng hơn hẳn, đường hầm to lớn vạm vỡ xuất hiện trong không khí, tỏa ra bóng tối quỷ dị.

Nhóm người Lương Trinh đứng ở cách đó không xa nhìn Lộ Nguyên sử dụng dị năng liền quay sang cảm khái với mấy lính gác cấp bậc thấp hơn đứng bên cạnh: “Lần nào gặp tôi cũng thấy dị năng này quả thực quá hữu dụng.”

Tuy rằng không có sức chiến đấu gì, nhưng lại có thể di chuyển mọi thứ đến cự ly xa chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đây thực sự là lợi thế cho lính gác trong thời kỳ bất ổn này.

Một khi loại dị năng này xuất hiện trong quân đội, chắc chắn là một miếng bánh thơm.

Càng miễn bàn tới dáng người cường tráng, vạm vỡ của Lộ Nguyên, chỉ xét riêng về sức mạnh thể chất thì cũng không hề thua kém lính gác cùng cấp.

*

Thời gian đi trong bóng tối lâu hơn so với trong tưởng tượng của Sơ Tích.

Thấy Lộ Nguyên vẫn bình thản giữ vững tay lái, Sơ Tích không biết hẳn làm thế nào mà tìm thấy đường đi trong khung cảnh tối tăm chẳng có mặt trời, cũng chẳng có lấy một ánh sao, thậm chí nửa giờ trôi qua vẫn không thấy hẳn tỏ vẻ mệt mỏi gì.

Con người ở trong bầu không khí này lâu khó tránh sẽ nảy sinh chút buồn bực, cô nghiêng đầu, tựa trán lên cửa sổ, đánh giá cảnh vật bên ngoài.

Nói là trời sao, nhưng nhìn cẩn thận lại thấy bầu trời ngoài kia có phần hơi vẩn vọ xen lẫn luồng khí đen mờ nhạt, giống như bị một cái bóng phủ lên, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái lắm.

Một giờ trôi qua, Sơ Tích mới hiểu vì sao, trước đây, Lộ Nguyên lại có thể bước đi vững chắc, kiên nghị đến vậy trong tầm chắn ngoài khu ô nhiễm.

Bước chân của hắn chưa từng hỗn loạn, luôn luôn kiên trì tiến về một hướng.

Có lẽ chính nhờ việc rèn luyện từ trong bóng đêm như vậy mà ra.

Tất cả mọi loại tín hiệu đều vô dụng ở chỗ này, chỉ có tiếng kim đồng hồ chuyển động tích tắc.

Đúng lúc Sơ Tích bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rã rời, bóng tối trước mắt dần rút đi, cuối cùng họ cũng tới lối ra.

Cùng là trời sao nhưng ngay khi cánh cửa được mở ra lại khiến người ta cảm thấy khác biệt hoàn toàn.

Sao trời bên trong dường như bị đè nén, vẩn vọ sát lại gần nhau mà bên ngoài lại là trắng thanh gió mát, thoáng đãng vô cùng.

Đi thêm 100 mét nữa liền đến trạm kiểm soát bên ngoài Tiêu Hướng thành, Giang Tử An giải thích cho Sơ Tích: “Loại dị năng này của anh Lộ Nguyên trừ khi là tình huống đặc biệt mới được phép dùng ở trong thành, nếu không sẽ bị bắt viết báo cáo giải trình, rất phiền toái.”

Cho nên mỗi lần lựa chọn địa điểm trở về, họ đều chọn trước cổng trạm kiểm soát, lúc vào thành cũng không cần quá nhiều thời gian.

Tới khi cả ba chiếc xe an toàn vượt qua cổng trạm kiểm soát, toàn thân Lộ Nguyên đã ướt đầm mồ hôi, nguồn ô nhiễm lại bùng phát.

“Anh Lộ Nguyên, có phải anh đang cần chị Sơ Tích an ủi đúng không?” Quãng đường dài hơn hai ngày, gần ba ngày rút lại còn một tiếng rưỡi liền tới, năng lượng tiêu hao thực sự rất lớn.

Giang Tử An vốn nghĩ dựa theo lộ trình trước đó họ hay đi cũng phải mất 3-4 tiếng đồng hồ mới về đến thành, không ngờ hôm nay lại về nhanh như vậy.

Edit: 23/03/2026

Beta: 28/4/2026

Tác giả: Này anh bạn, cậu đoán xem vì sao hần lại nhanh như vậy? Học hỏi người ta chút đi ~

Chương 50, Vén áo ngực ngậm núm vú (H)

Chiếc xe việt dã cao lớn chạy một mạch vào Tiêu Hương thành.

Lúc này, người lái xe không phải là Lộ Nguyên mà đổi thành Giang Tử An, cậu lái xe chạy tới nhà Lộ Nguyên.

Trạng thái của Lộ Nguyên thật sự không tốt cho lắm, cả người hần đỏ đầy mồ hôi khiến chiếc áo ba lỗ ướt sũng nước, dáng vẻ như thể vừa được vớt từ trong nước ra.

“Anh Lộ Nguyên, anh có cần em đỡ anh vào nhà không?” Giang Tử An lái xe tới nhà Lộ Nguyên, cậu quay đầu lại hỏi.

Bấy giờ, Lộ Nguyên đang nằm trên đùi Sơ Tích, cánh tay đặt trên trán, thở hổn hển.

Nghe thấy Giang Tử An hỏi, hần chống tay ngồi dậy, đôi mắt đen sâu thẳm đỏ lên vì nóng: “Không cần đâu.”

Hần đẩy cửa xe, bàn tay to rộng nắm lấy tay Sơ Tích.

Sơ Tích gằn như phải chạy bước nhỏ mới theo kịp bước chân của hần, khoảng cách tới cửa phòng chừng 4-5 mét mà hai người chỉ đi mất có vài giây.

Cửa phòng mở ra, cô lão đảo bước vào trong.

Cơ thể Lộ Nguyên lập tức ép xuống.

“Nóng.” Hần thấp giọng nỉ non.

Sơ Tích bị ép tựa sát lên cánh cửa, thân thể cũng bị hần đè chặt, hơi thở phả ra của người đàn ông nóng bỏng hơn bình thường, tay cô chạm lên trán hần, quả nhiên là nóng muốn bỏng tay.

“Anh đang phát sốt rồi.” Sơ Tích nhíu mày, cơn sốt của Lộ Nguyên ập đến quá đổi bất ngờ.

Cô nhớ tới việc Lộ Hách sử dụng dị năng quá nhiều sẽ bị đau đầu, chẳng lẽ chuyện này cũng là do Lộ Nguyên sử dụng dị năng quá mức mà tạo thành?

Trong lúc cô còn đang tự hỏi thì nụ hôn của người đàn ông đã ập đến.

Cánh tay mạnh mẽ của hắn siết chặt lấy cô như thể đang ôm lấy cọng rơm cứu mạng.

Nụ hôn nóng bỏng lướt từ hàng mi run rẩy của Sơ Tích rồi chạm đến đôi môi mềm mại, cuốn lấy lưỡi cô, liều chết triền miên.

Lộ Nguyên tựa như người mắc chứng thèm khát da thịt, gáp rút cọng làn da mình lên thân thể cô, từng giọt mồ hôi nóng bỏng thấm qua quần áo Sơ Tích, khiến da thịt cô cũng bị dính ướt.

“Giúp tôi.” Lộ Nguyên yếu ớt nói, đôi môi hé mở hôn lên vành tai cô, bàn tay vốn đang giữ chặt lấy hai tay người phụ nữ giờ lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, kéo xuống đặt lên cặp quần mình.

Nụ hôn này đủ sức lôi cuốn Sơ Tích chìm vào bể tình, cô bị hôn đến mức đầu óc mụ mị, như ma xui quỷ khiến mà cởi bỏ chiếc quần đó.

Động tác cởi quần lần này trông còn thành thạo hơn nhiều so với lần trước.

Chân người đàn ông nhẹ nhàng nhấc lên, chiếc quần liền bị đá sang một bên.

Trong lòng hắn có một ngọn lửa rực cháy nhưng lại không biết phải phát tiết ra bằng cách nào, thân thể cao lớn cuồn cuộn tràn ngập Sơ Tích trong ngực, đầu cô thậm chí còn chưa đến vai hắn, bàn tay nhỏ nhắn đặt trước ngực.

Tay cô lạnh lạnh đặt trên ngực hắn tựa như một khối băng bất ngờ đụng vào tấm sắt cứng rắn nóng hổi, mát rượi đến tận tâm can.

“Đừng cọ.... Ha...” Hơi thở của hắn phả vào người cô, nhịp thở của Sơ Tích cũng dần tăng lên.

Lộ Nguyên cong eo, vầng trán nóng bỏng cọ lên cổ Sơ Tích, quần áo trên người cô lỏng lẻo, vương trên bờ vai tròn trịa mượt mà, tóc ngắn lờm chờm không ngừng cọ lên xương quai xanh và da thịt quanh cổ cô.

Hắn nóng quá.

Sơ Tích cũng vì hơi nóng trên người hắn mà thấy hơi khó chịu.

Dục vọng bốc lên mà không được giải tỏa tại thành phố Y lại lần nữa bùng cháy, thân thể nhẵn nhụi đến cực hạn giờ đây đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Áo ngoài bị kéo lên, lộ ra bầu ngực được bao trọn bởi chiếc áo lót.

Hắn cứ vậy cúi đầu, mút lấy phần thịt mềm trắng bóng, đầu lưỡi thô ráp liếm láp khe hở giữa hai bầu ngực.

Mồ hôi nhỏ giọt từ cằm xuống bầu ngực cũng bị hấn liếm sạch sẽ.

Cách một lớp áo ngực, Sơ Tích vẫn cảm thấy núm vú bị trêu chọc đến cương cứng.

Môi Lộ Nguyên di chuyển tới mép áo ngực, hôn lên đó, sọ râu mới mọc cọ lên da thịt mang lại cảm giác tê ngứa, hấn ma sát một hồi, núm vú được giấu dưới áo ngực liền bị đẩy lên, lộ ra bên ngoài.

Bờ môi ướt nóng ngậm lấy cả quầng vú, mạnh mẽ liếm mút như thể muốn từ đầu vú mút ra thứ gì đó mới bằng lòng bỏ qua.

Hai bầu ngực bị hấn thay phiên nhau dày vò, nếu không phải lưng cô đang dựa vào tường, e rằng Sơ Tích đã sớm mềm nhũn ngã xuống đất.

Côn thịt sưng cứng phồng lên thành một cụm, mã mắt chảy ra dịch thể ướt át rất dễ nhận thấy.

Hơi thở của Lộ Nguyên càng thêm dồn dập.

Hấn rất muốn làm cô ngay tại đây.

Đôi mắt đen bóng đảo qua huyền quan nhỏ hẹp, không gian xung quanh trừ cửa ra vào thì cũng chỉ có một tủ đựng giày được đặt cạnh cửa.

Hấn đột nhiên nâng một chân Sơ Tích lên, để chân cô gác lên cánh tay hấn, chiếc quần vướng víu đã bị đá qua một bên từ bao giờ, để lộ thân dưới trần trụi của người phụ nữ.

Nhưng nửa người trên của cô lại nửa kín nửa hở, áo ngực bị kéo xuống một nửa đẩy bầu ngực cô nhô cao, chỉ còn đai an toàn đang ngoan cường chống đỡ.

Trong mắt Lộ Nguyên, dáng vẻ này của Sơ Tích thực sự rất xinh đẹp, hấn không muốn lột chiếc áo lót này xuống, núm vú hồng hào xinh đẹp như trái cây đã chín mọng, đặc biệt là đầu vú còn bị hấn trêu chọc đến cương cứng sung huyết trông lại càng quyến rũ hơn bao giờ hết.

Dương vật run rẩy, cách lớp quần lót chọc vào hoa huyệt của cô.

Mảng nước ướt át phần trước quần lót sau khi dính thêm dịch thể của cô liền lan ra một vùng lớn, ban đầu chỉ lớn cỡ đầu móng tay cái, cọ cọ một hồi liền nhuộm thành một tảng lớn sẫm màu trên quần.

Cây côn thịt kia cũng không chọc vào, chỉ mờ ám cọ xát bên ngoài hoa môi, gọi lên từng đợt xao động.

“Quần lót...” Sơ Tích bị hấn đùa nghịch đến mức toàn thân mềm nhũn, cảm giác bứt rứt vì gãi không đúng chỗ ngứa như ần như hiện.

Vòng eo săn chắc của Lộ Nguyên dừng lại, hần trầm mặc ghé sát tai cô, tiếp tục nhắc lại lời vừa nói: “Giúp tôi.”

Edit: 30/03/2026

Beta: 28/04/2026

Chương 51, Làm ngay trước cửa (H)

Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn đang đặt trên đũng quần căng thành một cụm, quy đầu trơn tuột ướt nhẹp tì lên lòng bàn tay cô.

Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, cây gậy kia sẽ bật ra.

Mồ hôi ẩm ướt truyền từ người Lộ Nguyên dính vào thân thể Sơ Tích.

Đầu tóc, hai bầu ngực, thậm chí là giữa hai chân.

Chỉ cần đụng chạm vào da thịt hần thì dù là chỗ nào cũng ướt nhẹp, chỗ thì là nước bọt, chỗ thì mồ hôi hoặc là dịch thể đang trào ra.

Ngón tay Sơ Tích chậm rãi kéo chiếc quần lót ẩm ướt xuống, côn thịt to lớn bật ra, đập vào tay cô.

Hồ hấp của Lộ Nguyên tăng thêm vài phần gấp gáp.

Châm chậm cọ sát trong tay cô.

Ngón tay non mềm nắm lấy cây côn thịt kích cỡ kinh người, phần eo săn chắc của người đàn ông lắc lư nhịp nhàng, dùng gậy thịt khuấy đảo lòng bàn tay cô.

Hoa huyết tuôn ra dịch thể ướt át, thân thể sinh ra cảm giác trống rỗng, thiếu thốn.

Lòng bàn tay bị côn thịt hun nóng đến nỗi mồ hôi bắt đầu giọt rớt ra khỏi ngón tay.

Quy đầu đã đặt trước miệng huyết, chỉ cần nhích thêm chút nữa liền có thể cắm vào.

Lộ Nguyên ngay lập tức nhận ra suy nghĩ của Sơ Tích, khi thấy cô áp côn thịt vào hoa huyết của mình, hắn liền kéo tay người phụ nữ đặt lên ngực mình, núp vú màu nâu sẫm hơi nhô lên trên vùng ngực vạm vỡ.

Tay hắn ấn xuống, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, đầu vú sưng cứng trên bầu ngực đầy đặn ma sát lên phần da thịt trên ngực hắn, vừa tê dại lại vừa thoải mái.

Lộ Nguyên chẳng muốn chịu đựng thêm nữa, dương vật đẩy vào.

Hoa huyết ẩm ướt non mềm nháy mắt liền bao bọc lấy dương vật dữ tợn, ngay lập tức, người anh em của hắn bị bao bọc bởi cảm giác khít khao, chặt chẽ.

Chỉ mới cắm vào, Lộ Nguyên liền không thể kim chế được nữa.

Cả cây côn thịt vùi vào rồi lại rút ra, tiếng nước òm ộp vang lên khi giao hợp hòa cùng tiếng bành bịch lúc túi trứng vỗ vào miệng huyết.

"A...Sâu quá...Ha..."

Cặp vú tròn đầy áp sát lấy lồng ngực hắn, hết lắc lư rồi lại nảy lên, đầu vú run rẩy cọ qua cọ lại vào bắp thịt.

Ngay khoảnh khắc này, sức lực sung mãn của người đàn ông được phô bày rõ ràng hơn bao giờ hết, từng chút một, mỗi cú thúc là một lần cắm tới nơi sâu nhất trong hoa huyết, khuấy ra càng nhiều mật dịch.

Mái tóc dài đen nhánh liên tục ma sát với cửa, cánh cửa phía sau lưng lạnh lẽo chẳng chút độ ấm nhưng trước người cô thì nóng đến phát hỏa, bất kể là thân thể hay nụ hôn của Lộ Nguyên đều nóng rực như lò nung.

Nhiệt độ nóng bỏng đó khiến đầu óc Sơ Tích chẳng tài nào suy nghĩ tới chuyện khác được nữa, thân thể cũng bị đắm chìm đến mức hồn vía lên mây.

Dưới chiều dài ưu việt của dương vật, cửa tử cung đóng chặt dễ dàng bị cấm mở, khoái cảm đến cực hạn khiến Sơ Tích khó lòng chống đỡ nổi, trong lúc mơ hồ, tay cô chạm vào đầu vú cương cứng của hắn.

Bàn tay vốn đang đặt hờ trên đó vô thức bầu nhẹ.

"A...Cầu xin anh...Không được...Sắp bị cấm hồng rồi."

Thế nhưng, Lộ Nguyên chỉ không ngừng thờ hờ hển bên tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai Sơ Tích tỏ vẻ trấn an.

Thậm chí, hắn còn chủ động nắm lấy tay cô đặt lên môi mình rồi hôn xuống.

Bàn tay hồng hào bị hắn liếm mút trông cực kỳ sắc tình.

Sơ Tích còn cảm nhận rõ ngón tay mình khuấy động đầu lưỡi hắn như thế nào.

Thật là quá gợi cảm rồi.

Chuyện này vậy mà lại do người từ trước tới nay luôn trầm mặc ít nói như Lộ Nguyên làm ra.

Dường như hắn chẳng thấy hành động đó có gì không ổn, sau khi phát hiện ra ánh mắt của Sơ Tích hướng về mình, chẳng chút kiêng dè, một bên động eo, một bên hôn hít, trò chuyện với cô.

"Có thoải mái không?"

Dĩ nhiên là thoải mái rồi.

Đôi môi mềm mại, ấm áp bao lấy ngón tay cô.

Côn thịt dưới thân vẫn không ngừng chuyển động, mỗi lần cấm vào đều mang lại cảm giác khoan khoái lan ra khắp thân thể.

"Rất thoải mái...Quá kích thích rồi...Không được...A..."

Quá nhiều khoái cảm ập đến cùng một lúc khiến cô thực sự nuốt không trôi.

Dưới làn sóng tình mãnh liệt, dâm huyết nhạy cảm bị kích thích đến cao trào, Sơ Tích nắm chặt lấy ngực Lộ Nguyên, nức nở tựa vào người hắn.

Đợt cao trào này của cô đến quá nhanh, nhưng với Lộ Nguyên, đây mới chỉ là bắt đầu.

Vòng eo chuyển động nhịp nhàng, dâm dịch ẩm áp liên tục chảy xuống khiến chỗ giao hợp của hai người rối ướt nhẹp.

Chân Sơ Tích không thể chống đỡ thêm nữa, cô ngã khụy xuống.

Lộ Nguyên nhẹ nhàng nhắc cô lên.

Thân thể Sơ Tích nhoáng một cái đã được đặt ngang tầm với Lộ Nguyên, thậm chí còn lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống hắn.

Hoa huyết bị thao đến tê dại, cánh tay Sơ Tích ôm chặt lấy vai Lộ Nguyên, tiếng thở hổn hển bất lực cùng tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên.

Giống như cọng lông chim mềm mại quét qua tim hắn.

Hắn không thể dừng lại, cũng không muốn dừng lại.

Hắn muốn cứ vậy mà làm cô đến hồng mới thôi.

Mồ hôi sau lưng trượt xuống thành dòng nhưng người đàn ông chẳng hề tỏ vẻ mệt mỏi, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Hoa huyết thậm chí đã cao trào rất nhiều lần, khiến huyền quan rối tinh rối mù.

Nhưng Lộ Nguyên lại mãi không chịu bắn ra.

Trong đợt cao trào, Sơ Tích yếu ớt van xin, "Cầu xin anh...Lộ Nguyên...Lộ Nguyên...Tôi không chịu được nữa rồi..."

Cái miệng nhỏ yêu kiều thốt ra tên hấn không biết chạm trúng dây thần kinh nào của Lộ Nguyên, hấn đột ngột tăng tốc.

Vòng tay ôm lấy cô càng thêm siết chặt, như muốn đem người phụ nữ trước mắt hòa làm một với máu thịt của hấn.

Thân dưới tựa như điên loạn, vừa nhanh vừa mạnh bạo, mỗi một lần cắm vào là một lần đâm tới tử cung, hết lần này tới lần khác khuấy đảo thân thể Sơ Tích.

Trong trận hoan ái ngày càng cuồng nhiệt đó, nước mắt Sơ Tích không kiềm được mà tuôn ra, ngón chân co rút vì sung sướng, thân thể thoát khỏi tầm khống chế, bị làm đến cao trào.

Dương vật Lộ Nguyên cũng đã đến cực hạn, trong lúc hoa huyết co rút chặt chẽ nhất, tay hấn giữ chặt lấy cô, phun ra dòng tinh dịch đậm đặc tanh nồng.

Edit: 30/03/2026
Beta: 29/04/2026

Chương 51, Làm ngay trước cửa (H)

Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn đang đặt trên đũng quần căng thành một cụm, quy đầu trơn tuột ướt nhẹp tì lên lòng bàn tay cô.

Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, cây gậy kia sẽ bật ra.

Mồ hôi ẩm ướt truyền từ người Lộ Nguyên dính vào thân thể Sơ Tích.

Đầu tóc, hai bầu ngực, thậm chí là giữa hai chân.

Chỉ cần đụng chạm vào da thịt hấn thì dù là chỗ nào cũng ướt nhẹp, chỗ thì là nước bọt, chỗ thì mồ hôi hoặc là dịch thể đang trào ra.

Ngón tay Sơ Tích chậm rãi kéo chiếc quần lót ẩm ướt xuống, côn thịt to lớn bật ra, đập vào tay cô.

Hồ hấp của Lộ Nguyên tăng thêm vài phần gấp gáp.

Châm chậm cọ sát trong tay cô.

Ngón tay non mềm nắm lấy cây côn thịt kích cỡ kinh người, phần eo săn chắc của người đàn ông lắc lư nhịp nhàng, dùng gậy thịt khuấy đảo lòng bàn tay cô.

Hoa huyết tuôn ra dịch thể ướt át, thân thể sinh ra cảm giác trống rỗng, thiếu thốn.

Lòng bàn tay bị côn thịt hun nóng đến đỏ mồn hôi bất giác rút ngắn khoảng cách.

Quy đầu đã đặt trước miệng huyết, chỉ cần nhích thêm chút nữa liền có thể cắm vào.

Lộ Nguyên ngay lập tức nhận ra suy nghĩ của Sơ Tích, khi thấy cô áp côn thịt vào hoa huyết của mình, hần liền kéo tay người phụ nữ đặt lên ngực mình, nắm vú màu nâu sẫm hơi nhô lên trên vùng ngực vạm vỡ.

Tay hần ấn xuống, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, đầu vú sưng cứng trên bầu ngực đầy đặn ma sát lên phần da thịt trên ngực hần, vừa tê dại lại vừa thoải mái.

Lộ Nguyên chẳng muốn chịu đựng thêm nữa, dương vật đẩy vào.

Hoa huyết ẩm ướt non mềm nháy mắt liền bao bọc lấy dương vật dữ tợn, ngay lập tức, người anh em của hần bị bao bọc bởi cảm giác khít khao, chặt chẽ.

Chỉ mới cắm vào, Lộ Nguyên liền không thể kìm chế được nữa.

Cả cây côn thịt vùi vào rồi lại rút ra, tiếng nước òm ọp vang lên khi giao hợp hòa cùng tiếng bành bạch lúc túi trứng vỗ vào miệng huyết.

"A...Sâu quá...Ha..."

Cặp vú tròn đầy áp sát lấy lồng ngực hần, hết lắc lư rồi lại nảy lên, đầu vú run rẩy cọ qua cọ lại vào bắp thịt.

Ngay khoảnh khắc này, sức lực sung mãn của người đàn ông được phô bày rõ ràng hơn bao giờ hết, từng chút một, mỗi cú thúc là một lần cắm tới nơi sâu nhất trong hoa huyết, khuấy ra càng nhiều mật dịch.

Mái tóc dài đen nhánh liên tục ma sát với cửa, cánh cửa phía sau lưng lạnh lẽo chẳng chút độ ấm nhưng trước người cô thì nóng đến phát hỏa, bất kể là thân thể hay nụ hôn của Lộ Nguyên đều nóng rực như lò nung.

Nhiệt độ nóng bỏng đó khiến đầu óc Sơ Tích chẳng tài nào suy nghĩ tới chuyện khác được nữa, thân thể cũng bị đắm chìm đến mức hôn vía lên mây.

Dưới chiều dài ưu việt của dương vật, cửa tử cung đóng chặt dễ dàng bị cắm mở, khoái cảm đến cực hạn khiến Sơ Tích khó lòng chống đỡ nổi, trong lúc mơ hồ, tay cô chạm vào đầu vú cương cứng của hần.

Bàn tay vốn đang đặt hờ trên đó vô thức bầu nhẹ.

"A...Cầu xin anh...Không được...Sắp bị cấm hồng rồi."

Thế nhưng, Lộ Nguyên chỉ không ngừng thờ hờ hờ bên tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai Sơ Tích tỏ vẻ trấn an.

Thậm chí, hắn còn chủ động nắm lấy tay cô đặt lên môi mình rồi hôn xuống.

Bàn tay hồng hào bị hắn liếm mút trông cực kỳ sắc tình.

Sơ Tích còn cảm nhận rõ ngón tay mình khuấy động đầu lưỡi hắn như thế nào.

Thật là quá gợi cảm rồi.

Chuyện này vậy mà lại do người từ trước tới nay luôn trầm mặc ít nói như Lộ Nguyên làm ra.

Dường như hắn chẳng thấy hành động đó có gì không ổn, sau khi phát hiện ra ánh mắt của Sơ Tích hướng về mình, chẳng chút kiêng dè, một bên động eo, một bên hôn hít, trò chuyện với cô.

"Có thoải mái không?"

Dĩ nhiên là thoải mái rồi.

Đôi môi mềm mại, ấm áp bao lấy ngón tay cô.

Côn thịt dưới thân vẫn không ngừng chuyển động, mỗi lần cắm vào đều mang lại cảm giác khoan khoái lan ra khắp thân thể.

"Rất thoải mái...Quá kích thích rồi...Không được...A..."

Quá nhiều khoái cảm ập đến cùng một lúc khiến cô thực sự nuốt không trôi.

Dưới làn sóng tình mãnh liệt, dâm huyết nhạy cảm bị kích thích đến cao trào, Sơ Tích nắm chặt lấy ngực Lộ Nguyên, nức nở tựa vào người hắn.

Đợt cao trào này của cô đến quá nhanh, nhưng với Lộ Nguyên, đây mới chỉ là bắt đầu.

Vòng eo chuyển động nhịp nhàng, dâm dịch ấm áp liên tục chảy xuống khiến chỗ giao hợp của hai người rối ướt nhẹ.

Chân Sơ Tích không thể chống đỡ thêm nữa, cô ngã khụy xuống.

Lộ Nguyên nhẹ nhàng nhắc cô lên.

Thân thể Sơ Tích nhoáng một cái đã được đặt ngang tầm với Lộ Nguyên, thậm chí còn lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống hắn.

Hoa huyết bị thao đến tê dại, cánh tay Sơ Tích ôm chặt lấy vai Lộ Nguyên, tiếng thở hổn hển bất lực cùng tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên.

Giống như cọng lông chim mềm mại quét qua tim hắn.

Hắn không thể dừng lại, cũng không muốn dừng lại.

Hắn muốn cứ vậy mà làm cô đến hồng mới thôi.

Mồ hôi sau lưng trượt xuống thành dòng nhưng người đàn ông chẳng hề tỏ vẻ mệt mỏi, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Hoa huyết thậm chí đã cao trào rất nhiều lần, khiến huyền quan rối tinh rối mù.

Nhưng Lộ Nguyên lại mãi không chịu bắn ra.

Trong đợt cao trào, Sơ Tích yếu ớt van xin, "Cầu xin anh...Lộ Nguyên...Lộ Nguyên...Tôi không chịu được nữa rồi..."

Cái miệng nhỏ yêu kiều thốt ra tên hắn không biết chạm trúng dây thần kinh nào của Lộ Nguyên, hắn đột ngột tăng tốc.

Vòng tay ôm lấy cô càng thêm siết chặt, như muốn đem người phụ nữ trước mắt hòa làm một với máu thịt của hắn.

Thân dưới tựa như điên loạn, vừa nhanh vừa mạnh bạo, mỗi một lần cắm vào là một lần đâm tới tử cung, hết lần này tới lần khác khuấy đảo thân thể Sơ Tích.

Trong trận hoan ái ngày càng cuồng nhiệt đó, nước mắt Sơ Tích không kiềm được mà tuôn ra, ngón chân co rút vì sung sướng, thân thể thoát khỏi tầm khống chế, bị làm đến cao trào.

Dương vật Lộ Nguyên cũng đã đến cực hạn, trong lúc hoa huyết co rút chặt chẽ nhất, tay hắn giữ chặt lấy cô, phun ra dòng tinh dịch đậm đặc tanh nồng.

Edit: 30/03/2026

Beta: 29/04/2026

Chương 52, Ngủ lại

Đến khi cuộc hoan ái này kết thúc, Sơ Tích cả người mềm nhũn được Lộ Nguyên ôm trong lòng.

Hắn bật đèn trong nhà lên.

Sơ Tích mệt mỏi nằm trên vai người đàn ông, cô đảo mắt nhìn quanh một vòng, nơi đây không hề giống như một ngôi nhà, ngược lại càng giống phòng tập thể dục hơn.

Trong phòng bày đủ các loại dụng cụ tập thể hình, rất nhiều thứ Sơ Tích còn chưa nhìn thấy bao giờ đặt ngay trong phòng khách.

Người đàn ông nhẹ nhàng ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Căn phòng lấy hai màu trắng đen làm tông màu chủ đạo, toát lên vẻ lạnh lùng, cứng rắn của nam giới.

Sơ Tích được hấn đặt lên giường, sau khi cơn cao trào rút đi, cô đã khôi phục lý trí, nhàn nhã tựa người vào thành giường.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt Lộ Nguyên lơ đãng lướt qua ngực cô, ngay sau đó hấn liền cất giọng nói: "Đây là phòng ngủ dành cho khách, tối nay cô có định về không?"

Nghe thấy đây không phải phòng ngủ chính, vẻ mặt Sơ Tích dần thả lỏng, may là phòng khách, cô mới vừa an ủi cho Lộ Nguyên xong, nghĩa là đêm nay hấn sẽ không tới tìm cô nữa.

Lộ Nguyên tinh bơ chỉ vào phòng tắm, nhanh gọn bảo: "Trong đó có đồ sử dụng một lần."

Sơ Tích gật đầu.

Mặc dù cô không đưa ra câu trả lời khẳng định nhưng Lộ Nguyên đã có được đáp án mình mong muốn, hấn liền đứng dậy, "Tôi về phòng ngủ chính, nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi."

Đến khi cửa phòng đóng lại, Sơ Tích mới thở hắt ra một hơi.

Hôm nay mệt quá đi mất.

Hoa huyết lây lội dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra thứ gì đó, cô thấy vậy liền vội vàng đứng dậy đi tắm.

Đến khi làm xong hết mọi chuyện, nằm xuống giường, đồng hồ bên cạnh đã chỉ 12 giờ.

Cảm giác mệt mỏi ập tới.

Sơ Tích kéo chăn lên, mắt nặng trĩu.

Bên ngoài cánh cửa.

Chờ tới khi nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền ra từ trong phòng, Lộ Nguyên mới bước chân quay lại chỗ huyền quan.

Tại huyền quan ngay cạnh cửa, nơi hai người vừa quần quít lẩy nhau vẫn còn vết nước ẩm ướt, trên sàn chỗ nào cũng có vệt nước đọng.

Sơ Tích cũng không để ý, nếu cô biết ở đây còn dính đầy dâm thủy của cô, biểu cảm trên mặt e rằng sẽ cứng đờ vì ngại ngùng.

Lộ Nguyên cầm một chiếc khăn lông trong tay, chậm rãi ngồi xuống lau dọn, tới khi dọn dẹp xong bãi chiến trường hỗn độn, hấn mới trở về phòng.

*

Sáng sớm hôm sau.

Khi ánh mặt trời len lỏi qua rèm cửa chiếu vào phòng, Sơ Tích mới tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

Cô ngáp một cái, quay sang liền thấy quần áo được đặt trên đầu giường.

Không phải đồ phụ nữ mà là chiếc áo phong nam mới tinh.

Quần áo của cô chắc chắn không thể mặc lại được, Sơ Tích cũng chẳng ngại ngần mà mặc áo phong lên người. Chiếc quần thể thao rộng thùng thình dài đến đầu gối cô, ngay cả áo phong cũng lớn đến mức che kín hết mông.

Mở cửa ra liền thấy Lộ Nguyên đang ở trong phòng khách.

Hấn đang tập hít đất.

Sơ Tích đứng khựng lại.

Dường như người đàn ông đã nhận ra sự xuất hiện của cô, Lộ Nguyên nhanh chóng kết thúc bài tập rồi đứng dậy.

Hấn đi về phía phòng bếp, hâm nóng thứ gì đó rồi bê ra, đặt lên bàn ăn: "Tới ăn sáng đi."

Ngoài một bát cháo còn có trứng gà và rau xanh.

Hương vị chẳng chê vào đâu được, Sơ Tích ăn xong cũng không có phản ứng gì, cô nhìn thấy cái đĩa trống không của Lộ Nguyên bèn hỏi: "Anh ăn xong rồi à?"

Lộ Nguyên gạt đầu, chỉ vào đồng dụng cụ huấn luyện ở bên kia: "Tôi dậy sớm chạy bộ xong liền ăn sáng luôn rồi."

Bây giờ mới chỉ hơn chín giờ một chút, Sơ Tích không biết Lộ Nguyên dậy từ mấy giờ, chỉ tò mò nhìn đám dụng cụ phía bên kia, sau đó lại chuyển tầm nhìn sang cơ bắp trên người hấn, rồi cô tự nhìn lại bản thân.

Cô có nên tập luyện một chút không nhỉ?

Thế nhưng, đây không phải chuyện bây giờ cô cần phải làm, chờ ngày đó tới thì hỏi Lộ Nguyên cũng không muộn, Sơ Tích làm bộ muốn đem chén đĩa đi rửa sạch, Lộ Nguyên lại bảo: "Để đó tôi dọn cho."

Sơ Tích bỏ đĩa vào bồn rửa bát: "Chỉ là mấy cái đĩa thôi, tôi rửa nhanh lắm."

Mất không tới vài phút cô đã dọn dẹp xong, Sơ Tích bày tỏ ý muốn rời đi.

Lộ Nguyên thấy cô đi ra cửa, đôi môi vốn đang mím chặt bỗng lên tiếng hỏi: "Mấy ngày nay cô định ở nhà à? Để tôi đưa cô về."

Sơ Tích chợt cảm thấy hôm nay Lộ Nguyên đột nhiên nói nhiều hơn bình thường, nhưng cô vẫn bình thản đáp: "Không cần đâu. Tôi vào trung tâm thành phố một chuyến, khoảng thời gian tới tôi muốn ở bên chăm sóc em gái, lần sau có nhiệm vụ mới thì tôi sẽ quay lại."

Tại thời điểm Trịnh Chiết Hải đàm phán xong thù lao tại thành phố Y, Sơ Tích liền nhận được một khoản lớn điểm tích lũy.

Sáng nay, lúc tỉnh dậy, Lộ Hách lại gửi thêm cho cô hai trăm nghìn điểm.

Có lẽ vì hôm qua Giang Tử An đã nói cho hắn cô phải an ủi Lộ Nguyên nên hắn mới gửi thêm.

Đứng từ góc độ này, Lộ Hách và tập đoàn quả thật là công ty rất có uy tín, hoàn toàn làm đúng như trong hợp đồng giữa đôi bên, một đồng tiền lương cũng không thiếu. Trước đây, Sơ Tích rất hiếm khi được như thế này, ở khu của người bình thường, mỗi ngày phát lương một lần, cùng lắm cũng chỉ được một trăm điểm tích lũy, còn có thể bị trễ lương đến một tuần hoặc thậm chí là lâu hơn.

Có lúc làm việc nửa ngày phải lấy luôn lương, nếu không ông chủ sẽ chối bỏ công sức của cô.

Bởi vì cô là kẻ ở tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn.

Khi nghĩ tới chuyện cũ, Sơ Tích không kìm được mà bật cười một tiếng.

Lộ Nguyên không tiếp lời cô, hắn nhìn chằm chằm người phụ nữ đang mặc quần áo của hắn, lễ phép tươi cười chào hắn một tiếng, khách sáo nói lời cảm ơn, chào tạm biệt xong liền đóng cửa quay đi.

Cô hoàn toàn không cần đến hắn.

Lộ Nguyên cảm thấy bản thân mình có phần không ổn, nhưng lại không thể nói rõ mình bất thường ở điểm nào.

Hắn nhìn cánh cửa đã khép lại, trầm tư suy nghĩ.

Có lẽ là do sự cảm thông còn sót lại quá nhiều tâm trí hấn, hấn nghĩ thầm, đáng nhẽ mình không nên cư xử như vậy mới phải.

Bóng người đang đứng ở cửa bỗng chuyển động, quay trở lại phòng khách, tiếp tục tập luyện. Chỉ có như vậy, hấn mới không suy nghĩ linh tinh tới những chuyện khác được nữa.

Edit: 30/03/2026

Beta: 29/04/2026

Chương 53, Trở về trung tâm thành phố

Ra khỏi nhà Lộ Nguyên, Sơ Tích liền gọi xe quay về căn phòng của mình tại Tiêu Hướng thành.

Căn nhà này đối với cô có phần xa lạ, nhưng cô vẫn nhớ mang máng trong tủ có rất nhiều quần áo.

Sơ Tích vốn cho rằng mình là người không có ham muốn hưởng thụ vật chất, nhưng khi kéo cánh tủ ra, nhìn thấy bên trong toàn những bộ trang phục tinh xảo, cô mới phát hiện sự thật không phải vậy.

Những bộ quần áo xinh đẹp như thế này gọi lại biết bao ký ức thuở thơ ấu, nhưng những kỷ niệm ấy đã dần phai nhạt, nhường chỗ cho cuộc sống giản dị của những con người sống trong khu phố tầm thường, nghĩ vậy mới thấy, cô còn có một chút ký ức về chuyện lúc nhỏ, còn Sơ Diệc e rằng chẳng nhớ được chuyện gì.

Sống trong lo sợ một thời gian dài, hai chị em buộc phải nương tựa vào nhau, phải sống trong tình cảnh nghèo túng từ ngày này qua tháng nọ.

Cô từng ao ước được khoác lên mình những bộ quần áo xinh đẹp, còn Sơ Diệc thì sao, cô bé lúc nào cũng tỏ ra hiểu chuyện, lúc nào cũng kiềm chế mọi ham muốn của bản thân. Cho tới bây giờ, cô bé chưa từng khiến Sơ Tích phải phiền lòng, khi cô đi làm, em gái sẽ thấp một ngọn đèn nho nhỏ, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa đợi cô về, mặc dù dáng người của cô bé không cao nhưng lại rất thành thạo trong chuyện bếp núc.

Những điều ấy là việc mà Sơ Tích ở tầm tuổi đó sẽ không bao giờ nghĩ tới.

Càng nghĩ, tâm trạng cô lại càng thêm nặng trĩu.

Trong lòng Sơ Tích trào dâng khao khát muốn gặp lại em gái.

Những ham muốn nảy lên trong đầu khi cô nhìn thấy chiếc tủ treo đầy quần áo dần vơi đi, Sơ Tích tùy tiện lựa một bộ rồi mặc lên người, đặt vé xong, cô đi từ khu vực dành cho lính gác và dẫn đường tới khu vực trung tâm của thành phố.

Mảnh đất này không hẳn là nơi sinh sống tốt nhất cho người bình thường.

Trước đó, Sơ Tích vốn chỉ bắt gặp những tòa nhà cao vút ở khu vực cho lính gác và dẫn đường thì sau khi xuống xe, cô mới nhận ra sự khác biệt ở nơi đây.

Hơn phân nửa người ở khu này đều là người bình thường, mặc dù bọn họ không có vẻ ngoài ưa nhìn như lính gác và dẫn đường ở Tiêu Hưởng thành nhưng trạng thái tinh thần lại cực kỳ tốt, sống trong khu vực nhận được nhiều ưu đãi, rũ bỏ mọi phiền não, u sầu, tựa như chưa bao giờ phải trải qua cuộc sống tàn khốc bên ngoài bức tường.

Bọn họ giống như những đứa trẻ chưa trải sự đời, trong mắt không nhiễm gió sương.

Sơ Tích thỉnh thoảng còn thấy một số lính gác hay dẫn đường đi cùng người nhà. Cũng phải thôi, mặc dù người bình thường không thể đi vào Tiêu Hưởng thành nhưng lính gác và dẫn đường lại có thể tùy tiện ra vào trong trung tâm thành phố.

Cô không mấy để tâm tới những chuyện này, Sơ Tích xem lại địa chỉ của Sơ Diệc do Nhạc Vi gửi tới rồi bắt xe đi.

Vừa đến nơi, trong đầu Sơ Tích bỗng nhớ tới lời em gái cô từng nói, nơi ở của cô bé có một đài phun nước rất đẹp, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều cây xanh.

Khung cảnh nơi đây chẳng hề kém cạnh so với Tiêu Hưởng thành, chẳng qua chỗ này toát lên cảm giác thư thái, dễ chịu hơn.

Sơ Tích có chút bỡ ngỡ tìm đến nhà mới, gõ cửa một tiếng, cô nhớ Nhạc Vi có tìm một người đến chăm sóc Sơ Diệc, tầm này, chắc là cô bé còn đang ở trường, bây giờ trong nhà chỉ có người kia.

Cửa nhà mở ra, người đứng bên trong nhìn thấy Sơ Tích thì có vẻ hơi bất ngờ, ngay sau đó liền lùi lại một bước, nhường đường cho cô vào nhà: "Dẫn đường Sơ Tích về rồi à, trước khi tới sao không gọi điện thoại báo cho tôi một tiếng, nếu biết hôm nay cô về tôi đã bảo với Sơ Diệc rồi."

Sơ Tích mới chỉ xem qua ảnh của người phụ nữ này, cô cũng có chút ấn tượng, hình như bà ấy là mẹ của một lính gác cấp thấp, mặc dù lính gác cấp thấp cũng có thể sắp xếp cho người nhà vào ở trong trung tâm thành phố nhưng điểm tích lũy chưa chắc đã dư giả, nếu muốn cuộc sống khấm khá hơn thì cũng phải làm thêm việc bên ngoài.

Cô cười khế: "Vất vả cho dì rồi, dì Hoàng, lúc tới vội vàng quá nên cháu quên mất không gọi cho dì."

Lúc này cô chỉ nghĩ tới Sơ Diệc nên không nhớ ra việc này.

Cô bước chân vào nơi được gọi là "nhà", nhìn dì Hoàng khép nép đứng ở một bên bèn dịu dàng bảo: "Dì ngồi đi, cháu vừa hoàn thành nhiệm vụ về nên mới có thời gian rảnh qua đây, vừa hay gặp được dì, cháu cũng muốn hỏi thăm tình hình gần đây của Sơ Diệc như thế nào."

Nhìn ra Sơ Tích không phải kiểu người nghiêm khắc, quy củ, dì Hoàng cũng thả lỏng hơn một chút, không ngớt lời khen ngợi: "Tôi chưa bao giờ gặp đứa trẻ nào ngoan ngoãn như Sơ Diệc, con bé không bao giờ khiến người khác phải lo lắng, học tập cũng rất chăm chỉ."

"Đúng rồi, chỉ có điều cô bé rất nhớ cô. Mỗi ngày đều muốn gọi cho cô."

Thế nhưng mấy ngày nay Sơ Tích đâu có nhận được cuộc gọi nào, cô lại thấy dì Hoàng nói: "Mỗi ngày Sơ Diệc đều sẽ gọi cho cô Nhạc Vi một cuộc điện thoại để hỏi xem cô sắp xong việc chưa, cô bé sợ quấy rầy cô."

Sơ Tích sững sờ, dì Hoàng lại nói: "Hơn nữa ngày nào con bé cũng tới phòng của cô nằm một lúc, nếu Sơ Diệc biết cô có thời gian rảnh rỗi về thăm con bé, chắc hẳn Sơ Diệc phải vui lắm."

Edit: 01/04/2026

Beta: 29/04/2026

Chương 54, Gặp Giang Tử An

Mặt trời ngả về phía tây, đám mây mỏng lững lờ trôi, ánh nắng lúc chiều tà chiếu lên con đường sạch sẽ gọn gàng tạo thành từng cái bóng nhỏ.

Như mọi ngày, Sơ Diệc trở về nhà, khuôn mặt chưa nẩy nở nhưng đã thấp thoáng dáng vẻ xinh đẹp, mắt nai to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, làn da trắng nõn khiến ai nhìn thấy cũng muốn xoa nắn một phen.

Cô quẹt thẻ đi vào, đầu còn chưa ngẩng lên đã cất tiếng chào: "Dì Hoàng, con về rồi ạ."

Hàng lông mi dài cong cong rủ xuống chớp chớp, thấy một đôi giày không phải của dì Hoàng, cô bé ngẩng phắt đầu, nhìn về phía phòng khách rồi lại ngó sang phòng bếp, cuối cùng cũng tìm thấy người mình muốn gặp.

Ba lô sau lưng rơi xuống đất, cô bé bỏ nhào tới, ôm chầm lấy Sơ Tích.

"Chị về rồi." Hai tay cô bé ôm eo chị gái, mặt vùi vào lòng Sơ Tích.

Lúc lâu sau, cô bé mới ử rử ngẩng đầu: "Ngực chị lớn quá."

Cô bé chỉ muốn vùi đầu vào người chị, ai ngờ lại thấy khó thở.

Sơ Tích bị lời nói của cô bé làm bật cười, vì đang bận nấu cơm nên tay cô nâng lên, không ôm cô bé mà chỉ lờm một cái, giả bộ giận dỗi nói: "Chị bảo dì Hoàng mấy ngày tới không cần đến, chị mới làm xong nhiệm vụ nên sẽ ở đây với em."

Sơ Diệc nhấc tay, vui vẻ reo lên: "Tốt quá."

Cô bé lùi lại mấy bước, Sơ Tích mới quan sát thấy đồng phục học sinh trên người em gái, áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần màu nâu, dáng vẻ xinh xắn của Sơ Diệc khiến trái tim Sơ Tích cũng tan chảy.

"Sơ Diệc nhà chúng ta thật đáng yêu." Cô không nhìn được mà khen ngợi.

"Một lát nữa ăn cơm xong chị em mình đi dạo phố nhé!" Người vốn không ham thích với việc sắm sửa quần áo như Sơ Tích ngay khi nhìn thấy em mình lại không thể khống chế được cảm giác muốn mua cho cô bé thật nhiều quần áo.

Sơ Diệc nhìn dáng vẻ hào hứng của chị, thấy trên người cô không có vết thương gì, ngược lại da dẻ căng bóng, tràn trề sức sống, cô bé nhận ra thời gian qua chị sống không tồi, trái tim căng thẳng cũng dần thả lỏng.

Cô gật đầu đồng ý: "Trong tủ chị chẳng có lấy một bộ quần áo, đúng là nên mua thêm vài bộ."

Độ cong trên khóe môi Sơ Tích không hề hạ xuống, Sơ Diệc cất sách vở xong liền tranh thủ vào bếp giúp chị gái.

Hai người không xa lạ gì với chuyện bếp núc, một lớn một nhỏ, một người giã lên ghế đầu, một người đứng trên mặt đất, khung cảnh hài hòa như tranh vẽ.

Đợi tới khi ăn cơm xong, Sơ Diệc lại tán dương cô: "Cơm chị nấu vẫn là ngon nhất."

Sơ Tích nhìn không được néo mà cô bé: "Miệng nhỏ này bôi mật hay sao mà ngọt ngào thế này. Đó là nhờ Sơ Diệc của chị giúp chị nữa mà. Đi, hôm nay để chị trả tiền."

Vừa qua giờ cơm không lâu nhưng trên đường người qua lại tấp nập.

Sơ Tích không quen với khu trung tâm thành phố lắm, sau cùng liền quyết định tới khu thương mại lớn nhất trong thành mà Sơ Diệc nhắc tới.

Trước kia, Sơ Diệc từng lên xem giá cả đồ bán tại đây, sau khi được Sơ Tích cho tiền tiêu vặt, cô bé giữ lại không dùng. Hôm nay cuối cùng cô cũng có thể tiêu tiền cho chị gái rồi.

Sau khi bước vào trung tâm mua sắm, hai người bị choáng ngợp trước dãy cửa hàng bày đủ loại quần áo.

Sơ Tích thấy mình như kẻ nhà quê, Sơ Diệc coi như còn có chút hiểu biết với nơi này, cô bé bảo tầng hai, tầng ba mới là nơi bọn họ cần tới.

Một người là đồ nữ trang, một người là quần áo trẻ em.

Sơ Tích không hề nghĩ ngợi mà dẫn Sơ Diệc đi chọn quần áo trước.

Sơ Diệc không tranh giành với chị, dù sao lát nữa cũng phải mua, ai mua trước đều vậy cả.

Lên đến tầng ba, Sơ Tích không khỏi cảm thán, không hổ là khu mua sắm lớn nhất trung tâm thành phố, nơi đây có cực kỳ nhiều cửa hàng, nhìn quanh liền thấy đủ loại quần áo tinh xảo được bày biện đằng sau lớp cửa kính.

Cô theo bản năng xem giá cả rồi chậm rãi thở phào một hơi.

So với số dư trong tài khoản thì con số này chẳng đáng là bao.

Lòng cô dần thư thái hơn, tâm trạng nhàn nhã: "Sơ Diệc, đi thôi, chúng ta thử bộ này đi."

Ở cầu thang cách đó mấy mét, Giang Tử An bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, cậu liền ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy một người phụ nữ dẫn theo một cô bé.

Cậu bỗng đứng thẳng người dậy, bước về phía đó.

Cánh cửa trong suốt không giấu được những chuyện xảy ra trong tiệm, lúc Giang Tử An đi tới lại không nhìn thấy ai, cậu ta nhíu mày, chẳng lẽ là cậu nghe nhầm, nhìn nhầm rồi.

Cánh cửa phòng thử đồ bên kia bị đẩy ra, bước chân vốn định dờ đi chợt khựng lại.

Người phụ nữ mặc chiếc váy trắng dài đến đầu gối, phần cổ vuông để lộ da thịt trắng nõn, chiếc váy thiết kế vừa vặn phô bày tỷ lệ đáng người hoàn hảo, dưới mái tóc đen nhánh như rong biển còn thấp thoáng chiếc nơ hình con bướm.

Cánh cửa phòng bên cạnh cũng được mở ra, một cô bé có năm phần giống với Sơ Tích bước tới, trên người nhóc là chiếc váy kiểu dáng giống hệt chị gái.

Bất cứ ai đi qua cũng sẽ nhận ra đây là hai chị em.

"Chị, bên kia có một anh trai đang nhìn chị kia." Sơ Diệc vừa đi ra liền bắt gặp Giang Tử An đang nhìn họ.

Sơ Tích cũng nhìn thấy cậu, nghe Sơ Diệc nói vậy, cô chần chừ một lát rồi mới giải thích: "Đó là một lính gác, cũng là đồng nghiệp của chị."

Trong thoáng chốc, cô liền thấy Sơ Diệc đang nhíu mày bỗng chuyển sang vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

"Lần này người đó cũng làm nhiệm vụ với chị ạ?" Sơ Diệc hỏi.

Sơ Tích gật đầu: "Ừ, chắc là trong tương lai vẫn vậy."

Sơ Tích nghĩ, ở khoảng cách này, Giang Tử An chắc chắn nghe được cuộc trò chuyện của cô và Sơ Diệc, dứt khoát cất giọng chào hỏi.

Vốn tưởng rằng chỉ nói xã giao vài ba câu rồi thôi, nhưng ngờ đâu Giang Tử An lại đi thẳng vào trong.

Edit: 01/04/2026

Beta: 30/04/2026

Chương 55, Nhóc con hai mặt

"Chị Sơ Tích" Giang Tử An nhẹ nhàng gọi, ánh mắt dừng lại trên người cô, "Chị mặc bộ này đẹp lắm."

Cô gái trước mặt so với người ngày thường tiếp xúc với họ dường như là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Suy nghĩ này lướt nhanh trong đầu cậu, Giang Tử An chợt nhận ra mình chẳng có chút ký ức gì về vẻ ngoài của Sơ Tích lúc cô mặc quần áo, phần lớn đều là dáng vẻ trần trụi mỗi lần an ủi.

Cô có từng mặc quần áo trước mặt cậu à?

Hình như là không.

Sơ Diệc ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi, "Anh ấy nhỏ tuổi hơn chị à?"

Nhìn bề ngoài quả thật không thể phát hiện ra điều này, chàng trai cao chừng 1 mét 8, dưới chiếc áo thun màu xám tro đơn giản là khung xương rắn chắc và những đường nét cơ bắp mượt mà, khỏe khoắn, trông người này hết như một chiếc móc treo quần áo vậy.

Trên người chàng trai toát ra khí chất thiếu niên đầy trẻ trung, đứng cùng một chỗ với Sơ Tích đúng là đôi tuấn nam mỹ nữ, quả thực không thể nhìn ra sự cách biệt tuổi tác giữa hai người.

Giang Tử An đối diện với Sơ Tích thì còn tạm ổn, nhưng khi đối mặt với Sơ Diệc thì lại thấy hơi mất tự nhiên, "Ừ, anh nhỏ hơn chị Sơ Tích mấy tháng."

Sơ Diệc cực kỳ tò mò về Giang Tử An.

"Oa, anh là lính gác à, lợi hại quá đi mất. Sau này em cũng muốn trở thành lính gác."

Câu nói của Sơ Diệc thành công khiến nụ cười trên mặt Sơ Tích trở nên cứng đờ.

Giang Tử An nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Sơ Tích bèn cúi đầu nói, "Lính gác đâu có lợi hại vậy đâu, em có tin nếu em mà trở thành lính gác thật, chị gái em sẽ bị em chọc cho khóc luôn không?"

Sơ Diệc ngờ ngác nhìn sang Sơ Tích, quả nhiên liền thấy vẻ mặt khó coi của chị.

"Nếu em có thể trở thành người đưa ra nhiệm vụ cho bọn anh mới thực sự là giỏi." Giang Tử An cười, "Đến lúc đó, em bảo bọn anh đi đâu bọn anh liền phải đi đó."

Sơ Diệc nhận ra sau khi mình nói muốn trở thành lính gác, Sơ Tích liền tỏ vẻ rất ưu sầu, nhưng lời nói của Giang Tử An đã thành công thu hút sự chú ý của cô bé, trong lúc nhất thời, cô nhóc không nhịn được mà hỏi thêm vài câu.

"Người bình thường cũng có thể sắp xếp nhiệm vụ cho lính gác ạ?" Cô hỏi.

Giang Tử An gật đầu một cái, "Khu trung tâm thành phố thường tổ chức các cuộc thi công chức mà."

Giọng cậu nhỏ xuống, "Chị em chỉ là không muốn thấy em bị thương thôi."

Dĩ nhiên, Giang Tử An thấu hiểu nỗi lòng của Sơ Tích, cho dù là lính gác hay dẫn đường, cô cũng không muốn Sơ Diệc trở thành bất kỳ ai trong số họ.

Sơ Diệc chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn dựa theo lời Giang Tử An nói, "Vâng, vậy sau này em sẽ đến đó thử sức một chút."

Thấy cô bé đã từ bỏ ý tưởng trở thành lính gác, sắc mặt Sơ Tích vẫn chẳng khá hơn là bao.

Sơ Diệc nắm tay cô, nói với Giang Tử An, "Anh trai, anh nhìn xem có phải hai chị em em rất xinh đúng không?"

Giang Tử An vỗ tay bốp bốp, "Đẹp lắm, nhân viên đâu, giúp tôi gói lại nhé."

Cậu ta chẳng để tâm tới mấy đồng tiền lẻ này, Sơ Tích ngăn lại, nhíu mày nói với người bán hàng, "Không cần, tôi có, để tôi trả."

Giang Tử An nhún vai, "Chị phải phân rõ như vậy làm gì?"

Sơ Tích mím môi không lên tiếng, hôm nay tâm trạng của cô không tốt lắm, lời nói của Sơ Diệc đánh trúng nỗi lòng của cô, dù biết trở thành lính gác hay dẫn đường chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Thế nhưng, chỉ cần nghĩ tới chuyện đó sẽ xảy ra trên người em gái, trái tim cô lại như bị bóp nghẹt.

Vốn dĩ cô nhìn Giang Tử An đã chẳng thấy thuận mắt, bây giờ lại càng thêm phiền lòng, nhưng bản thân cô cũng hiểu, bây giờ Sơ Diệc chưa đến tuổi, lo âu trần trở cũng chẳng giúp ích được chuyện gì.

Vẫn còn hai năm nữa.

"Anh trai, làm việc với chị trừ anh ra còn có ai nữa không?" Hứng thú của Sơ Diệc với Giang Tử An nói trắng ra là hứng thú của cô với tất cả những chuyện liên quan tới Sơ Tích.

Chuyện cô bé biết được quá ít, cô chỉ biết Sơ Tích gia nhập một tiểu đội, định kỳ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Hiểu biết của cô về lính gác và dẫn đường chỉ như bao người bình thường khác, lính gác sẽ có dị năng, còn dẫn đường có thể giảm bớt ô nhiễm trên người lính gác.

"Còn mấy anh trai nữa." Giang Tử An vốn mắt tự nhiên nhưng dưới sự nhiệt tình của Sơ Diệc cũng dần thả lỏng, cậu ngồi xuống, xòe tay ra đếm cho cô bé xem. "Một anh tên là Lộ Nguyên, 20 tuổi; một anh tên là Lộ Hách, 28 tuổi; một anh nữa tên là Chiết Hải, năm nay 27; anh còn lại tên là Thời Dịch có vợ là chị Đường Mục."

Sơ Tích kinh ngạc nhìn cậu, "Lộ Nguyên 20 tuổi?"

Hắn mới có 20 sao?

Giang Tử An dường như ngầm hiểu ra ý của cô, cậu ta bật cười, "Anh Lộ Nguyên nhìn qua có vẻ lớn tuổi, trên thực tế chỉ lớn hơn chị với em có 2 tuổi thôi."

Có lẽ không đến 2 tuổi mà chỉ hơn 1 tuổi chút thôi.

Chẳng qua bề ngoài trông có vẻ trưởng thành hơn, làn da rám nắng kết hợp với tính cách trầm ổn, nhiều đó đủ để làm tuổi tác của hắn tăng thêm bảy, tám tuổi.

"Anh Lộ Hách..." Sơ Diệc nắm lấy quần áo Giang Tử An, ánh mắt nóng rực, "Anh trai, bọn anh có phải nhóm lính gác trước đây đã cứu em và chị gái ở Vũ thành không?"

Giang Tử An từ lâu đã biết chuyện này, thật ra cậu chẳng hề có chút ấn tượng gì với Sơ Diệc và Sơ Tích, mấy năm nay, bọn họ đã cứu rất nhiều người, nếu ai cũng nhớ mặt thì một cái đầu chắc chắn không đủ dùng.

"Có lẽ là vậy." Lúc nói chuyện, cậu ta nhìn về phía Sơ Tích, trong tài liệu quả thực ghi vậy, Lộ Hách cứu hai chị em ra khỏi đồng đồ nát xong liền giao cho nhân viên cứu trợ bên phía chính phủ.

Thấy tinh thần của Sơ Diệc không còn đặt lên chuyện đi dạo phố, Sơ Tích cũng chẳng thấy hứng thú nữa, cô trả tiền cho nhân viên xong liền mặc bộ váy kia rời khỏi cửa hàng.

Sơ Diệc chủ động kéo tay Giang Tử An, "Anh ăn cơm chưa? Em mời anh ăn cơm được không, anh kể thêm cho em về chuyện của bọn anh nhé?"

Cô bé khéo léo nắm tay Sơ Tích, đung đưa làm nũng, "Chị!"

Thực ra hai người đã ăn cơm rồi.

Sơ Tích cúi đầu, đối diện với ánh mắt mong đợi của em gái liền không tài nào cự tuyệt nổi.

Edit: 16/04/2026

Beta: 01/05/2026

Sơ Diệc trước khi được giải thích: Tên đàn ông kia (cảnh giác)

Sơ Diệc sau khi được giải thích: Anh trai (ngọt ngào)

Chương 56, Sự dịu dàng của cô

Rõ ràng mới hơn một tháng trôi qua, Sơ Tích cảm thấy Sơ Diệc càng ngày càng biết làm nũng.

Dáng người gầy yếu vì thiếu dinh dưỡng lúc trước giờ trông tròn trịa hơn hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu kết hợp với vẻ nũng nịu của cô bé lại càng có sức sát thương.

Sơ Tích không cưỡng lại được, Giang Tử An cũng chẳng thể khước từ.

Hai người bị cô bé kéo đến một quán ăn, Sơ Diệc bèn gọi món chiêu đãi Giang Tử An.

"Em muốn biết chuyện gì chị cũng có thể kể cho em mà." Nhìn thấy dáng vẻ nhiệt tình của em gái với Giang Tử An, trong lòng Sơ Tích ghen tị như đánh đổ cả một hũ dấm.

Sơ Diệc không đáp lại cô mà còn lên tiếng tố cáo, "Chị chỉ biết tránh nặng tìm nhẹ, chuyện gì cũng không nói với em, như chuyện của anh Lộ Hách chị cũng đâu kể với em câu nào."

Cô bé quay sang nhìn Giang Tử An, "Hơn nữa em cũng hiếm có cơ hội gặp được anh ấy mà."

Chính vì vậy, nhóc mới phải nắm bắt hết mọi cơ hội, đem những thứ mình muốn biết hỏi cho ra nhẽ, ai mà lường trước được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

"Anh tên gì ạ?" Cô bé cần mẫn rót nước cho Giang Tử An, "Anh mới giới thiệu mấy anh trai khác, còn chưa nói tên mình đâu nha."

Giang Tử An thấy hơi ngại ngùng khi lại để một cô bé mới có 10 tuổi chăm sóc mình, cậu cầm lấy bình nước trong tay cô nhóc, tự rót cho mình một ly, "Anh tên Giang Tử An, em ngồi đi, không cần khách sáo vậy đâu, em muốn biết chuyện gì anh cũng sẽ kể cho em nghe."

Cô bé nhiệt tình đến mức thiếu điều muốn vấy đuôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng như trái táo chín.

Thấy khuôn mặt có vài phần tương tự Sơ Tích kia, cậu ta lại kín đáo liếc nhìn Sơ Tích mấy lần.

Nếu cô trưng ra biểu cảm đó với cậu, không biết sẽ như thế nào nhỉ?

"Anh trai tốt quá đi." Sơ Diệc toét miệng cười một cái.

Sơ Tích mặt không đổi sắc, tựa như mặt nước phẳng lặng, cười như không cười nhìn Giang Tử An.

Giang Tử An kể cho cô bé về mấy nhiệm vụ lần trước của bọn họ, tất cả đều không phải chỗ quá nguy hiểm nhưng nhiều đó đủ để khiến Sơ Diệc phải kinh hãi.

Dẫu sao, câu chuyện về lính gác và dẫn đường tựa như truyện viễn tưởng, khác xa so với cuộc sống của người bình thường.

"Nhưng mà tại sao một tiểu đội lại trở thành một công ty vậy ạ?" Sơ Diệc vừa nghe qua còn tưởng bọn họ giống như tiểu đội đánh quái trong truyện, nhưng chị Nhạc Vi cùng đi Hoàng mà cô bé biết lại khiến cô thấy không giống lắm.

Giang Tử An không ngờ rằng Sơ Diệc sẽ hỏi tới vấn đề này, cậu ta suy nghĩ một chút rồi đáp, "Thì giống như những công ty bình thường thôi, có công ty nhà nước, công ty tư nhân và quân đội."

Vấn đề này quả thực quá cao siêu so với tầm hiểu biết của Sơ Diệc, giải thích qua loa như vậy cô bé cũng không hiểu nổi.

Cũng may cô nhóc chỉ là thuận miệng hỏi, trọng tâm chính vẫn nằm trên người Sơ Tích.

"Lính gác còn gặp chuyện nguy hiểm như vậy thì làm dẫn đường có phải cũng rất nguy hiểm hay không." Lời nói của cô bé không thể giấu được sự khẩn trương.

Bàn tay Giang Tử An bỗng nhiên chụp lấy tay Sơ Tích, rồi đặt hai bàn tay lên mặt bàn.

Hai người tay trong tay, tay cô nằm gọn trong tay cậu ta, lòng bàn tay áp vào nhau.

Trong khi Sơ Tích còn đang sửng sốt thì cậu ta đã trả lời, "Lúc lính gác thấy đau đầu thì dẫn đường sẽ dùng cách này để giảm bớt cảm giác khó chịu đó."

Thời điểm lính gác và dẫn đường mới vừa xuất hiện, an ủi vốn chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng thời gian trôi đi, cái nắm tay đơn thuần đã chẳng còn tác dụng, dần dần đẩy họ tiến tới vực sâu vực vụng.

Qua nhiều thế kỷ liền trở thành tình cảnh như hiện tại.

Hiển nhiên, Sơ Diệc hoàn toàn tin vào những lời này.

Trong bữa cơm, dưới sự khuấy động không khí của cô bé, chủ khách đều vui lòng.

Đến khi bữa ăn kết thúc, Sơ Diệc đã tìm hiểu được không ít chuyện, cô bé và Sơ Tích cùng nói lời chào tạm biệt Giang Tử An.

"Chị Sơ Tích, hôm nay em lái xe, để em đưa hai người về." Không hiểu sao, hôm nay gặp mặt Sơ Diệc, người vốn ghét trẻ con như Giang Tử An lại không hề cảm thấy khó chịu, trái lại, tâm trạng cậu ta còn rất vui vẻ.

Sơ Tích theo bản năng muốn cự tuyệt nhưng Sơ Diệc đã gạt đầu đồng ý, "Cám ơn anh."

Giang Tử An đi lấy xe, Sơ Tích và Sơ Diệc đứng chờ tại cửa trung tâm thương mại.

Không có Giang Tử An ở đây, Sơ Tích yên lặng nhìn Sơ Diệc, "Không nói nữa à?"

Tay Sơ Diệc ôm lấy eo Sơ Tích, "Em nói nhiều mệt quá."

Tối nay, việc niềm nở tiếp đón Giang Tử An khiến cô bé hao không ít tâm sức.

"Em không cần phải làm vậy đâu Sơ Diệc." Cô nhận ra sự nhiệt tình của Sơ Diệc đối với Giang Tử An chỉ là đang cố giả vờ.

Sơ Diệc siết chặt vòng tay, "Nhưng em thật sự lo lắng cho chị, không được gặp chị nên em muốn biết nhiều chuyện về chị hơn một chút."

Sơ Tích lo lắng cho cô bé bao nhiêu thì Sơ Diệc cũng lo cho chị bấy nhiêu.

Cô được chị che mưa chắn gió, cô bé vì chuyện chị gái ở ngoài phải lao vào chỗ nguy hiểm mà chém giết nên mỗi ngày đều sống trong lo sợ.

Sơ Diệc ước ngày nào thức giấc cũng đều được thấy chị, ước rằng hai chị em vĩnh viễn không bao giờ lìa xa.

Giang Tử An lái xe đến nơi liền thấy hai bóng người ôm chặt lấy nhau, cả hai đều mặc chiếc váy trắng tinh đứng ở cửa, tà váy tung bay trong gió chiều.

Sơ Tích vẻ mặt ôn nhu, cúi đầu nhìn em gái.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về bả vai cô bé, khoe miệng vương nụ cười dịu dàng mà ấm áp.

Ánh sáng từ trung tâm thương mại phía sau lưng hắt lên bóng dáng hai chị em, ngỡ như lớp hào quang bao phủ lấy thân mình.

Đó là dáng vẻ mà cậu chưa bao giờ nhìn thấy.

Cũng là dáng vẻ cậu vĩnh viễn chẳng thể nào có được.

Edit: 16/04/2026

Beta: 19/05/2026

Sơ Diệc: Tôi, tỷ không*

Giang Tử An: Tôi, không chế chị.

*Tỷ không: chỉ những người cuồng chị gái.

T: GTA chắc ghen tị với hai chị em lắm :)))

